

A harmadik angyal üzenete

A. T. Jones

• Bevezetés	2
• 1. Fussatok ki Babilonból!	4
• 4. Jézus és az emberi természet	17
• 5. A második Ádám	21
• 6. Krisztus a zsoltárokbán	28
• 7. Jézus beruházásai	35
• 8. Bűn testének hasonlatosságában	40
• 9. Fejse a fák gyökerén	50
• 10. Krisztusban, Krisztussal együtt	58
• 11. Isten megdicsőítése	65
• 12. Jézus örökösársai, Isten családtagjai	73
• 13. Sátán lefegyverzése	79
• 14. Mennyei bíróság előtt	85
• 15. Értelmetlen szabályok	92
• 16. Szertartásoskodás	99
• 17. Szabályok, vagy elvek?	109

• Bevezetés

Ez a gyűjtemény tizenhét olyan előadást tartalmaz, amelyet Alonzo Trevier Jones mondott el az 1895-ös general-konferencia ülésszakon. Összesen huszonhat előadást tartott, de az első kilenc korabeli eseményekkel foglalkozott. A tizedik előadás végén tért rá arra az üzenetre, amelyre Ellen G. White is sokszor hivatkozott, mint a harmadik angyal hangos kiáltására. Mielőtt elolvasnánk az előadások szövegét, idézzük fel Ellen White bizonyoságtételét azokról a témákról, amelyekről A. T. Jones, és társai beszéltek.

„Az Úr nagy kegyelmében igen értékes üzenetet küldött népének Waggonner és Jones testvérek által. Eszerint tárjuk a felemeltetett Üdvözítőt világosabban a világ elé, úgy mint az egész világ bűneiért hozott áldozatot... Isten parancsa, hogy ezt az üzenetet juttassuk el az egész világnak. Ez a harmadik angyal üzenete. Hirdessétek hangos szóval, akkor majd Lelkének nagy mértékű kiárasztása kíséri. ... Sátánnak eltökélt szándéka volt, hogy eltakarja előlünk Jézust, és rávegye az embereket, hogy emberekre tekintsenek fel. Arra, hogy emberekben bízzanak, és olyan nevelést kapjanak, hogy emberektől várják a segítséget. Éveken át az egyház emberekre tekintett és sok mindent emberektől várt el. Nem tekintett Jézusra, akiben az örök életre vonatkozó reményeink összpontosulnak. Ezért szolgálóknak bizonyoságtételt adott, feltárta az igazságot úgy, ahogyan az Jézusban van. Ez a harmadik angyal üzenete éles vonalakban. ... Járja be ez a bizonyoságtétel az egész világot! Tárja fel a törvényt és az evangéliumot, mert a kettőt tökéletesen egybeforrasztja. ... Az Úr akarata, hogy ezeket a magasztos tárgyköröket tanulmányozzuk a gyülekezetekben. Ha minden gyülekezeti tag befogadná Isten ígését, világosságot és értelmet adna az együgyűeknek is”¹

„Hajthatatlanság mutatkozott meg ennek az igazságnak az elfogadására, valamint az előre kialakított vélemények feladására sokak részéről Minneapolisban az Úr küldöttei – E.J.Waggonner és A.T. Jones ellenzőinek körében. Az ellenszegülés szítása révén Sátán sikerrel járt abban, hogy népüktől nagymértékben elzárja a Szentlélek különös erejét, amelyben Isten kívánta részesíteni őket. Az ellenség megakadályozta őket annak megszerzésében, ami felruházhatta volna őket a képességgel, hogy elvigyék az igazságot a világnak úgy mint azt az apostolok tették pünkösdi napját követően”²

A minneapolis-i konferenciát követően az egyház vezetése felkérte Waggonner, Jones testvéreket, valamint White testvérnőt, hogy széles körben utazzanak, és hirdessék ezt az üzenetet. A két férfi tekintélyes felelősséget kapott az egyházban. Az 1888-as anyagok (Kiben bízhatunk) kötetei szerint ezeket az előadásokat komoly ébredés kísérte sok helyen. Például ezt olvassuk a Review and Herald beszámolójában nem sokkal a minneapolis-i konferencia után: *„Csaknem minden diákot érintett a mennyei áram fuvallata, és olyan élő bizonyoságtételek hangzottak el, amelyeket az 1844-es csalódás előtti bizonyoságtételek sem haladtak felül.”³* A testvérek folytatták a munkát azután is, hogy E. G. White testvérnőt fiával: W.C.White-tal együtt 1893-tól az ausztráliai misszió megsegítésére küldték. Ennek jegyében tartotta meg többek között Jones testvér 1895-ben az itt következő előadásokat. Ellen White Ausztráliából támogatásáról biztosította ezt a munkát. Amint az előadások szövegéből kitűnik, levelekkel, bizonyoságtételekkel és a készülő Jézus élete könyv elkészült fejezeteinek elküldésével támogatta Jones testvért az előadássorozat megtartásában.

A tanulmányokat olvasva és megbeszélve gondolkodjunk el azon, hogy mi tarthatja vissza mintegy másfél évszázad távolságából is azt, hogy ez az üzenet hangos kiáltássá növekedjék, és bevégezze azt a munkát, amelyet Isten népére bízott. Ha figyelmesen olvassuk

¹ E.G.White: TM. 91-94 (Bizonyoságtételek Lelkészeknek)

² E.G.White: SM 235 (Válogatott üzenetek 222. oldal)

³ Review & Herald 1890 március 4.

az elhangzottakat, az itt leírtakat, megérthetjük az evangélium lényegét, megérint bennünket is az az erő, amely kísérte az előadókat, amikor először hangzott fel ez az üzenet. „*Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mibennünk, amikor nekünk szólt az úton, és magyarázta nekünk az írásokat*”? – kérdezték egymástól az emmausi tanítványok a titokzatos idegen távozása után. E sorok gépelője ugyanezt élte át e tanulmányok olvasása és feldolgozása kapcsán.

Isten kijelentette Igéjében, hogy a megváltás művét a földön a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltássá növelésével fejezi be. Ez a munka szorosan kötődik ahhoz a tevékenységhez, amelyet Jézus a mennyei szentek szentjében végez a vizsgálati ítéletben. Így ír erről Jones testvér a Megszentelt út című könyvében:

„Isten titkának befejezése az evangélium munkájának a befejezését is jelenti. Az evangélium munkája pedig úgy fejeződik be, hogy Isten először is eltávolítja a bűn minden maradványát a Jézusban hívőkből, és Krisztus örökkévaló igazságát plántálja beléjük. Ezáltal teljesen kiábrázolódik Krisztus minden egyes hívőben. Ekkor csakis Isten nyilatkozik meg az összes hívők emberi lényében, és természetében. Azután másodszor azt is jelenti az evangélium munkájának a befejezése, hogy Isten elveszíti mindazokat, akik nem fogadják el az evangéliumot (Thess.II.1,7-10), mert nem az Úr eljárása az, hogy a végtelenségig életben tartson embereket, akik felől nyilvánvaló, hogy csakis arra fogják már felhasználni az életet, hogy önmaguk számára is mind több nyomorúságot halmozzanak fel. ...

A Szentélyben nem fejeződhet be addig a törvényszegésektől, bűnöktől és tisztátalanságoktól való szabadítás és az Istennel való megbékélés műve, amíg meg nem valósul ez minden egyes személyben, aki része volt a Szentély szolgálatának. A Szentély nem tisztíthat meg addig, míg meg nem tisztul minden egyes hívő, aki ott imádja az Urat. A Szentély nem tisztíthat meg addig, amíg a nép bűnvallomásai és a papi közbenjárás által a tisztátalanságok, törvényszegések és bűnök folyama árad a szentélybe... Ezt a folyamatot meg kell állítani, éspedig a forrásnál, a szentélyhez tartozó hívők szívében és életében, mielőtt lehetséges lenne a szentélynek a megtisztítása.”⁴

Az itt következő előadások ennek jegyében hangzottak el a General Konferencián. Időszerűségükből azóta sem veszítettek semmit, sőt számunkra még nagyobb szükség van megszívlelésükre, akikhez időben közelebb van az üdvösség. Az idők jelei ma épp úgy együttállnak a harmadik angyal üzenetében vázolt események beteljesedésére, mint A. T. Jones napjaiban, a 19. század végén. Javasoljuk e tanulmányok gondos átolvasását és megbeszélését mindazok számára, akik a hármass angyali üzenet hatósugarában élnek. Adja meg az Úr, hogy ránk is olyan hatást gyakoroljon, mint azokra, akik abban az időben komolyan vették Isten igéjét.

⁴

A. T. Jones: The Consecrated way 116-119.

•1. Fussatok ki Babilonból!

(A 10. előadás vége)

Jegyezzük meg tehát: Eddig azt tanulmányoztuk, hogy mi is Babilon, és mit foglal magában. Azt láttuk, hogy magába foglalja az egész világot. Tehát a Babilonból való kivonulás nem kevesebb, mint kivonulás a világból. Azt is tanulmányoztuk már, hogy mit jelent kijönni a világból. Ez egészen biztos azt jelenti, hogy teljesen elszakadunk a világtól, mindattól, ami abban van, semmiféle kapcsolatot sem tartva fenn vele. A következő kérdés most már ez: Hogyan valósítsuk meg?

Isten tökéletesen gondoskodott erről. Ez a gondoskodás rendelkezésünkre áll, hogy elfogadjuk. Mikor tárgyunk e részének tanulmányozásába kezdünk, tudnunk kell, hogy minden szív, mely kellő alázattal fogadja be Krisztus lelkületével az Isten Szavát, annál maga az Úr fogja elvégeztetni az igazság által azt, amire minden embernek oly nagy szüksége van. Az igazság valóban el fog választani minket a világtól, el fogja végezni értünk ezt a műveletet. Mi magunk képtelenek vagyunk erre. Nem tudjuk elválasztani magunkat magunktól. Istennek azonban olyan igazsága van, mely elvégzi ezt, s el fog választani bennünket magunktól, megment ettől a jelen gonosz világtól, megment az elvont értelemben vett büntől. Nem csupán egyes bűnöktől, hanem a büntől, úgy, hogy a bűnnek nem lesz hatalma rajtunk, hanem Isten hatalma fog működni a bűn hatalmának a helyén.

Isten olyan igazságot helyezett igéjébe, amely pontosan ezt fogja elérni. Annyira a világ fölé emel bennünket, hogy az Isten dicsőségének és az Isten országának világosságában élünk. Ez a hatalom rajtunk, és bennünk lesz, körülöttünk úgy, hogy előre fog haladni, és elvégezzük a munkát, amire az Úr elhívott: megtenni azt amit Istennek kell tennie, s hangos szóval hirdetni a figyelmeztetés üzenetét, a hívást, amit most kell közölni mindenkivel: „Fussatok ki belőle én népem!”

Magunk se tudjuk hirdetni addig e hívást, amíg teljesen kívülre nem jöttünk. Nem tudok valakit kihívni a világból, ha magam kívül nem vagyok. Nem tudom felismertetni senkivel mi a világtól való elkülönülés – még Isten igazságának segítségével sem – hacsak magam tapasztalatból nem látom és tudom: miből is áll a világtól való elkülönülés. Addig nem tudom felszólítani az embereket, hogy szakadjanak el teljesen a világtól, vagy bármitől a világban, hogy tökéletesen Istenre támaszkodjanak és semmi másra, amíg magam is kapcsolatban állok a világgal. Hiszen ez lehetetlenség. Kiejthetjük ugyan előttük a szavakat: „Jöjjetek ki!”, de a szavunkban nem lesz hatalom, hogy úgy kihozza őket, ahogyan csak kizárólag Isten hatalma tudja. Ők pedig nem bírnak kivonulni a maguk erejéből.

Amint egyik előző órán hallottuk, a mennyből jövő hang az, amely kifelé hívja a népet Babilonból. Akkor tehát kétség kívül igaz, hogy mostantól fogva olyan kapcsolatban álljunk a mennyei munkánkban, hogy amikor Isten Szavát szóljuk, az emberek a mennyei szöveget hallják, amely majd eleget is tesz az ünnepélyes felszólítás célkitűzésének. S az igazságnak ebben a vonalában, amely a következő tárgyunkban tárul majd ki, az Isten úgy össze fogja kapcsolni a mennyei mindazt, aki befogadja az üzenetet, hogy már a földön rátalál a mennyre. Isten azt akarja – különösen máttól kezdve – hogy napjaink olyanok legyenek, mintha mennyei napok lennének a földön a Szentírásnak megfelelően. S megteszi ezt mindazokkal, akik teljesen átadják magukat Istennek és az ő igazságának, és megfogadják a mennyből jövő szöveget.

Azért megkérlek benneteket, hogy a következő előadásig mindnyájan komolyan és szentül készítsük elő gondolatainkat arra, amit az Úr közölni akar velünk, mindarra, amit nyújtani fog, s mindarra, amit tenni akar értünk. Isten fontos igazságot tartogat számunkra,

mely majd el is végzi azt a komoly munkát, melyet el kell végezni értünk. S nekünk mindent alá kell vetni neki mondván: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!” S mikor majd szól, tegyünk félre mindent, fogadjuk el az ígét, mert Isten szava az, és ez a szó a világ fölé fog emelni bennünket. S amikor Isten feltámasztott, felkeltett minket, akkor ragyogni, világítani is tudunk majd.

2. Ellenségeskedés Istennel

(A 11. előadás)

Azzal a bibliaverssel kezdjük, amit előzőleg tanulmányoztunk, Jak.4,4-el. Szeretném, ha mindenki maga olvasná el figyelmesen a verset, és tanulmányozná, hogy mit is mond. Mivel ilyen időket élünk, mivel szembeötlő bizonyítékok ide vezettek bennünket, ezek előtt lehetetlen behunynunk a szemünket, ezekből tudom, hogy soha életemben nem fogtam úgy bibliatanulmányba, mint ma este. Azt szeretném, ha mindenki átadná teljes képességét a Szentlélek irányításának, teljes lelkét az Istennek, hogy Ő maga vezessen bennünket, ahova ő szeretné, hogy menjünk.

„Parázna férfiak és asszonyok nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, Isten ellenségévé lesz.”

Különösen ezt a kérdést jegyezzük meg: Nem tudjátok-e hogy a világgal való barátkozás ellenségeskedés az Istennel? Az következik ebből, hogy az egyetlen lehetőség, hogy bármelyik ember elszakadjon ettől a világtól – s így Babilontól – ha ezt az ellenségeskedést valami megsemmisíti. Mert ismétlem: nem a világgal való barátkozás áll ellenséges lábbon az Istennel. Mert ha csak ez lenne, akkor ki lehetne békíteni az Istennel, ha elvinnénk azt, ami ellenséges viszonyra taszította őt vele. Nem ez a helyzet. Hanem a világgal való barátság, ez maga az ellenségeskedés. Szembe helyez Istennel, és csakis úgy békíthető ki vele, ha előbb eltávolítják az ellenségeskedést.

Ez az egész helyzetnek a kulcsa: az a tény, hogy a világgal való barátkozás meg az ellenségeskedés, a kettő ugyanaz. Az ember nem lehet ellenséges helyzetben (Istennel) a világgal való barátkozás nélkül. Mert hiszen ez a dolog nyitja: A világgal való barátkozás már eleve benne rejlik az ellenségeskedésben. Ezért most még egyszer hangoztatom: az egyedüli remény, hogy az ember elkülönüljön a világtól – amint azt a Szentírás megköveteli, s amint azt napjaink is megkövetelik, úgy, mint még soha – ha eltávolítják tőle ezt az ellenségeskedést. Tehát erre kell törekednünk, mert csupán ennek kell feltétlenül bekövetkeznie. Hiszen, amikor ez megszűnik, akkor már szabadok is vagyunk.

A Római levél nyolcadik fejezete ugyanerről beszél a hetedik verstől: *„Mert a test gondolata⁵ ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.”* Ez hangsúlyozottá teszi a másik szövegben levő gondolatot, azt hogy nincs lehetőség rá, hogy az ellenségeskedést kibékítsük Istennel. Nem lehet mit kezdeni vele, csakis eltávolítani, elpusztítani lehet. Az égvilágon semmit sem lehet tenni érte. Csak ellene lehet tenni: elpusztítani. És mivel Isten ellen van, ezért *nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.* Nem lehetséges, hogy alávéssük az Úr törvényének. Maga az Isten sem tudja a test vágyát, a testies gondolkodást alávetni a törvénynek. Ezt lehetetlen megtenni. Mi sem áll távolabb tőlem, hogy tiszteletlen legyek az Úr iránt, vagy hogy határt szabjak a hatalmának, hanem ez mégis lehetetlenség. Isten el tudja pusztítani ezt a gonosz

⁵ Az angol Bibliában, amiből A.T. Jones testvér olvasott, itt a test vágyódása szó szerepel, de a görög szöveg szerint kijavította olvasás közben *testies gondolkodásra*.

dolgot, s mindazt, amit magába foglal, mégsem tud semmit kezdeni vele, hogy megjavítaná, vagy jobbá tenné.

„*Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.*” Ez a világ mégis mindenestől test. „*De ti nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból.*”⁶ Ő elválasztotta, elválasztja a keresztényt a testiességtől, a testies dolgoktól, a testi gondolkodástól, a test uralmától. Ez elválasztja őt a világtól, mert attól választja el, ami természeténél fogva a világhoz kötözi-láncolja. Semmi nem képes ezt megtenni, csak Isten hatalma.

Nézzük csak meg az ember teremtésének feljegyzését! Mózes első könyve második fejezet. Amikor Isten megteremtette az embert, Ő maga állapította meg róla – a többi teremtett dolgokkal együtt – nem csak hogy jó, hanem *igen jó*. Akkor az ember, az első Ádám akkori állapotában örömmel hallotta az Isten hangját, boldog volt jelenlétében, egész lénye örömmel felelt a hívására. Hanem valaki más tette be a lábát a kertbe, s szított bizalmatlanságot Isten iránt az első emberpárban. A kígyó így szólt az asszonyhoz: „Hmm! Csakugyan azt mondta az Isten, hogy nem ehetsz a kert fáiról”? Az asszony ezt felelte: „Ehetünk az egész kert fáiról, hanem a kert közepén álló fáról mondta Isten: Erről nem ehettek, mégcsak meg sem érinthetitek, nehogy meghaljatok”. A kígyó így szólt: „Bizony nem haltok meg, mert jól tudja Isten, hogy amely napon esztek róla, olyanok lesztek, mint Isten: jónak és gonosznak ismerői”. Ez a héber eredeti, és a zsidók fordítása is, ha nem csal az emlékezetem.

A célzás azt jelentette: Isten tudja, hogy nincs úgy, s azt is, hogy nem úgy van ahogyan nektek mondta, ami mögött valami lappang. Azt mutatja, hogy nem bánik veletek igazságosan. Nem akarja, hogy elérjétek azt, ahova a gyümölcs eljuttatna. Nem akar részesíteni abban, amit ez nyújtana nektek. Tudja, hogy mit tenne a gyümölcs értetek, s nem akarja, hogy azt elérjétek, azért mondta: ne egyetek belőle. Az asszony bevette amire a kígyó célzott, s amint elfogadta (az ördög gondolkozását), máris azt gondolta, hogy most már látja azt, amit addig nem látott, de ami valójában nem is volt igaz.

Ahogy az Úr megteremtette őket, s amint akarta, hogy meg is maradjanak, úgy minden utasításukat, minden ismeretüket Istentől kellett volna meríteniük. Az ő szavára kellett volna hallgatniuk, elfogadni az Isten szavát, hagyni hogy az irányítsa őket, s azok szerint kellett volna élniük. Így Isten gondolkodása lett volna az övék, Isten gondolatait gondolták volna, mert elfogadták volna az ígéit, amelyek az ő gondolatát fejezik ki, azok szerint éltek volna. Itt azonban más gondolkozásnak kölcsönözték a fülüket, pontosan az ellenkezőnek. Más sugallatokat, célzásokat fogadtak el. Más gondolatoknak adtak teret. Más ígéket fogadtak be, azok előtt hajtottak fejet, azoknak engedelmeskedtek, olyannyira, hogy az asszony „látta, hogy jó az a fa eledelre”.

Jó lett volna talán a fa eledelre? Dehogy is volt! Hanem mert erre a másik hangra hallgatott, azt látta, azt képzelte valóságnak, ami nem volt igaz. Ellenkező módon látta, mint azelőtt. Ahogy az Isten világosságánál soha nem is lehetett volna látni. De amikor ennek a szembenálló gondolkozásnak adta át magát, akkor már teljesen hamis megvilágításban látta a dolgokat. Azt látta most már, hogy a fa jó eledelre, és kívánatos, hogy bölccsé tegyen. Pedig csöppet sem volt kívánatos. Csak az asszony látta annak.

Ez feltárja előttünk is az ámtás hatalmát, ami Sátán szavaiban és útjaiban rejlik, lappang. Olyan bizonyosan, ahogyan valaki erre hajlik a gondolkodásával – vagy ha bármi van a gondolkodásában, ami magától erre hajlik – ez már lehetőséget ad Sátánnak, hogy oda hasson, hogy az illető helytelen módon lássa a dolgokat. Úgy lássa a dolgokat, mintha ezek lennének az egyedül szükségesek számára, ami azonban egyáltalán nem igaz. Nemcsak hogy nem szükségesek, hanem minden szempontból teljesen hamisak. Amikor Éva mindezt „látta”,

⁶ János 15,19-et idézi

ez csak természetes következmény volt. „Szakított azért annak gyümölcséből és evett, adott a vele levő férjének is és az is evett.”

Nézzük tovább a feljegyzést a nyolcadik verstől: „És meghallották az Úr Isten szavát, aki a hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.” Mi volt ennek az oka? Az, hogy most már volt bennük valami, ami el akarta kerülni az Isten jelenlétét, valami, ami nem állt összhangban az Istennel, ami arra készítette őket, hogy rejtőzzenek el ahelyett, hogy szívélyesen fogadnák Őt. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert és mondta néki: Hol vagy? És (Ádám) mondta: Szavadat hallottam a kertben, megfélemltettem, mivel mezítelen vagyok, és elrejtőztem. És mondta az Úr: Ki mondta neked, hogy meztelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, amelyről eltiltottalak, hogy arról ne egyél?”

Azt felelte vajon Ádám: „Igen ettem, s azt hiszem ez nem volt egészen helyes, ne haragudj ránk!”? Ezt mondta? Dehogy mondta! A kérdés ez: „Ettél-e arról a fáról, amelyről eltiltottalak”? Evett róla? Persze hogy evett. Akkor miért nem mondta, hogy ettem? Kicsit tovább megyünk a fejtegetéssel, majd újra feltesszük a kérdést, s akkor megtudjuk, hogy miért.

Ádám nem válaszolt igennel. Pedig ez volt az egyedül helyénvaló felelet. Hanem azt mondta: „Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem arról a fáról, úgy ettem.” A legvégén sikerült csak kinyögni neki, hogy tényleg evett. Elismerte ugyan – mi mást is tehetett volna – de hol? Csakis a lehető legvégén. Előbb az asszonyt, és magát az Urat is megvádolta, mielőtt helyet adott volna annak, hogy ő maga is részes volt. Mindezzel lényegében véve ezt mondta: Nem ettem volna, ha az asszony nem adott volna belőle. S ha az asszony nem lett volna ott, akkor nem követtem volna el, ha pedig te Uram nem adtad volna mellém, akkor nem lett volna itt. Ha meg nem lett volna itt, akkor nem adott volna nekem, s ha nem adott volna, nem ettem volna belőle. Igaz ettem, de a felelősség másra hárul.

Mi volt Ádámban és feleltében, ami bemártana mindenkit a világegyetemben maga előtt mielőtt beismerné, hogy egyáltalán része volt az egészben? Nem más, mint önszeretet, önvédelem, önigazolás. „És mondta az Úr Isten az asszonymnak: Mit cselekedtél?”. Ez is elég egyértelmű kérdés volt. Így felelt vajon az asszony: „Jaj vettem a fáról és ettem belőle! Majd adtam a férjemnek és ő is evett. Borzasztó, amit műveltem, amit műveltünk!” Dehogyan válaszolt így. Ne feledjük el a kérdést: „Mit cselekedtél”? Az Úr nem azt kérdezte, hogy ki követte el, hanem, hogy mit követtél el. Az asszony így felelt: „A kígyó ámtott el engem, úgy ettem”. Ugyanúgy válaszolt, mint a férje. Ugyanaz készítette őt is, mint a férjét, hogy kitérjen a kérdés elől, és más valakit ártson-mártson bele. Mindenki mást belemártottak mindketten, magukat kivéve.

S most megkérdem: Miért nem adtak egyenes választ egyenes kérdésekre? Mert már nem is tudtak. Azért nem tudtak, mert az az elme, amelyik most már mozgatta őket, ami birtokba vette őket, ami fogságban tartotta őket és rabszolgává silányította a hatalma alatt, ez már az az elme volt, amelyikből az Isten dicsőítése helyett az önmagasztalás fakadt. S amelyik soha nem hagyja magát második helyre szorítani, még ha Istenről van is szó. Mindnyájan tudjuk, hogy ez a Sátán elméje. Régen, mikor az ellenség a maga ösvényére helyezte a lábát, tudjuk, hogy a maga felmagasztaltatása volt az, ami arra készítette, hogy odáig eljusson, ahol ez időben állt.

Levette szemét Istenről, magára tekintett, magának tudott be messzemenő dicsőséget. „Az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, ... Fölibük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz”⁷ Ez már bűn volt! Az Úr felszólította, hogy hagyja el bűnét, helytelen útját, térjen meg Istenhez, fogadja el ismét Isten útját. Tudjuk, hogy így volt, hiszen írva van: Isten nem személyválogató. Isten nem részrehajló, nála ilyen egyszerűen nem létezik. S amint a mennyei család és a földi család mind együtt egyetlen családot képezünk, s

⁷ Ésaías 14,13-14

mivel Isten nem személyválogató, amikor az ember bűnbe esett – Isten lehetőséget adott a Sátánnak is a visszatérésre, hívogatta őt, hogy fordulna vissza. Amilyen bizonyos, hogy Isten nem személyválogató, ugyanolyan biztos, hogy Lucifer is visszatérhetett volna, ugyanolyan biztos, hogy Isten őt is felszólította, hogy forduljon vissza. Ez bizonyos. Lucifer elhagyhatta volna az ösvényt, amelyen elindult. Lemondhatott volna önmaga magasztalásáról, engedelmessé válhatott volna Istennek.

De ehelyett visszautasította a hívást, ellökte Isten ajándékát, nem fordított hátat utainak, nem volt hajlandó visszatérni Istenhez. S ezzel méginkább megerősített magát – mindannak ellenére, amit az Úr megtehetett érte – ezen az önféjű úton. S így az a gondolkodás, amely őbenne van így a bűnben és az Isten elleni lázadásban megerősödve: ez az ellenségeskedés. Nem csupán hadilábon állás, hanem ez maga az ellenségeskedés. „Nem engedelmessé válik Isten törvényének, mert nem is teheti”.

Már most ezt a gondolkodást fogadta el Ádám és Éva. S mivel elfogadták, ez a gondolkodás az egész világot magával sodorta. Mert ezzel az elfogadással Sátán kezére játszották át az egész világot, így Sátán vált a világ istenévé. A világ elméjévé-fejévé vált, a világon eluralkodó gondolkodássá. Sátánnak ez az elméje – e világ istenének elméje – uralja az emberiséget. Minthogy az emberiség ebben a világban van, e világból való, ez pedig már önmagában véve ellenségeskedés Istennel. Mert nem veti alá magát Isten törvényének, mivel nem is teheti. Ádám és Éva tehát ezért nem tudtak egyenesen válaszolni az egyenes kérdésre. Vannak emberek, akik ma egyenesen tudnának felelni rá, akkor azonban nem tudtak, mert Sátán vette őket uralma alá, és nem volt más hatalom, ami uralhatta volna őket.

Az ördög hatalma teljes volt fölöttük, s akkor ott uralhatta. Abban a percben teljes volt az elfajulás, a romlottság. De Isten nem hagyta annyiban az embert, nem hagyta fajunkat ebben az állapotban. Éva válasza után a kígyóhoz intézi szavait: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között. A te magod és az ő magva között. Az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” Így tehát két ellenségeskedés van a világon. A Sátántól származó: ez ellenségeskedés az Istennel. A másik Istentől, ami ellenségeskedés Sátánnal szemben. S e két ellenségeskedésből ered a két titok: az Isten titka, és a gonoszság titka.

A Sátán elleni ellenségeskedés természetesen az Isten igazsága. Mikor kijelentette, hogy ellenségeskedést szerez a kígyó és az asszony között, akkor Isten megtörte Sátánnak az ember akarátán uralkodó bilincset. Ismét szabaddá tette az embert, hogy válasszon: melyik uralkodót, melyik világot akarja követni. Isten megtörte Sátán teljhatalmát, szabaddá tette az embert arra, hogy válasszon melyik világot választja. Az Istennek adja-e át akarátát és egyenesen tud felelni az Úrnak, úgy, hogy amikor az Úr megkérdezi őt: Elkövetted-e ezt, vagy amazt, igennel tud válaszolni anélkül, hogy bárki mást belekeverne. Ez a bűnvallomás. Így született tehát a bűn bevallásának képessége, s tudtukra adja az áldott igazságot, hogy a bűnvallomás képessége, a megtérés Isten ajándéka.

Mármost a Sátán gondolkodása – mivel e világ gondolkodása az a gondolkodás, amely a bűnös embert uralja – ellenségeskedés az Istennel, ez pedig Isten ellenségévé teszi az embert. Ezt az ellenségeskedést lehetetlen kibékíteni az Istennel, mert „nem engedelmessé válik Isten törvényének, mert nem is teheti”. Az egyedüli kiút, ha valahogyan félre lehet tenni az útból ezt az ellenségeskedést. Ha ez elérhető, akkor az ember visszabékül Istenhez, ez esetben pedig jó vége lesz. Akkor újra Istenhez lesz csatolva, s Isten szava, Isten gondolkodása, Isten sugallatai újra el tudják érni őt, hogy újra vezetője, mindenben uralkodó ereje legyen. S mivel magát az ellenségeskedést lehetetlen kibékíteni az Istennel, csak azt lehet vele tenni, hogy megsemmisítik. Akkor, és csakis akkor és ezen az úton tud az ember egyetértésben élni az Istennel, a világtól pedig elkülönülve. Hála legyen az Úrnak, nekünk adta az evangéliumot: Ő megsemmisítette az ellenségeskedést!

Más tanulmányokban tárgyaljuk, hogyan érhető ez el, s hogyan tehetünk szert rá. Örömhírnék tartom, amit Isten küldött, hogy megsemmisítette az ellenségeskedést. Akkor az,

hogy bevezessen az evangélium áldásaiba, annak örömébe, dicső valóságába, hatalmába – az Úrra vár, hogy elvezessen erre bennünket. Tudjuk, hogy ez az ellenségeskedés – az önzésnek és Sátánnak az elméje – elválasztotta az embert Istentől. Isten azonban utat nyitott az ember előtt, hogy visszatérhessen. Az Úr alkalmat adott, lehetőséget nyújtott az embernek, hogy válasszon: melyik világot akarja. Egész tanulmányunknak ez a tárgya.

Ha el akarjuk hagyni Babilont, el kell hagynunk a világot. Azért mondta az Úr Sátánnak: „Ellenségeskedést szerzek a te magod és az asszony magva között” – hogy így lehetőséget nyújtson az embernek a választásra. Ezért az egyedüli és örök kérdés ez: melyik világot választja az ember? S mikor Isten csodálatos könyörületében megnyitotta az utat, mikor lehetőséget nyújtott, hogy jobb világot válasszunk, mint amilyen ez, miért is haboznánk?

Lapozzuk fel az Efézusi levél második fejezetét, és olvassuk el azt a jó hírt, hogy az Isten elleni ellenségeskedés meg lett semmisítve, hogy mindnyájan szabadok lehessünk. Első két vers: „Titeket is megelevenített, akik halottak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt. Amelyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik”. Eszerint a lélek szerint jártunk. Mi is a lélek, ami az engedetlenség gyermekeiben munkálkodik? Az a lélek, amely a világot uralja, az az elme, amely a gonosztságot szerezte a kertben, amely ellenségeskedés az Istennel. Ki a levegőbeli hatalmasságok fedelme? Az a lélek, amely az engedetlenség fiaiban munkálkodik, akinek semmije sincs a Jézus Krisztusban, hála az Úrnak.

„Akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedve a test és a gondolatok akaratait”. A világ gondolatai, érzékei, mivel e világból valók, magától értetődően térnek az e világi utakra. „Természetünk szerint harag fiait voltunk, mint egyebek is”. Voltunk. Mielőtt itt tovább olvasnánk, forduljunk előbb Kolossé 1,21-hez: „akik hajdan elidegenültek és ellenségek voltatok a gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmek miatt”. Hol fészkelte az ellenségeskedés, amely ellenségek tette bennünket? Az értelemben, a testies, bűnös gondolkodásban. A testies gondolkodás ellenségeskedés, amely ellenségek tette bennünket. Az értelemben, a testies bűnös gondolkodásban. A testies gondolkodás ellenségeskedés, s minket uralva ellenségeskedésre visz, ellenségek tette tesz „gonosz cselekedetekben”.

És most újból az Efézusi levél 2,11-től: „Emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, akiket körülmetéletlenségnek nevezett – ki az Úr? Dehogy! Hanem – amaz úgynevezett, s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés”. Vannak tehát testi emberek, akik más testi embereket nevekkkel illettek különbséget téve egymás között. „Abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígért szövetségétől távol valók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon”. Ezzel függ össze a negyedik fejezet tizenhetedik és tizennyolcadik verse: „Ezt mondom azért, és bizonyosságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elmájuk hiábavalóságában. Akik értelmükben meghomályosodtak, elidegenedtek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívük keménysége miatt van bennük”.

Akik test szerint élnek, távol Istentől, azok hiúságokon jártatják az eszüket, elidegenedve Istentől, elszigetelten az Isten életétől. Ellenségek az elméjükben. Ezek voltunk mi is. Olvassuk ismét Efézus 2,13-tól: „Most pedig...- mikor? Itt most, ahogy ezt kiejtem, mi akik tanulmányozzuk az írásokat engedjük át magunkat az Isten szavának pontosan úgy, ahogy megírták, hogy oda juttasson el minket ahova Isten akarja. Ezért kérdezem: mikor? Most, itt mindjárt, ahol vagyunk. „Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által”. Kitől távol? Istentől. Hiszen az előző vers mondja, hogy Isten nélkül elidegenedve az Isten életétől éltek. Kihez jutottak közel? A zsidókhoz? Persze, hogy nem, hanem az Istenhez.

„Ti, akik egykor távol voltatok közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki egyé tette mind a kettőt⁸ és lerontotta a közbevetett válaszfalat. Megszüntette az ellenségeskedést a saját testében”. Hála legyen az Úrnak. Megszüntette az ellenségeskedést. Ez aztán a jó hír testvéreim!

Igaz, ez az ellenségeskedés megosztotta az embereket a földön a körülmetéltek és a körülmetéletlenek között. A test szerint körülmetéltekről van szó. Az ellenségeskedés megnyilvánult a megosztottságban, a zsidók és a pogányok ellentétében, mert másik falat emelt köztük. Ez igaz. De ha a zsidók Isten útja szerint éltek volna, ha nem szakadtak volna el tőle, akkor nem emeltek volna falat maguk és mások közé. De mivel elkülönültek Istentől, mivel testiesen gondolkodtak a bennük levő ellenségeskedés következtében a hitetlenségük miatt, mely fátylat vetett szívükre – mindez elkülönítette őket Istentől. S akkor az Isten által rájuk bízott törvények és szertartások következtében magukat tartották az Úrénak, sokkal különbnek tartották magukat másoknál, így emeltek magasba szökkenő válaszfalat maguk és más népek közé. Hol volt azonban ennek a gyökere? Az ellenségeskedésben, amely bennük volt, amely elsősorban Istentől választotta el őket.

„Ő a mi békességünk, aki egyé tette a kettőt”. Melyik kettőt? Tagadhatatlanul az Istent és az embert. „Megszüntette az ellenségeskedést a saját testében... hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Ő magában, békességet szerezve”. Vegyük át újra! „Megszüntette testében az ellenségeskedést”. Mi célból szüntette meg? Miért döntötte le a válaszfalat? „Hogy ama kettőt új emberré teremtsen magában, békességet szerezve”. Krisztus itt zsidóból és pogányból teremt talán új embert? Dehogy is! Vagy két zsidóból? Vagy két pogányból? Hát hogyan is lehetne? Isten új embert teremt: **Istenből és emberből**. S Krisztusban Isten és ember találkozott össze, hogy így egyé lehessenek.

Minden ember el volt idegenülve Istentől és emiatt egymástól is. Krisztus azonban mindeneket össze akar hozni. Ezekkel a szavakkal jelentették be az érkezését: „*e földön békesség, és az emberekhez jóakarát*”. Ez az Ő célja. Mégis azzal tölti talán az idejét, hogy összebékítgesse a sokféle válaszfal rabjait? Rávehetett volna sokakat, hogy felejtsek el a múltat, éljenek ezentúl nagyobb békességben? Fenn tudták volna tartani a békességet? Dehogy tudták volna! Mert az a gonosz valami, ami az elkülönülést okozta akkor is megmaradt volna. Mi okozta a megoszlást? Az ellenségeskedés, az Istentől való elválasztottságuk okozta, hogy egymástól is elidegenedtek. Mi haszna lett volna hát, ha az Úr rábírta volna arra az embereket, hogy felejtsek el nézeteltéréseiket anélkül, hogy a dolgok gyökeréig hatolt volna, anélkül, hogy megszüntette volna az ellenségeskedést, ami a válaszfalak okozója volt.

Az Istentől való elkülönülésük hozta létre az egymás iránti elidegenülést. S az egymás iránti elidegenülést csak akkor lehetett kiküszöbölni, ha megszűnt az Istennel szembeni elidegenülésük. Ezt érte el Krisztus, amikor megszüntette az ellenségeskedést, s mi lelkipásztorok tanulhatunk ebből, amikor azt akarjuk, hogy a gyülekezetekben simítsuk el a nézeteltéréseket. Semmi közünk így külön az emberek közti nézeteltérések rendezéséhez. Hanem arra törekedjünk, hogy az Isten és az ember közötti nézeteltérést rendezzék. S mikor ezt elérték, akkor magától elpárolog majd minden más nézeteltérés. Igaz, hogy a zsidók Istentől való elkülönülésükben külön válaszfalakat építettek maguk és a pogányok közé. Az is igaz, hogy Krisztus ezeket is el akarta távolítani és meg is tette. De az egyedüli út, amelyen megtette, az egyedüli, amelyen megtehetette, az az Isten és ember közti válaszfal megszüntetésével volt lehetséges. A pogányoktól való elkülönülésük magától eltűnt volna, ha a köztük, és az Isten között levő válaszfal, ellenségeskedés megszűnt volna.

⁸ A *nemzetséget* szó a mi Bibliánkban is dőlt betűvel szedett, jelezve, hogy az eredeti szövegben nincs benne, csak értelmező szóként tették hozzá a fordítók – ez esetben helytelenül.

Jaj, milyen áldott hír is ez, hogy megszűnt az ellenségeskedés! Megszűnt, hála legyen érte az Úrnak! Ezért teljességgel elkerülhető az, hogy bármi barátság forogjon fenn köztünk és a világ között. Nem elkerülhetetlen, hogy engedetlenek legyünk az Isten törvénye iránt. Megszűnt. Krisztusban megszűnt. Hála legyen az Úrnak! Ez valóban a szabadság.

Természetesen ez volt mindig is az evangélium. De nekem most mégis, a világban elfoglalt helyzetünk miatt az elmúlt néhány napban úgy hatott rám ez az áldott örömmé, mintha még sohasem hallottam volna. Olyan örömet hozott számomra, olyan valódi keresztény boldogságot, hogy úgy tűnik nekem – nos mintha olyan boldog lennék, mint egy keresztény. Áldott tény, amit az Isten mond, hogy az ellenségeskedés – amely elválasztott minket Istentől, s mely a világhoz láncolt bennünket, a amiből minden néven nevezendő nyomorúságunk fakadt – megszűnt általa, Őáltala, aki a mi békességünk. Fogadjuk el ezt az evangéliumot ma, örvendezzünk neki éjjel és nappal, hogy Isten tovább és tovább vezethessen bennünket. „*Ne féljétek, mert íme nagy örömet hirdetek néktek, mely az egész nép öröme lesz!*” Hogy nekem az, azt tudom. „*Mert ma született meg néktek a Megtartó, aki Úr és Krisztus a Dávid városában*” Hála legyen érte az Úrnak.

3. Őbenne szűnik meg az ellenségeskedés

(A 12. előadás)

Ugyanaz a bibliaszöveg, amellyel tegnap zártunk, még több tanulmányunk tárgya lesz. Ezért, ha átsiklunk a szöveg bármely részén, s azt gondoljátok, hogy nem magyaráztuk meg, ne feledjétek, hogy még közelről sem végeztünk a szövegünkkel, s a maga idején rátérünk minden egyes részre. Efézus 2,13-18: „**Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, aki egyé tette mind a kettőt, és lerombolta a közbevetett válaszfalat. Az ellenségeskedést saját testében megszüntette... ama kettőt új emberré teremtette magában, békességet szerezvén**”

Vagyis azért tette, hogy békét szerezzen. Békét szerzett, és csakis ezen az úton. S mindezt „**magában**”. S azért szerezte ezt a békét, hogy „*megbékéltesse Istennel mind a kettőt (zsidót és pogányt) egy testben a keresztfa által, megölvén ezen az ellenségeskedést. És eljőve békességet hirdetett néktek a távol valóknak és a közel valóknak. Mert őáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához*”.

Újra megerősítem amint az előző leckében is tettem, hogy azt a válaszfalat, azt az ellenségeskedést tárgyalja itt, amely a zsidók és a pogányok között fennállt. Igaz, hogy a válaszfal és az ellenségeskedés megszűnését tárgyalja. Annak elvevését magyarázza, s azt, hogy milyen eszközzel pusztították el. De mint említettük, Krisztus nem pazarolta idejét arra, hogy a két nemzetet közvetlenül próbálja kibékíteni. Ezer év alatt sem ért volna cél, mert hiszen ez a válaszfal, ez az ellenségeskedés csupán annak az ellenségeskedésnek a következménye volt, mely köztük, és Isten között állt fenn. Ezért, hogy végleg kiirtsa az egész mérgező fát, a fa gyümölcseit – a gyökerét irtotta ki azzal, hogy a köztük és az Isten közötti ellenségeskedést szüntette meg. S miután megtette, „*eljött, hogy békességet hirdessen nektek a távollevőknek és nektek a közelieknek*”.

A tizenharmadik vers: „*Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által, mert ő a mi békességünk, aki egyé tette mind a kettőt.*” Igaz, hogy a zsidót és a pogányt egyesítette, előbb azonban másik embert formált, hogy ez a kettő: a zsidó és a pogány egyé lehessen – mielőtt egyé lehetett tenni őket. Tehát a tizenharmadik vers mindkettője nem azonos a tizennyolcadik vers mindkettőjével. A

tizenharmadik versben az Istent és az embert jelenti, aki el volt választva Istentől, akár közeli, akár távoli volt is. Ezért ő a mi békességünk, aki az Istent és az embert egyesítette. Lerombolta a közben levő válaszfalat az Isten és az ember között, miután a maga testében, személyében megdöntötte az ellenségeskedést. Azt az ellenségeskedést, amely az emberben él Isten ellen, amelyik nem veti magát alá Isten törvényének, mivel nem is teheti. Ezt tette Krisztus, hogy ő, aki magában **kettő** volt **egyetlen** új emberré legyen, békét szerezve.

Az új ember nem két egyet nem értő emberből tevődik össze, hanem az Istenből és az emberből. Isten kezdetben a maga képmására teremtette az embert. Ez sokkal többet jelent, mint isten külsejét. Az ember Isten mását tükrözte. Aki az emberre nézett, az Isten jutott eszébe róla. Isten és az ember egyek voltak. S Isten és az ember mindig is egyek maradtak volna, ha az ember nem hallgatott volna Sátánra, nem fogadta volna be annak gondolatvilágát, mely gondolatvilág ellenségeskedés az Istennel. Ezt a gondolkodást, amely ellenségeskedés az Istennel, az ember befogadta, s attól fogva elszakadt Istentől. Most már kettő lettek és nem egy. S mivel az emberek elidegenültek Istentől, mivel bűnben leledzettek, Isten mag nem jöhetett hozzájuk, mert az ember ekkor már nem bírta elviselni az Úr jelenlétének dicsőségét. „Istenünk megemésztő tűz” a bűnnek. Ezért, ha Isten maga kerülne szemtől szembe az emberrel, akkor megemésztené őt.

A bűnben élő ember nem találkozhat Istennel anélkül, hogy meg ne halna. Ezt bizonyítja Jelenések 6,13-17. A rettenetes napon, mikor az ég, mint papírtekercs göngyölődik fel, s Isten arcát pillantják meg mind a gonoszok, akkor a „*földnek királyai és a fejedelmek, a gazdagok, a vezérek, a hatalmasok, és minden szolga, minden szabad elrejtik magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba. És mondják a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyiszekben ül, és a Bárány haragjától, mert eljött az ő haragjának ama nagy napja, és ki állhat meg?*”. A bűnben élő ember szívesebben hagyna hegyet omlani magára, minthogy olyan helyen maradjon, ahol Isten leplezetlen dicsősége ragyog rá.

Ezért, hogy Isten el tudja érni az embert, s újra egyesülni tudjon vele, ahhoz, hogy Isten újra ki legyen nyilatkoztatva az embernek, s az ember oda kerülhessen vissza, ahova Isten a teremtéskor állította, Jézus odaadta magát, és az Isten jelent meg benne, dicsőségét annyira emberi testben palástolva el, hogy az ember, a bűnös ember rátekinthet és életben maradhat. Krisztusban az ember Istennel érintkezhet és életben maradhat, mert Krisztusban az Isten dicsősége annyira eltakart, annyira módosult, hogy a bűnös ember nem ég el. Krisztusban benne rejlik az istenség egész teljessége. Mikor Jézus eljött, hogy visszavezesse az embert Istenhez, elleplezte megemésztő dicsőségét, hogy az ember Istenre tekinthessen – amint az Úr teljes dicsőségében ott él Krisztusban – és mégis életben maradjon. Krisztusban, magán kívül egyetlen ember sem tud Istenre tekinteni és nem élni. Krisztusban Istent látni életet jelent, mert benne élet van, s az élet az emberek világossága.

Tehát az Isten és az ember az ellenségeskedés következtében elhidegültek, el voltak választva. De Krisztus közbelép, benne Isten és ember találkozik, s ekkor a kettő, a „mindkettő” egyek lesznek. Ezzel meglett az új ember. Így Krisztusban az Isten és ember egyé lett. Ezért Krisztus az elfedezés az ember számára. Elfedezi a bűnt, így az ember egyé lehet az Istennel. Ő az Úr Jézus odaadta magát, s megszüntette az ellenségeskedést. Saját személyében megdöntötte az ellenségeskedést és a kettőt – Istent és az embert – egyesítette, új emberré teremtette, békét szerezve így.

S most a másik mindkettőhöz érkezünk a tizenhatodik versben: „*hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt (a zsidót és a pogányt) egy testben*”. Milyen egy testben? Tulajdon testében természetesen, ebben végzi az egyesítést, a kiengesztelést. Miután saját személyében megölte az ellenségeskedést, „*eljött, hogy békét hirdessen néktek a távolvalóknak, és a közelvalóknak*”, vagyis a zsidóknak.

A zsidók atyáik kedvéért voltak közel. Magukban, a maguk érdeme szerint elszakadtan éltek Istentől, s ugyanolyan távol, mint a pogányok. Isten azonban ígéreteket tett öszűleiknek, s azok kedvéért szerette őket. A zsidók előnyös helyzetben voltak, mert övék volt „az istenfűság, a dicsőség, a szövetségek, az istentisztelet, az ígéretek.” Ilyen értelemben, ezek következtében közelállók voltak. S Ő azoknak hirdetett békét, akik közel álltak, szükségük is volt erre, az bizonyos.

Így „*Óáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához*”. S most vegyük szeműgyre a kifejezést, hogy megszüntette magában az ellenségeskedést, vagyis megdöntötte saját személyében az ellenségeskedést. Saját testében szűntette meg az ellenségeskedést. A benne levő kettősségben, békét szerezvén. Mindez benne a van a szövegűnkben. Senki sem nyerheti el az előnyeit, csakis Őbenne. Ha van, akinek ez homályos, aki nem érti, s az ilyen ember távol állva úgy tekintené ezt, mint amiből kívűlről lehet meríteni, az ilyeneknek azt mondom, hogy soha ezen az úton el nem nyeritek. Nem így megy ez. Őbenne nyerhetjük el, nem kívűle. Csakis őbenne lehet ezt megismerni, megérteni, kívűle pedig egyáltalán nem.

Adjátok át magatokat neki, benne veszítsétek el az önzéseket, akkor majd elérhetővé válik az egész. Csakis őbenne lehetséges ez, csakis benne ismerhető meg.

Most nézzük meg, hogyan történik őbenne. Ha ezt megtudjuk, tudni fogjuk azt is, hogyan érhető el valamennyiűnk számára őbenne. Először szeretném felhívni a figyelmet a kifejezésre: **őbenne**. A Szentírás nem használja, és én sem használom olyan értelemben ezt a kifejezést, hogy ez benne van, mintha foglalat, tároló lenne, amihez hozzájárulhatunk, amiből kivehetjük amire szükségűnk van, majd magunkba helyezűk, magunkra alkalmazzuk. Semmi esetre sem, semmiképpen nem. Ez így képtelenség, lehetetlenség. Nem úgy van az Krisztusban, mintha tárolóban lenne, amit átvehetnénk tőle, aminek így örűlhetnénk, magunkra alkalmazhatnánk és így szólhatnánk: most már elnyertem.

Hanem ez őbenne van, s nekűnk magunknak is feltétlenül őbenne kell lennűnk ahhoz, hogy elnyerhessűk. Nekűnk kell elmerűlni őbenne. Önzésűnknek elmerűlni, elsűllyedni őbenne. Akkor vagyunk az övé. Csakis őbenne lehetséges ez. S még amikor benne nyerhetnénk is el, akkor is csak ha ő teljesen lenyűgöz, legyöz bennűnk, akkor lehetséges ez. Soha ne képzeljűk, hogy hozzá járulva elnyerhetnénk, kivehetnénk belőle, s mi magunk használhatnánk. Tehát ahol az Írás ezt a kifejezést használja, akkor ez kizárólag a most körülírtat jelenti. Minden őbenne van, és úgy nyerjűk el, ha mi is őbenne vagyunk.

Sokan követnek el itt hibát. Így szólnak: *már csak természetes, hogy hiszek benne. Tudom, hogy ez őbenne van és tőle el is nyerem*. És akkor azt akarják, hogy kapjanak tőle és maguk használják. Így elégedettek lesznek, hogy ők megigazultak, szentek, és annyira mennek a maguk becslésében, hogy ők már tökéletesek, egyszerűen képtelenek a bűnre, s való ténynek tartják, hogy már a kísértéseken is túl vannak. Az ilyen nézet kizárólag csalóka eredményekre vezethet, mert Krisztuson kívűl esik, s ők maguk végzik az egészet.

Ez tehát nem a helyes út. Ez még mindig mi vagyunk, mert ez Krisztuson kívűl esik. Hiszen „nálam nélkűl” vagyis kívűle „mit sem tehettek”, mert ti magatok semmik vagytok. Őbenne lehetséges ez, és csakis őbenne. És csakis amennyiben mi is őbenne vagyunk, úgy nyerhetjűk el, úgy válhat a javunkra. Az Írás mindezt félreérthetlenné teszi. A legjobbnak tartom, ha ezt tisztazzuk, hogy a következű előadásokban nem követjűk el azt a hibát, hogy ami benne történik, amit benne nyerűnk el, arról azt képzeljűk, hogy majd benne megtaláljuk, onnét kivessűk, és mi magunk alkalmazzuk. Nem. Őhöz kell fordulnunk azért, mert ott van nála, s mikor hozzá megyűnk, lépjűnk Őbelé hit által és Isten Lelke által, maradjunk meg és találtsunk mindenkor őbenne.⁹

⁹ Fil.3,9

Lapozzunk a Zsidókhoz írt levélhez! Mai óránk hátralevő részén az első két fejezete fogjuk tanulmányozni. A kérdés most már ez: Hogyan szüntette meg Krisztus ezt az ellenségeskedést a maga testében, a maga személyében, önmagában? Először elmondom mindkét fejezet érvelését, hogy a rendelkezésünkre álló rövid idő alatt áttekinthessük mindkét fejezetet.

A két fejezet fő gondolata az ellentét Krisztus és az angyalok természete között. Nem állítom, hogy nincs más a két fejezetben, csak hogy ez a gondolat mindenek felett áll itt. Az első fejezetben és a másodikban az ötödik versig találjuk az első ellentétet, onnét pedig a fejezet végéig a másodikat. Az első részben a Krisztus és az angyalok közötti különbség, hogy Krisztus olyan magasan áll az angyalok fölött, mint Isten, hiszen ő Isten. A második részben Krisztus olyan mélyen van az angyalok alatt, mint az emberek, mert Krisztus emberré lett. Ez a két fejezet körvonala. Olvassuk a fejezetet:

„Miután az Isten sok rendben és sokféleképpen szólt az atyákhoz régen a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, akit tett mindenek örökösévé, aki által a világokat is teremtette. Aki az ő dicsőségének visszatükröződése¹⁰, az ő valóságának képmása. Hatalma szavával tartja fenn a mindenséget...” Mi mindent foglal magába a mindenség? A világot? Igen. A napot? Természetesen azt is. Fenn fog-e tartani téged is hatalma szavával? Ez az egyetlen mód, amellyel bármit fenntart. Nyugtalanokdát-e valaha, hogy a nap még delelés előtt leesik az égről, vagy akár naplemente előtt? Persze hogy nem. Nyugtalan voltát-e valaha mikor nappal felkeltél, hogy te magad mint keresztény kicsúszol helyedről naplemente előtt? Nos igen. A nap nem csúszik el a helyéről, a keresztény mégis kételkedni tud afelől. Bár ismerjük a feleletet: Jézus hatalma szavával fenntartja a napot. Ugyanennek a hatalomnak kell megtartania Jézusban a hívő embert is. És a Jézusban hívő embernek is el kell várnia, hogy Jézus ezt megteszi érte, ugyanolyan bizonyosan, mint ahogy a napot, vagy a holdat is fönntartja. Ugyanaz a hatalmas szó tartja meg a keresztényt krisztusi útján, mint amelyik a napot is ott tartja a pályáján. Az a keresztény, aki bizalommal van az Ige iránt, melynek fenn kell tartania őt, ahogyan megbízik az Igében amelyik a napot tartja fenn, észlelni fogja, hogy az Ige igenis fenntartja őt amint a napot is ott tartja a pályáján.

Ha holnap reggel eszedbe jut ez az ige, arra gondolsz majd, hogy Isten fenntartja a napot. Nem fogsz kételkedni ebben, hanem elvárod tőle. Nem fogsz nyugtalanul fel-fel figyelni: vajon elcsúszott-e helyéről a nap? Nem bizony, hanem nyugodtan végzed teendőidet, ezekkel törődsz, a nap fennmaradását pedig mindenestől Istenre bízod, akire ez tartozik. Holnap reggel, amikor felkeltél a nappal, azt is várd el, hogy ugyanaz a hatalmas szó, amely a napot fenntartja, téged is megtartsa! Ezt bízzad Istenre, te pedig végezd dolgodat minden erődből és arra figyelmezz. Hadd ügyeljen Isten arra, ami az Ő dolga, te meg arra vigyázz, amit rád bízott. Így szolgálj az Urat „teljes elmédből”. Hiszen úgysem tudjuk megóvni magunkat, hogy el ne essünk, hiszen úgyis képtelenek vagyunk fenntartani magunkat. Ezt az Úr úgysem miránk bízta.

Ezzel nem mondtunk ellene a szövegnek: *”aki áll meglássa, hogy el ne essék!”*, mert így az ember Istenre támaszkodik, hogy fenntartsa, nem pedig a maga erőfeszítéseire. S aki sohasem felejtí, hogy Isten tartja fenn őt, sem azt, hogy őt valakinek feltétlenül fenn kell tartania, az nem fog dicsekedni, hogy ő bizony magában is meg tud állni. Ha engem ma úgy kellett volna ide behozni, s két-három testvérünknek kellene folyton támogatni, akkor nem lenne nagyon szép ha azzal dicsekednék: látjátok milyen szépen meg tudok állni? Mert akkor nem állnék. Nem bírnék megállni a lábamon. Hiszen amelyik pillanatban elengednének, elesnék.

És az az ember, akit Isten tart fenn, aki Istenben bízik hogy Ő fenntartsa, aki tudja, hogy egyedül Isten tartja őt fenn – az ilyen embernek lehetetlenség így dicsekedni: Látjátok

¹⁰ így is fordítható: *kisugárzása*

most állok, ezért nem is fenyeget az elesés veszélye. Fennáll-e az elesés veszélye annál az embernél, akit Isten tart fenn? Persze, hogy nem áll. Csak ha kimászik az Úr kezéből, s maga igyekszik fenntartani magát, majd pedig azzal dicsekszik, hogy meg tud állni a lábán, akkor már nem csak fenyegeti a veszély, hanem már meg is történt, már el is bukott. Kinyüzsgi magát az Isten kezéből, ezért feltétlenül el fog bukni.

Folytassuk a Zsidókhoz írt levelet: „*Miután a bűneinktől megtisztított, a Felségesnek jobbára ült a magasságban*”. Mikor ült Isten jobbára? Réges régen, amikor feltámadt, és a mennybe ment. Ezerkilencszáz éve.¹¹ De lám előbb megtisztított bennünket a bűntől. Előbb megtisztított, azután foglalt helyet. Örültök-e ennek? Örvendeztek-e, hogy már ilyen régen megtisztított a bűntől? Benne találjuk meg ezt. Benne történik ez így. Köszönjük meg, hogy így van. Az Ige állítja ezt.

„*Annyival kiválóbb az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert kinek mondotta valaha is az angyalok közül: Én fiam vagy te, én ma szültelek téged? És újból: Én leszek néki Atyja, és ő lesz nékem Fiam? Viszont mikor behozza az ő elsősülöttét a világba így szól: Imádják őt is az Istennek minden angyalai! Bár az angyalokról így szól: az ő angyalait szelekké teszi, szolgálait tűz lángjává – a Fiúról pedig így: a te királyiszéked ó Isten örökkön örökké áll.*”

Mi is a neve? Minek nevezi őt az Atya? Isten. Trónod Isten. Akkor hát ez a neve. Hogyan tett szert rá? A negyedik vers: Különb nevet örökölt, mint az angyalok. Mindnyájunknak olyan neve van, amit örököltünk. Lehet több nevünk is, de csak egy amit örököltünk. S ez a név az apánk neve. Ez a nevünk, amelyik percben megszülettünk, és csak mert megszülettünk. Létezésünk tényének következtében miénk ez a név. Születésünktől fogva a miénk. Az Úr Jézus is örökölte az Isten nevet. Ez a név tehát az övé, csak mert létezik. Természeténél fogva őt illeti ez. Milyen természet az tehát? Pontosan az Isten természete. Isten a neve, mert tényleg az. Nem volt előbb valami más, s aztán adták volna neki ezt a nevet, hogy azzá legyen. Hanem az volt, Istennek nevezték, mert Isten volt.

„*A te királyi széked ó Isten örökkön örökké áll. Igazság pálcája a te országodnak pálcája, szereted az igazságot, gyűlölöd a hamisságot, ezért kent fel téged Isten a te Istened öröm olajával társaid fölé*”. Majd az Atya így folytatja: „*Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezéd művei az egek. Azok elvesznek, de te megmaradsz. Mindazok, mint a ruha megavulnak, palástként összehajtod azokat és elválnak, de te ugyanaz vagy a te esztendeid el nem fogynak*”. Nála nincs változás. Figyeljük meg az ellentéteket! Ezek elmúlnak, de te ugyanaz maradsz. Ezek elavulnak, de te megmaradsz. Az Úr nem múlik el, örökre megmarad.

„*A te esztendeid nem fogynak el. Melyik angyalnak mondta valaha is: Űlj az én jobbkezem felől, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem lábaid alá? Avagy nem szolgáló lelkek mindazok elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget? Azért annál is inkább szükséges a hallott dolgokra figyelniünk, hogy valaha el ne sodródjunk. Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt, és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését, mimódon menekedünk meg mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel? Amelyet miután kezdetben hirdetett az Úr, azok akik hallották, biztosították számunkra. Velük együtt bizonyosságot tett arról az Isten jelekkel, csodákkal, sokféle erővel, a Szentlélek közlésével az ő akarata szerint. Mert nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, amelyről szólunk.*”

Ez az ellentét, a különbség Krisztus és az angyalok között. Hol található krisztus ebben az ellentétben? Ahol Isten. Az angyalok őt imádják. S ha már az angyalok által meghirdetett igének akkora ereje volt, és mindenki elvette méltó büntetését, hogyan menekülhetünk meg mi, ha annak szavát vesszük semmibe, aki magasabb az angyaloknál? Hogyan menekülhetnénk meg, ha elhanyagoljuk Isten tulajdon kiejtett szavát? És most nézzük meg az ellentétet:

¹¹ Az előadás elhangzásának ideje: 1895.

„Nem angyaloknak vetette alá a jövődő világot, amelyről szólunk”. Ott az a két világ, amelyről beszéltünk az elmúlt órán. Isten azt mondta, hogy ellenségeskedést szerez az ember és Sátán között. Ez lehetőséget ad az embernek, hogy válasszon a két világ között. Mi az eljövendő világot választottuk. Az eljövendő világot sem rendelte Isten az angyalok alá, erről szól itt. „Sőt bizonyosságot tett valahol valaki mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy gondod van reá?” Tehát nem vetette angyalok alá. Azt jelenti ez talán, hogy embernek rendelte alá az eljövendő világot? A *de* ellentétet jelent. Sokan mondják: Hiszek a Bibliában, de... Igen tudom, hogy az Úr megbocsátja a bűnt, de... Igen, bevallom bűneimet, de... Ez a *de* elvágja őket mindattól, amit eddig mondtak. Azt bizonyítja, hogy egyáltalán nem hisznek abban amit mondtak. Mi hát ez a kettő, akit a *de* elválaszt? Az egyik az ember, a másik az angyalok. Az Úr nem rendelte angyalok alá az eljövendő világot, hanem valaki más alá. Ez a valaki az ember. Nézzük meg ezt az áldott igazságot!

„Sőt bizonyosságot tett valahol valaki mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin. Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki minden alávetetett, semmi sem maradt alávetetlenül, de most még nem látjuk, hogy minden alávetetett néki. Azt azonban látjuk, hogy Jézus aki egy kevés időre kisebbé tetted az angyaloknál a halál elszenvédéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.”

Hol látjuk most Jézust? Kisebb lett az angyaloknál. Itt az ellentét ismét Krisztus és az angyalok között. A másik ellentétnél azt láttuk, hogy Jézus magasabb az angyaloknál, itt viszont azt, hogy kisebb. Miért? Mert az ember kisebbnek lett teremtve az angyaloknál. Ott látjuk Jézust, ahol az ember él, mióta bűnbe esett, s alárendeltje lett a halálnak. Tehát ugyanolyan bizonyosan, mint ahogy igaz, hogy Jézus ott volt, ahol Isten él, ugyanolyan bizonyosan oda szállt alá, ahol az ember most van.

Másik gondolatot szeretnék közvetlenül ide fűzni. Aki ott élt Istennel, ahol Isten él, az van ott az emberrel is, ahol az ember él. S aki mint Isten volt Istennel, ugyanaz emberként van az emberrel is. S aki egy volt az Istennel, ahogyan Isten él, ugyanúgy egy az emberrel, ahogyan az ember él. S ugyanolyan biztosan, ahogyan ott túl az Isten természete volt az övé, ugyanúgy az ember természete az övé ideleln.

Olvassuk el ezt az áldott tényt most a Szentírásból, és ez lesz a mai tanulmány vége. A tizedik verstől: „Mert illendő volt, hogy akiért, és aki által a mindenség lett, aki sok fiat vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletesség. Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan.” Krisztus szentel meg, és az ember az akit megszentel. És hány ez? Egyetlen egy. Krisztus volt Istennel a mennyben, s hányan voltak? Teljesen egy volt a természetük. Hogyan él az emberrel a földön, s hány van belőlük? Egyetlen egy, egytől. „Ezért nem szégyelli őket atyjafiainak hívni mondván: hirdetem a te nevedet atyámfiainak az egyházban, és dicséretet mondok néked”.

Sebesen közeledik ez az idő, amikor Krisztus a gyülekezetbe elegyedve vezet majd a dicséneket. „És ismét: Én őbenne bízom. És máshol: Ímhol vagyok én, és a gyermekek, akiket az Isten nekem adott. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát. Azért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.”

Aki egy volt az Istennel, egy lett az emberrel is.

•4. Jézus és az emberi természet

(A 13. előadás)

Mai tanulmányunk tárgya az a gondolat, amelyet a Zsidókhoz írt levél 2,11-ben olvashatunk: *„Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan”*. Krisztus világi embereket, bűnös embereket szentel meg, Ő a megszentelő. Ő is, és akiket megszentel egyek, egytől valók. A fejezetnek ebben a felében ugye az emberről tanulunk. Az első fejezetben Krisztus isteni mivoltában Istenként az angyalok fölött áll. A második fejezet az ember Krisztust tárgyalja, aki kisebb az angyaloknál. Isten nem angyalok alá rendelte az eljövendő világot, amelyről beszélünk, hanem ember alá, s ez az ember Krisztus. Tehát Krisztus emberré lett, Ő veszi át az ember helyét. Ő is úgy született, ahogy az emberek születnek.

Krisztus emberi természetben, embertől született, akitől valamennyien származunk. Tehát az „egytől valók” kifejezés azt jelenti itt, hogy valamennyien egytől származunk. Egyetlen ember a forrása, a feje az egész emberi természetünknek. Krisztusnak, mint közülünk egynek a családfája Ádámgig nyúlik vissza: Lukács 3,38. Igaz az is, hogy minden ember és minden más Istentől származik, de fejezetünknek alapgondolat az ember, és Krisztus, mint ember. Az első ember fia vagyunk, és Krisztus is az a teste szerint. Most Krisztust tanulmányozzuk emberi természetében.

Két fejezetünk gondolat kétségkívül rokon Filippi 2,5-8 gondolatával: *„Az az indulat¹² (gondolkodásmód) legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is volt, aki amikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett. És amikor olyan állapotban találtatott, mint az ember, megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfá haláláig.”* Ez az idézet Krisztus két alakját tárja elénk. Az első, hogy Krisztus isteni mivoltában az ember alakját vette fel. A Zsidókhoz írt levél az első két fejezetben nem az alakját, hanem a természetét tárgyalja. Tehát a Filippi levél második fejezetében Krisztus két alakját láthatjuk: Isten alakját és az ember alakját. A Zsidókhoz írt levélben pedig Krisztus természetét tárja elénk az ige: isteni és emberi természetét. Élhetne valamilyen lény az ember alakjában anélkül, hogy az ember természete lakna benne? A szobor is ember alakú, de nem ember természetű. Jézus Krisztus felvette az ember alakját ez igaz, de többet tett ennél: magára öltötte az ember természetét is.

Olvassuk most el a Zsidókhoz írt levél 2,14. versét: *„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak”*. Tehát Krisztus ugyanolyan módon lesz hússá, vérré, mint mi. De hogyan lettünk mi hús és vér? Születéssel, Ádámtól egyenesen leszarmazva. Krisztus is hússá és vérré lett, és Ő is egyenesen Ádámtól. Mert írva van: *„az Ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint”*.¹³ Bár Dávid urának szólítja, Dávid fia is volt: Máté 22,42-45. Családfája Dávidig nyúlik vissza. De ott sem torpan meg, visszaér Ábrahámgig, mert ő Ábrahám fia is. Magára vette Ábrahám magvát, amint azt a 16. vers igazolja.¹⁴ De Ő itt sem ér véget, hanem Ádámgig nyúlik. Tehát aki a megszentelő az emberek között, és akiket megszentel az emberek között, azok mind egytől származnak. Test szerint

¹² A görög fronézisz szó elsősorban gondolkodásmódot, értelmet jelent.

¹³ Róma 1,3

¹⁴ Zsidókhoz írt levél 2,16-ra hivatkozik. Az eredeti szöveg szerint a bibliavers így néz ki: *„Kétségtelen, hogy nem az angyalokét, hanem Ábrahám magvát ragadta meg, vette fel.”* A szövegekörnyezet szerint a természetről van szó.

mind egyetlen embertől származnak, mind egytől valók. Tehát az emberi oldalon Krisztus természete pontosan a mi természetünk.

Tekintsünk a másik oldalra ismét ennek az egységnek a szemléltetésével, hogy felismerjük ennek a kifejezésnek az erejét, hogy ő és mi mind egytől valók vagyunk. A másik oldalon, amit a Zsidókhöz írt levél első fejezetében látjuk Krisztus az Isten természetében él. Az Isten név, amelyet visel, jogosan az övé, létezésének a jogán, öröklés által. Amint ez a név teljesen őt illeti, csak mert létezik, olyan bizonyosan mint ahogy létezik, s mivel természeténél fogva illeti meg őt, ezért bizonyos, hogy Krisztus természete az Isten természete. János evangéliuma első verse is ezt írja: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt*”. A görög eredeti szó azt jelenti, hogy egy volt az Istennel, ahogy a jobbam is egy a testemmel. Tehát szó szerint azt jelenti, hogy az Ige Isten volt. Ez egyszerűen ezen az oldalon szemlélteti azt, hogy mi Krisztus a másik oldalon. Mert ahogyan az isteni oldalon Isten volt, isteni természete volt és tényleg Isten volt, úgy az emberi oldalon embertől való volt, emberi természete volt, tényleg ember volt.

Vegyük szemügyre János első fejezetének 14. versét: „*Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk*”. Ez ugyanazt mondja el, mint amit a Zsidókhöz írt levélben olvastunk. Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige. Az Ige testté lett és közöttünk lakott. Testté és vérré lett, mint mi magunk. Mármost milyen test a miénk? Milyen az a test, amit a világ ismer? Pontosán olyan, kizárólag olyan, mint a tied, mint az enyém. Ez a világ nem ismert más testet, és nem is ismer mást mióta Krisztus eljövetele szükségessé vált. Tehát mivel ez a világ csak egyféle húst és vért ismer, mint amilyen most létezik, akkor kétségkívül igaz, hogy amikor az Ige testté lett, olyan lett a teste, mint a mienk. Nem lehetett ez másképp.

És ismét: Milyen a mi testünk? Nézzük meg Róma 8,3-ban: Vajon egyezik e Krisztus természete a mienkkel, olyan-e mint a mienk, abból a szemszögből, hogy a mienk bűnös test. „*Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlenné volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátotta bűn testének hasonlóságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben*”. Volt valami, amire a törvény képtelen volt, ezt Isten hajtotta végre amikor elküldte Fiát. De miért nem tudta a törvény elvégezni azt amit kellett? Mert a test miatt erőtlenné volt. Tehát a testtel volt a baj. Emiatt volt képtelen a törvény elvégezni az emberben amit kellett. Akkor Isten elküldte Fiát, hogy Ő vigye végbe, amire a törvény képtelen volt. S miután a törvény nem érte el a célját – a test miatt, nem pedig mert maga alkalmatlan lett volna – ezért nem a törvénynek, hanem Istennek kellett segítséget küldenie. Ha a törvény lett volna erőtlenné arra, ami a célja volt, akkor az lett volna a helyzet helyrehozása, ha a törvényt változtatták volna meg, ha a törvényen javítottak volna. De a hiba a testtel volt, ezért a testet kellett kiegészíteni.

Igaz, hogy – ebből az ellenségeskedésből fakadóan amely ellenségeskedés nem engedelmessé válik Isten törvényének, mert nem is teheti – manapság némelyek azt vitatják, hogy mivel a törvény nem bírta elvégezni a feladatát, ezért Isten azzal a megbízással küldte el a Fiát, hogy gyengítsen a törvényen, hogy így a test eleget tudjon tenni a törvény követelésének. De ha én gyenge vagyok, te meg erős, akkor mit segít rajtam, ha téged is legyöngítenek? Hiszen akkor ugyanolyan gyenge és tehetetlen maradok, mint eddig! Ebben tehát nincsen semmi segítség. De ha gyenge vagyok, te meg erős, és erőt tudsz nyújtani nekem, ez már igen, ez már segít. Tehát a törvény elég erős volt, de a test gyengesége miatt nem tudta elérni a célját. Ezért Istennek, ha segíteni akar a helyzeten, feltétlenül erőt kell nyújtania a gyenge testnek. Krisztust küldte hát, hogy Ő töltsen ki a hiányt. Krisztusnak meg úgy kellett jönnie, hogy erőt tudjon nyújtani gyenge testünknek – amilyen az ma – hogy így a törvény elérje testünkben a célját. Így van írva: „*Isten az Ő Fiát bocsátotta el bűn testének hasonlóságában, a bűn miatt, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint*”.

Nehogy helytelenül következtessünk a „hasonló” szóból! Nem is az alak, és nem is a fénykép, hanem úgy hasonló, hogy tényleg azonos. Ez a hasonló nem azonos a Filippi levél

hasonlójával, ahol az alakot jelent, hanem a Zsidókhöz írt levélben írttal, a hasonló természettel, hasonló hús-vérrel. Isten úgy küldte Fiát abban a testben, ami teljesen azonos volt a bűnös testtel. Hiszen hogy hasonló legyen a bűnös testhez, ahhoz az övének is bűnös testnek kellett lennie. Ahhoz, hogy egyáltalán testté váljon valaki, amint e test e világon létezik, ahhoz pontosan olyan testtel kell rendelkeznie, mint a mi bűnös testünk, mint amilyen ezen a világon szokás. Ezt jelentik tehát ezek a szavak: „bűn testének hasonlatosságában”.

Ezt bizonyítja a Zsidókhöz írt levél 2,9 verse: „*Azt azonban látjuk, hogy Jézus egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál*”, nemcsak úgy, ahogyan az ember eredetileg kisebbnek lett teremtve. Hiszen az ember büntelen volt, mikor Isten kisebbnek teremtette őt az angyaloknál. Ez a testünk büntelen volt. Hanem az ember kibukott ebből az állapotból, és bűnös testté lett. „*Azt azonban látjuk, hogy Jézus kisebbé tétetett az angyaloknál*”, de nem úgy mint az ember teremtése után, hanem ahogyan a bűnbeesés óta él. Ebben a helyzetben látjuk Jézust. Olvassuk csak el: „*Látjuk, hogy Jézus kisebbé tétetett az angyaloknál*” – miért? „*a halál elszenvedéséért*”. Tehát Krisztus annyival lett kisebb az angyaloknál, mint az ember a bűn elkövetése óta, amióta a halál áldozata lett. Látjuk őt, amint a dicsőség és nagyság koronáját kapta, hiszen Isten irgalmas akaratából mindenkiért megkóstolta a halált. Úgy illett ugyanis, hogy az, hogy akiért, és aki által a mindenség lett, az üdvösség fejedelme szenvedések által válják tökéletessé. Tehát mivel szenvedésnek és halálnak volt alávetve, ez elég kézzelfoghatóan bizonyítja, hogy az a pont, amelyre Krisztus jött, ahol áll, ahol „*látjuk*”: az a pont, amelyre az ember süllyedt, mikor bünt elkövetve még kisebb lett az angyaloknál.

És ismét a tizenhatodik vers: „*Hiszen nem az angyalok természetét öltötte magára, hanem az Ábrahám ivadékaét!*” (lásd a 3. sz. lábjegyzetet) Nem az angyalok természetét, hanem Ábrahámét. De Ábrahám természete és utódainak természete nem más, mint az ember természete. És ismét: „*Mindenestől fogva (az angol Bibliában: »minden tekintetben«) hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz*”.¹⁵ Mennyiben? Mindenestől fogva, minden tekintetben. Akkor emberi voltában parányi, morzsányi különbség sincs közte és közötted.

Olvassuk el az írást! Kutassuk ki ezt pontosan! Szeretném látni, hogy ki tudunk-e tartani emellett? Olvassuk el újra: „*A megszentelő, és a megszenteltek egytől valók*”. Krisztus tehát ugyanúgy magára vette testünket és vérünket, mint mi magunk. Nem az angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magváét, ennek természetét. A „*tehát*” azt jelenti, hogy így kellett, így volt helyénvaló, így volt szükséges. Minden tekintetben hasonlónak kellett lennie testvéreihez. Kik a testvérei? Az emberi faj. Egytől van mindkettő. „*Ezért nem szégyell benniünket testvéreinek nevezni*”. Mert mindnyájan egytől vagyunk. Minden tekintetben hasonlónak kellett lennie testvéreihez.

Nos tehát emberi természetében, mikor a földön járt különbözött-e bármiben attól, amilyenek itt ma emberi természetünkben vagyunk? Bárcsak mindenki rámondta volna jó hangosan a nemet! Nagyon is félénkek vagytok, bizonytalankodtok. De Isten szava állítja ezt, s nekünk ezt kell mondani: így van, mert csakis ebben az egyben rejlik az üdvösség, az Isten üdvössége az emberek számára. Ebben rejlik az üdvösség, és amíg el nem jutunk oda, addig nem vagyunk bizonyosak az üdvösségünkben. Ez az, ahol az üdvösség megtalálható. „*Mindenestől fogva hasonlónak kellett válnia az atyafiakhoz*”. Milyen célból? Jaj hát hogy „*könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban. Mert amennyiben szenvedett maga is megkísértetvén, segíteni tud azokon, akik megkísértettek*”.¹⁶ Nem látjátok, hogy pontosan ebben rejlik az üdvösségünk? Ahol mi kísértésbe esünk, az a pont, ahol találkozunk vele.

És most a Zsidókhöz írt levél 4,14-15 verse: „*Mivel tehát olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia: tartsunk ki a hitben! A mi főpapunk ugyanis nem*

¹⁵ Zsid.2,17

¹⁶ Zsid.2,17-18

olyan, aki ne tudna együtt érezni gyengeségeinkkel, hanem aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett".¹⁷ Jézus nem szenvedhetett mindenben úgy kísértést, ha már előzőleg nem volt minden tekintetben olyan, mint én. Ezért illet, hogy mindenben olyan legyen, mint én, ha abban akar nekem segíteni, amiben segítségre szorulok. Tudom, hogy pontosan ott van rá szükségem. És ő azt is tudom, hogy pontosan ott meg is kapom. Hála legyen az Úrnak! Ez az a hely, ahol Krisztus áll, és ez az én segítségem.

„*Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon*”. Tehát olyan főpapunk van, aki együtt tud érezni gyengeségeinkkel, az én gyengeségeimmel, a ti gyengeségeitekkel. Pedig sok van ezekből, valamennyiünknek sok. Igaz, hogy amit érzünk, ő is érzi, de ezentúl a gyöngéd szánakozását, az együttérzését is felkelti. Ez a gyöngéd szánakozása készíti arra, hogy segítségünkre siessen. Ezt jelenti az igénk: együtt érez gyengeségeinkkel. Hála legyen az Úrnak, hogy ilyen Megváltónk van!

Hanem újra azt mondom, hogy nem lehetett volna őt mindenben megkísérteni, amint engem lehet, hacsak mindenben olyan nem volt mint én. Hogyan is érezhetne úgy, mint én, ha ott nem áll, ahol én, hacsak nem olyan, mint én. Vegyük ezt jobban szemügyre. Vannak dolgok, amelyek erősen kísértenek téged, ellenállhatatlanul vonzanak téged, az én számomra azonban a legkevésbé sem csábítók. Lesz, ami engem kísért erősen sodorna hatalmasan, téged viszont csöppet sem érint. Ami erős kísértés az egyiknek, a másikat hidegen hagyhatja. Ahhoz, hogy segíteni tudjon, Jézusnak ott kell állnia, ahol azt érzi, amit én érzek, s mindenben el kell viselnie a kísértést, ami rám egyáltalán hat, ami engem kísért. De mivel az engem kísértő dolgok hidegen tudnak hagyni téged, s ami téged kísért, teljesen hidegen hagyhat engem, ezért Krisztusnak ott kell állnia, ahol mi vagyunk, hogy mindkettőnk kísértése érje őt. Mindkettőnk helyén helyt kell állnia, mindkettőnk helyét elfoglalnia, betöltenie.

És ott a harmadik ember. Vannak dolgok, amelyek őt legyőzik, melyek az ő számára jelentenek kísértést, de amelyek téged is, engem is hidegen hagyhatnak. Jézusnak tehát magára kellett vennie az én, a te és harmadik ember érzéseit és természetét is, hogy kísértve lehessen mindenben. S ha vesszük őt, meg a többi embert, így az egész emberiséget magában foglalja. Pontosán így igaz ez. Krisztus az egész emberiség helyét és természetét töltötte ki. Benne találkoztak az egész emberi faj összes gyengeségei, hogy a földön élő minden ember, akit egyáltalán meg lehet kísérteni Jézus Krisztusban találja meg az erőt, hogy ellenálljon a maga külön kísértéseinek. Mert hiszen Jézus Krisztusban minden lélek számára ott rejlik a győzelem mindennemű kísértés ellen, és a szabadulás is a kísértések hatalma alól. Így igaz ez.

Nézzük ezt meg másik oldalról. Van valaki a világon – Sátán, a világ istene – aki azt akarja, hogy annyi kísértés érjen bennünket, amennyi csak lehetséges. De a mi esetünkben nem kell sok időt pazarolnia ránk, vagy különösebben megerőltetnie magát a kísértésekkel, hogy engedjünk neki. A Sátán borzasztóan szerette volna, ha Jézus enged a kísértéseinek. Ezért aztán végig próbált Jézuson minden kísértést, amelyet végig kell próbálnia rajtam, hogy bűnre vigyen, hanem Jézuson hiába erőlködött. Tökéletesen csődöt mondott abban, hogy Jézus akár egyetlen ponton is hozzájárult volna a bűnhöz, amelyen engem valaha is meg tud az ördög kísérteni.

Végig próbálta Jézuson mindazokat a pontokat, amelyeket rajtad és rajtam végig tud próbálni és csődöt mondott. Akkor még további próba elé kellett állítania Jézust. Végig kellett őt próbálni mindazokon a pontokon, amelyeket a harmadik emberen végig próbál, hogy engedjen a kísértésnek. Sátán ezt is megtette, és itt is teljes kudarcot vallott. Következésképp végig próbálta Jézuson az összes pontot, amelyen fajunk bármelyik egyedében a kísértés felütheti a fejét.

¹⁷

Az angol Bibliafordítás szerint. Vessük egybe a Károli-fordítással!

Sátán a szerzője minden néven nevezendő kísértésnek, ezért végig kellett próbálnia Jézust valamennyi ponton, amelyiken bárkit valaha is meg kellett próbálnia. Azokon is meg kellett próbálnia neki Jézust, amelyeken egyáltalán lehetséges a Sátánnak, hogy kísértse. Mindezekben csődöt mondott elejétől a végéig mindenkoron. Hála legyen érte az Úrnak!

Sőt mi több: Sátánnak nemcsak minden olyan ponton kellett Jézust próbának kitenni, amilyeneken engem, hanem sokkal erőszakosabban, erőteljesebben kellett hatni rá, mint az én esetemben. Hiszen nem kellett nagyon erőlködni neki, hogy engem rávegyen: engedjek a kísértésnek. Sátánnak a kísértés teljes erejével ki kellett próbálnia Jézust. Amilyenre csak az ördög képes. De így sem sikerült Jézust bűnre vinnie. Hála legyen érte az Úrnak! Így tehát Krisztusban szabad vagyok.

Az ördög háromszoros – igen teljes – kudarcot vallott mindenben. Krisztus jelenlétében Sátán teljesen legyőzött hever. S Krisztusban mi is Sátán legyőzői vagyunk. Jézus mondta: Jön a világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije. Krisztusban, mint teljesen legyőzött és kimerített ellenséget találjuk Sátánt. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem kell már többet harcolnunk, viaskodnunk. Hanem azt, mégpedig hangsúlyozottan és örömteli szívvel, hogy Krisztusban a győzelem harcát vívjuk. Krisztuson kívül harcolhatunk ugyan, de ez mindvégig csupa vereség lesz. Őbenne azonban teljes a győzelmünk, mint ahogyan őbenne minden más tekintetben teljesek vagyunk. Jaj, csak nehogy elfeledjétek a kifejezést: Őbenne.

Aztán, amikor Sátán kimerítette mind a kísértéseket amelyeket ismer, vagy egyáltalán megismerhet, s a kísértés közben teljesen kimerítette az erejét, akkor már minek lehetne őt nevezni? Mi is ő a Krisztus jelenlétében? Erejétől megfosztott lény már. S mikor Krisztusban talál bennünket, és úgy akar elérni, úgy akar gyötörni, nyugtalanítani minket, akkor milyen ő? Tehetetlen, hatalma vesztett valaki. Dicsőítsük és magasztaljuk ezért az Urat! Örvendezzünk ennek, mert őbenne győzők vagyunk, őbenne szabadok vagyunk, őbenne Sátán tehetetlen velünk szemben. Legyünk hálásak ezért. Őbenne teljesen épek vagyunk.

•5. A második Ádám

(A 14. előadás)

Emlékeztek Prescott atyafi beszédére, hogy mit mondott Ruth felől? Ki volt a megváltó Ruth könyvében? A legközelebbi rokon. Boáz nem jöhetett számításba, mint megváltó, amíg volt közelebbi rokon, aki el tudta volna végezni ezt a hivatást. A megváltónak nem csak közeli rokonnak kell lennie, hanem a közeliak közül is a legközelebbinek. Boáz nem léphetett a megváltó helyébe amíg az önála közelebbi rokon ki nem lépett onnan és így ő nem lett a legközelebbi rokon. A Zsidókhöz írt levél második fejezetének pontosan ez az alap gondolata.

Ruth könyvében – emlékeztek – Naómi férje meghalt. Az örökség idegenek kezébe kallódott. Mikor Naómi visszatért Moáb földjéről, akkor valakinek meg kellett váltani az örökséget. Ezt pedig csakis a legközelebbi rokon tehetette meg. Ugyanez a helyzet a Zsidókhöz írt levél második fejezetében. Ott volt Ádám, akinek öröksége volt a föld, de eljátszotta. Ő maga meg szolgáságba jutott. Mózes harmadik könyve hirdeti, hogyha valaki elveszítette az örökségét őt is, és az örökségét is meg lehetett váltani. De csakis a legközelebbi rokon lehetett a megváltó: Móz.III.25,25 26,47-49 Itt a földön az ember, Ádám eljátszotta az örökségét, magát is, de ti és én is benne foglaltatunk a veszteségben, ezért megváltóra volt szükségünk.

Hanem csakis az tehet eleget a megváltó tisztének, aki a legközelebbi vérrokon. Jézus Krisztus közelebbi, mint a testvérünk, bárki másnál közelebb áll. Testvérünk ő, de a testvérek között is a legközelebbi, ő a legközelebbi rokon. Nem csak egy velünk, hanem egy közülünk.

És most még mindig azt vizsgáljuk, az a központi gondolatunk, hogy mennyire egy is velünk Jézus? Előző fejtegetéseinkben azt láttuk, hogy Krisztus teljesen egy velünk. A kísértések bármelyik pontján, bárhol is ér minket kísértés, ő már előbb a mi helyünkben volt. Minden ponton, amelyen lehetséges nekem, hogy kísértés érjen ő – mintha csak én lettem volna – végigélte már. Sátán minden agyafúrt fondorlata ellen, amellyel megkísérthet engem Jézus már a helyemben volt és ellene állt. A Sátán teljes hatalma ellen, amellyel énrám ronthat a kísértéseimben. Jézus már előbb ott állt a helyemben, és győzött. Ugyanúgy veled, és a harmadik emberrel, és így tovább, beleértve az egész emberiséget. Krisztus ott áll minden elképzelhető ponton, amelyiken az emberi faj bármelyikét meg lehet kísérteni.

Mindebben ő már előbb a mi helyünkben állt, s benne hiány nélkül valók vagyunk a kísértés hatalma ellen. Benne győzedelmeskedünk, mert ő a mi helyünkben már előbb győzedelmeskedett: „*bízatos, én legyőztem a világot*”.¹⁸ Az egyik előző fejtegetésünkben láttuk, hogy úgy lett közülünk való, hogy testileg közénk született. Jézus „*Dávid magyából való test szerint*”. Nem az angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magyáét, sőt Ádámig nyúlik vissza a családfája.

Azt ugye tudjuk, hogy minden ember akkor esik kísértésbe, amikor „*vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága*”.¹⁹ Ez a kísértés meghatározása. Egyetlen olyan bűn iránti vonzalom, egyetlen olyan hajlam sincs bennünk, ami ne lett volna meg Ádamban, amikor kilépett a kertből. Minden gonoszság, és minden bűn, amely a világra jött onnan vette eredetét. Őtőle jött, ahogyan és amilyen ő akkor volt. Nem mind tört ugyan felszínre benne, nem minden nyilvánult meg nyílt tettekben, hanem azokban nyilvánult meg nyílt cselekedetekben, akik tőle származtak.

Tehát a bűnre való összes hajlam, amely valaha is felütötte a fejét, amely énbennem is bennem van Ádámtól eredt. Ugyanúgy mindenkiben. Minden bűnre való hajlam, amely az emberiségben lappang vagy nyilvánul meg: Ádámtól ered. Jézus aztán a maga bőrén, magában érezte az összes kísértést. Minden ponton kísértés érte őt testében, melyet Dávidtól, Ábrahámától és Ádámól örökölt. Olyan emberek is ott szerepeltek családfáján, akik nem éltek igaz életet. Ott szerepelt Manassé, az a király, aki mindenki másnál gonoszabban cselekedett Júdában, aki rávette Júdát, hogy elvetemedettebbül viselkedjék, mint a pogányok. Salamon is ott van, és tudjuk a Bibliából, hogy az ő jelleme milyen volt. Dávid, Ráháb és Júda is ott szerepelnek, Jákób is, mind ott vannak, pontosan úgy, ahogyan éltek.

Jézus test szerint ennek a leszármazásnak az utolsó láncszeme volt. Tudjuk, hogy igenis van öröklés, vannak öröklött hajlamok. Neked is, nekem is van olyan jellemvonásom, vagy éppen arcvonásom is, amelyet őseinktől örököltünk. Talán nem az apánktól, talán nem is a nagyapánktól, hanem valamelyik régebbi ősünktől. Erre hivatkozik az isten törvénye: „*Megbüntetem az atyák vétkét a fiakban harmad és negyedíziglen (angolban: fiaikon, unkáikon és dédunokáikon, azokon, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezeríg azokkal, akik engem szeretnek, és parancsolataimat megtartják*”.²⁰ Méltányos törvény, igazságos törvény az Isten törvénye, az, hogy hasonló, hasonlót nemz. Habár áthágják a törvényt, ez akkor is csak azt írja elő. Az áthágás mit sem változtat a törvényen, legyen az erkölcsi, vagy testi. A törvény elvégzi a magáét. Ha megszegik, a bekövetkező veszedelmen át, - ha pedig nem következett volna be a gonoszság, a bűnbeesés, akkor az igazságosságban teljesítette volna feladatát. Ha az ember mindig igaz maradt volna, amint

¹⁸ János 16,33

¹⁹ Jakab 1,14

²⁰ Móz.II.20,5-6

Isten megteremtette, akkor utódai is helyes irányba igyekeztek volna. Hanem miután az ősszülők megszegték a törvényt, a leszármazottak is a rossz nyomot követték, s a törvény a rossz irányban hatott, mivel megrontották.

Jó törvény az, amely kimondja, hogy minden a föld középpontja felé törekedjék. Nem tudnánk megenni nélküle. Ez tartja fenn a világot, ez teszi lehetővé, hogy járjunk, mozogjunk. Hanem ha űr támad köztünk és a föld között, ha például kicsúszik alólunk a lábunk, vagy ha letörik alattunk az ág, a törvény akkor is érvényesül, és roppant nyekkenéssel érünk le a földre. Nos tehát ugyanaz a törvény, amely lehetővé teszi, hogy kényelmesen éljünk, mozogjunk a földön, ez a törvény akkor is tovább hat, amikor nem állunk vele összhangban, és ugyanolyan közvetlenül, mint azelőtt, csak most fájdalmat okoz.

Ez csupán szemléltetése az emberi természet törvényének. Ha az ember ott maradt volna meg, ahova Isten helyezte, akkor a törvény közvetlenül és gördülékenyen működött volna, de mivel az ember kiesett az összhangból, a törvény így is közvetlenül működik, de most már bajt okoz. Az öröklés törvénye tehát ugyanolyan biztosan elért Ádámtól a Jézus Krisztus testéig, mint ahogy mihozzánk elér, hiszen Jézus is közülünk való volt. Olyan vonások, hajlamok voltak benne, melyek Ádámgig nyúltak vissza, meg Dávidig, Manasséig, messze a családfáján kezdetétől megszületéséig.

Így Jézus Krisztus testében – nem őbenne magában, hanem a testében – a mi testünkben, amelyet az emberi természettel öltött magára pontosan ugyanolyan hajlamok voltak a bűnre, mint benned, vagy bennem. Mikor kísértve volt, akkor tulajdon kívánsága vont a csábította arra, ami a testében volt. Ezek a hajlamok húsában, vérében voltak, csábították, meg akarták ejteni, rávinni, hogy egyezzen bele a bűnbe. De ő az Isten iránti szeretet és az Istenbe vetett bizalom által erőt nyert és kegyelmet, hogy nemet mondjon mindegyiknek, és így valamennyit lába alá taposta. Így a bűnös test hasonlatosságában élve elítélte testében a bűnt. Mindezek a bűnre való hajlamok, melyek bennem vannak őbenne is megvoltak, hanem egyetlen egyet sem engedett soha felszínre törni. Mindet legyőzte, és legyőzve is tartotta. Minden bűnre való hajlam, ami másban meg van, meg volt őbenne is, de ő egyet sem engedett soha napvilágra törni. Meg volt Jézusban minden bűnre való hajlam, ami az emberi testben egyáltalán létezik. Mind meg volt az ő testében is, de soha egynek el nem tűrte, hogy a felszínre törjön, meghódította valamennyit. S őbenne mi is győzhettünk valamennyi felett.

A mibennünk levő bűnre való hajlam közül sok megjelent cselekedeteinkben is, nyílt bűnné váltak. Különbség van a bűnre való hajlam, és a bűn cselekedetekben való nyílt megjelenése között. Vannak bennünk olyan bűnös hajlamok, amelyek még nem törtek felszínre, sok-sok azonban már testet öltött. Jézus azokat a bűnös hajlamokat is meghódította, amelyek megjelentek. „*Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára*”.²¹ Így nyilvánvaló, hogy az összes még meg nem jelent bűnös hajlamot, az összes megjelentet is őrá vetették. Borzalmas tény ez, de így igaz! De ő micsoda öröm! Ebben a borzalmas igazságban rejlik üdvösségünk teljes volta.

Nézzük meg másfelől. Azok a bűnök, amelyeket elkövettünk, mi magunk éreztük a büntudatot miattuk, tudatában voltunk, hogy kárhozzátásban részesülünk miattuk. Mindezeket őrá háritották, neki tudták be. És most a kérdés: Érezte-e azoknak a bűnöknek a büntudatát, amelyeket neki tudták be? Tudatában volt-e a kárhozzátásnak a bűnök miatt – a mi bűneink miatt – amelyeket őrá fektettek? Soha nem volt tudatában semmi bűnnek, amelyet ő maga követett volna el – ez igaz – mert soha bünt nem követett el. De őrá fektették a mi vétkeinket, pedig mi voltunk vétkesek. Érzélte ezeket a bűnöket? Tudatában volt-e a kárhozzátásnak ezek miatt a vétkek miatt?

²¹ Pét.I.2,24

Úgy fejtegetjük a kérdést, hogy valamennyien rámondjátok az igent. Másképp fogalmazom meg: Úgy vesszük szemügyre, hogy minden ember valahogy rámondja az igent, vagy igent mondhat rá, ha akar. Mert lehetnek köztetek olyanok, akik nem tapasztalták azt, amit szemléltetésül hozok, de később áteshetnek rajta és akkor mondják rá az igent. A többiek, akik már megtapasztalták, azok mind rámondják most azonnal az igent. Isten a Krisztus igazságosságát, igaz életét, életszentségét, megszentelődését tulajdonítja be a hívő bűnösnek. Itt ez az ember, aki soha életében mást nem ismert, mint bűnt, semmi mást, mint bűntudatot, egyebet sem, csak a bűn kárhoztatását. Ez az ember hisz Jézus Krisztusban, és Isten neki tulajdonítja a Krisztus igazságosságát, igaz életét, életszentségét, megszentelődését, vagy aminek nevezni tudjuk. S akkor az az ember, aki soha életében nem volt igaz, megigazultnak érzi magát. Olyan valami lépett az életébe, ami sohasem volt azelőtt, tudatában is van ennek, tudatában az örömmnek, a felszabadultságnak.

Mármost Isten Jézus Krisztusnak tulajdonította bűneinket, olyan bizonyosan, mint ahogy nekünk tudja be az Ő igaz életét. De amikor nekünk tulajdonít igaz életet, akik nem vagyunk mások, mit bűnözők, mi ezt érzékeljük, és örülünk is neki. Ezért amikor az Atya bűnt tulajdonított Jézusnak, Jézus magán érezte a bűnt és a kárhoztatást is, ugyanúgy, int ahogyan a hívő bűnös is tudatában van Krisztus igazságosságának, békéjének, örömének, amit neki tulajdonítanak, vagyis órá ruházzák. Krisztus ebben is pontosan mi magunk volt. Tényleg mindenben olyan lett, mint mi. A kísértések minden pontján is egy volt velünk, mivel a mi bűneinket, vétkeinket, kárhoztatásunkat hátrították őrá.

Még valamit arról, amit fejtegetünk: a bűneinkről. Hány bűnt fektettek Krisztusra? Összes bűneinket ráfektették. Ő hordozta ezekért a bűntudat súlyát, a kárhoztatást, ő felelt értük, ő fizetett meg értük, ő tette jóvá ezeket. Őbenne tehát szabadok vagyunk minden bűntől, amelyet valaha is elkövettünk. Ez a valóság. Örvendezzünk neki, és magasztaljuk Istent örök örömmel! Ő vállalta mind a bűnt amit mi követtünk el, ő felelt értük, ő vette el tőlünk mindet és örökre a lába alá taposta. Így tisztítja meg az egész lapot, így vagyunk benne teljesek és szabadok.

Teljes megváltó a mi urunk. Ő a megváltónk az elkövetett bűneinkből, és ő bűnös hajlamaink legyőzője is. Benne mienk a győzelem. Nem vagyunk felelősebbek ezekért a hajlamokért, mint azért, hogy a nap ránk süt, de igenis felelősek vagyunk azokért, amelyek nyílt bűnökként jelenek meg, hiszen Jézus Krisztus gondoskodott arról, hogy soha meg ne jelenhessenek. Mielőtt hallottunk volna Krisztusról, ő már számos nyílt cselekedetként tette be a lábát az életünkbe. Az Úr mindezeket őrá fektette, ő pedig elvette tőlünk. Mióta Krisztusról hallottunk, ezeket a felszínre nem tört hajlamokat ő, mint a test bűnét ítélte el. S aki hisz Jézusban megtűri-e, hogy az uralkodjék rajta, a testében, amit a testté vált Jézus elítélt? Ez az a győzelem, amely a Jézusban hívőt illeti.

Igaz ugyan, hogy bár az ember mindezzel rendelkezhet Jézusban, még sincs javára, ha ő maga nem hisz Jézusban. Nem gondoskodott-e ugyanúgy róla is, ugyanúgy, mint például Illésről? Pedig Illés ma már a mennyben él. S ha ez az ember szeretné, hogy Krisztus az ő megváltója is legyen, ha akarja, hogy mindennemű kísértéstől megszabaduljon, kell-e valamit tennie Krisztusnak, hogy elvegye ennek az embernek a bűneit, vagy hogy megmentse őt ezektől? Dehogyan kell! Ezeket Krisztus már mind előbb megtette. Amikor testté lett, mindenkiről gondoskodott, és mindaz, aki hisz benne, elnyeri a gondoskodást anélkül, hogy Krisztusnak küldetése bármelyik részét újra kellene végeznie. „*Krisztus egyszer áldozatott meg sokak bűneinek eltörléséért... minket bűneinktől megtisztítván a Felséges jobbára ült a magasságban*”.²² Tehát ő mindent megtett bűn fizetségéért, és minden benne hívő részesül ebben őbenne, őbenne teljes lesz. Ez őbenne van, és ez az áldott boldog rész ebből. Benne lakik az istenség egész teljessége. Isten nekünk adja Szentlelkét, örök életet ad –

²²

Zsid. 9,28 és 1,3

örökkévalóságot, hogy, őbenne élhessünk – hogy az örök Lélek kijelenthesse nekünk és ismertethesse velünk az üdvösség örök mélységeit, melyet az által nyerünk, aki örök idők óta létezik.

Most nézzük meg más oldalról is. Keressük ki Róma 5,12-t. *„Azért amiképpen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, akképpen a halál minden emberre elhatott, mivel mindenki vétkezett”*. Most hagyjuk ki egyelőre a közbeeső verseket és folytassuk a 18. verstől. *„Amiképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, akképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert ahogyan egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy egynek engedelmsége által sokan lesznek igazakká”*. És most olvassuk a kihagyottakat: *„Volt bűn a törvényadásig is, azonban a bűn nem számíttatik be, ha nincs törvény. Ám a halál mégis uralkodott Ádámól Mózesig azokon is, akik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, aki az elkövetkezendőnek kiábrázolása (előképe) volt”*.

Ádám tehát annak előképe volt, aki majd eljön. Ez az eljövendő pedig Krisztus volt. Miben volt Ádám Krisztus előképe? Az igaz életben? Jaj, dehogy, mert nem maradt igaz. A vétkében? Dehogyan, hiszen Krisztus nem vétkezett. Miben volt hát Ádám a Krisztus előképe? Abban, hogy minden, ami a világon volt, bele volt foglalva Ádámba, s minden, ami a világon volt, most bele van foglalva Krisztusba. Más szavakkal: Ádám bűne kihatott az egész világra, Jézus Krisztus – a második Ádám – igaz életével az egész emberiséget érinti. Ennyiben előképe Ádám az eljövendőnek. Olvassuk csak tovább:

„De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset, mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az ember Jézus Krisztusé sokkal inkább elhatott sokakra”. Két ember van hát, akit tanulmányozunk: Az, aki által a bűn a világra jött, s az, aki által a megigazulás érkezett. *„Mert ha egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által (az első Ádám által), sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által (a második Ádám által) azok, akik a kegyelem és igazság ajándékának bővelkedésében részesültek”*.

Olvassunk el ezzel kapcsolatban még egy szöveget mielőtt a fejtegetésbe fognánk. Ez Kor. I. 15,45-49-ben van. *„Így van megírva: az első ember: Ádám élő lélekké lett, az utolsó Ádám megelevenítő lélekké. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi, a második ember az Úr mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is, és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földi ábrázatát, hordani fogjuk a mennyei ábrázatát is”*.

Az első Ádám valamennyiünkre kihatott. Amit elkövetett, az valamennyinket magába foglalt. Ha hű maradt volna Istenhez, ez is mindnyájunkat magában foglalt volna. S amikor elpártolt Istentől, ez minket is magával rántott. Bármit tett, ez bennünket is magában foglalt. S amit ő elkövetett, az tett minket azzá, amik vagyunk. És most itt a másik Ádám. Ugyanannyi embert érintett-e ő is, mint az első? Ez a kérdés. Ez az, amit most veszünk vizsgálat alá. Ugyanannyi embert érint-e az, amit a második Ádám művelt, mint amennyit az első? A felelet az, hogy kétségkívül igaz, amit a második Ádám tett, mindazokat érinti, akiket az foglal magában, amit az első Ádám művelt. Amit Ádámnak tennie kellett volna, amit megtehetett volna, az mindenkit érintett volna.

Tegyük fel, hogy Krisztus engedett volna a kísértésnek, és bünt követ el. Jelentett volna ez valamit a számunkra? Mindent jelentett volna. Az első Ádám bűne mindezt jelentette számunkra. A második Ádám igaz élete mindent jelent a hívőknek. Ez bizonyos értelemben helytálló, de nem abban, amit most fejtegetünk. Mert most a két Ádám szemszögéből tanulunk. Mindjárt megnézzük ezt a mi szemszögünkben is.

Az a kérdés, hogy a második Ádám igaz élete ugyanannyi ölel-e fel, mint az első bűnbeesése? Vegyük ezt közről szemügyre! A mi hozzájárulásunk nélkül anélkül hogy bármit tehetünk volna arról, mi is benne voltunk az első Ádámban, mi is ott voltunk. Az

egész emberi faj benne volt az első Ádámban. Amit az első Ádám, az első ember tett, az minket is jelentett, minket is magába foglalt. Amit az első Ádám elkövetett, az vitt minket is a bűnbe, a bűn vége pedig a halál. Ez valamennyiünket érint, mindannyiunkat magába foglal.

Jézus, a második ember a mi bűnös természetünket vette magára. „Mindenben hasonló volt hozzánk. Ő lett mi magunkká, és elszenvetde a halált. Így őbenne – azáltal pedig minden ember, aki valaha is a földön élt és elsodródott az első Ádám által, ebben is bele van foglalva, ezért – újra élni fog. A halottak fel fognak támadni, mind az igazak, mind a gonoszok. A második Ádám következtében minden ember új életre támad abból a halálból, amely az első Ádámmal szakadt ránk.

„Igen ám” – mondhatja valaki – „azon az elsön kívül más bűnökben is részünk van!” Csakhogy nem a mi hozzájárulásunk nélkül. Mikor Isten így szólt: „Ellenségeskedést szerzek köztes és az asszony között, a te magod és az ő magva között” – akkor mindenkit szabaddá tett, hogy módjában álljon választani, melyik mestert akarja szolgálni. S azóta mindenki, aki bűnt követett el, azért tette, mert maga választotta azt. „*Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azok előtt leplezett, akik elvesznek, akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit*”.²³ Nem azoknak vakította el a szemét, akiknek nem volt alkalmá, lehetősége, hogy higgyenek!

A világ istene nem vakít meg senkit, amíg az ember maga be nem hunyta hit-szemét. Mikor már behunyta, a Sátán maga gondoskodik róla, hogy amilyen soká csak bírja, zárva is tartsa. Újra olvasom: „*Ha evangéliumunk mégis leplezett, azok előtt leplezett, akik elvesznek.*” Azok előtt, akiknek e világ istene elvakította az értelmét. Miért vakította el? Mert hitetlenek.

Ábrahám, a pogány, született pogány – mint mi valamennyien – pogány családban pogánynak nevelték, bálványokat imádozt és égitesteket. Ő mégis mindezekből Istenhez fordult, és megnyitotta hitszemét, használta azokat, így Sátánnak soha nem nyílt alkalmá, hogy megvakítsa őt. És Ábrahám a pogány, aki így a pogányok közül istenhez fordult – aki megtalálta Istent Jézus Krisztusban a reménység teljességében – ez az egyik oka annak, amiért Isten az egész világ elé állította őt. Példa ő arra, hogy a föld minden pogánya megtalálhatja Istent. Isten őt állította példának elé, hogy mennyire kifogás nélkül állnak a pogányok, ha nem találják meg Istent a Krisztus Jézusban az örökkévaló evangélium által. Ábrahámot minden nemzet elé állítja tanúskodni a tényről, hogy minden pogány felelős a maga útjáért, ha nem találja meg azt, amit Ábrahám megtalált.

Ezért ugyanúgy, ahogyan az első Ádám kihat minden emberre, a második Ádám is mindenkit elér. Az első Ádám a bűn kárhoztatása alá, sőt a halálba züllesztette az embert. A második Ádám tökéletes élete feloldja ezt, ő minden embert újra élővé változtat. Mihelyt Ádám bűnbe esett, Isten azon nyomban kiutat kínált neki, szabaddá tette, hogy szabadon válasszon, melyik mestert akarja hát szolgálni. Ettől kezdve minden ember szabad, hogy maga válassza, milyen irányba akar haladni. Ezért ő maga felelős egyéni bűneiért. Amikor Jézus Krisztus valamennyiünket szabaddá tett a bűntől és a haláltól, amit az első Ádámtól örököltünk, ez a szabadság mindenkinek osztályrészül jutott, mindenki igénybe veheti, ha úgy választ.

Az Úr nem kényszerít senkit, hogy fogadja el. Senkit sem kényszerít a bűnre, senkit sem kényszerít az igaz életre. Mindenki a maga választása alapján bűnözik. A Szentírás szemlélteti ezt. És mindenki tökéletes igazzá tud lenni, ha ezt választja. A Szentírás bebizonyítja ezt. Senki sem részesül a második halálban, aki nem választotta a bűnözést az életszentség helyett, a halált az élet helyett. Jézus Krisztusban tökéletesen gondoskodva lett mindenről, amire az embernek szüksége van, vagy amit az igaz étellel elérhet. S annyit kell csupán tenni az embernek, hogy Krisztust választja, és akkor már övé is.

²³

Kor.II.4,3-4

Tehát amennyiben az első Ádám mi voltunk, ugyanúgy a második Ádám is mi vagyunk. Mindenben ő is ugyanolyan gyenge volt, mint mi vagyunk. Olvassunk el két szöveget. Rólunk azt mondja: „*Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek*”.²⁴ Magáról pedig: „*Én semmit sem cselekedhetem magamtól*”.²⁵ Ez a két szöveg az egész, amire most szükségünk van. Ez a két szöveg mindent elmond. Krisztus nélkül élni nem más, mint Isten nélkül élni, Isten nélkül pedig az ember mire sem képes. Magában, magától teljesen tehetetlen. Így áll az ember, aki Isten nélkül él. Jézus Krisztus mondja: „*Semmit sem cselekedhettek magamtól*”. Ez tehát azt bizonyítja, hogy az Úr Jézus pontosan úgy jött el a világra, a testbe, az emberi természetbe, ahogyan az az ember él, aki Isten nélkül való. Pontosán úgy, ahogy az elveszett ember leledzik. Kívül hagyta isteni voltát és azzá vált, amik mi vagyunk. Így tehetetlenül, ahogy mi is vagyunk megkockáztatta, hogy visszataláljon Istenhez, és minket is magával vigyen. Félelmetes kockázat volt ez, de dicsőség legyen az Istennek győzött, sikerült eleget tenni a hivatásának. Őbenne pedig mi is megmenekültünk.

Amikor Jézus ott állt, ahol mi, azt mondta: Istenbe vetem a bizalmamat. S ez a bizalom sohasem csalódott. Feleletül a bizalomra az Atya benne lakott, vele járt és megőrizte a bűntől. Ki volt ő? Mi magunk voltunk. Így az Úr Jézus isteni hitet hozott a földön élő minden ember számára. Ez az Úr Jézus hite. Ez a megmentő hit. A hit nem olyan valami, ami magunkból fakad, amellyel benne hiszünk – hanem az a valami amellyel ő hitt – a hit, amelyet ő gyakorolt, melyet a mi számunkra hoz, s mely a mienké válik, s amely munkálkodik bennünk – Isten ajándéka. Ezt jelentik a szavak: „*Itt akik megtartják Isten parancsait és a Jézus hitét*”.²⁶ Mert ez az isteni hit, amelyet Jézus maga gyakorolt.

Mivel ő mi vagyunk, ezért azt az isteni hitet hozta el nekünk, amely megmenti a lelket, azt az isteni hitet, amellyel így szólhatunk hozzá: „*Belé vetem a bizalmamat*”. S ha így belé helyezzük a bizalmunkat, ez a bizalom ma sem fog soha csalódni, mint ahogy akkor Jézus idején sem csalódott. Isten felelt akkor a bizalomra, amely benne élt Jézusban, Isten ma is felel a bizalomra, mely mibennünk van, és ő bennünk fog lakni.

Isten vele lakott, ő pedig mi voltunk. Ezért Immánuel a neve: velünk az Isten, nem pedig vele az Isten. Isten Krisztussal volt, mielőtt a föld létezett volna. Ott is maradhatott volna, egyáltalán nem kellett közénk jönnie, és Isten akkor is vele maradt volna. Akkor a neve ez lett volna: Vele az Isten. Eljöhett volna a világunkra, ahogyan a mennyben volt, és a neve akkor is „vele az Isten” lett volna. Nem lehetett volna „velünk az Isten”. Nekünk arra volt szükségünk, hogy Isten mivelünk legyen. A „vele az Isten” csak akkor segít rajtunk, ha ő mi vagyunk. De ez a boldogító áldott tény, hogy aki Istennel volt egy, egy lett mivelünk, aki Isten volt, minkké lett, hogy a „vele az Isten” „velünk az Istenné” válhassék. Ó ez az ő neve! Ez az ő neve! Örvendezzünk e névben mindörökké: „*Velünk az Isten!*”

²⁴ János 15,5

²⁵ János 5,30

²⁶ Jel.14,12

•6. Krisztus a zsoltárookban

(A 15. előadás)

Még mindig a Krisztus nevét tanulmányozzuk, ami „**velünk az Isten**”. Amint már megállapítottuk, Krisztus nem lehetett volna „velünk az Isten” anélkül, hogy ő mi magunkká ne vált volna, mert nem ő maga az, aki a világon megnyilatkozott. Nem úgy látjuk Jézust a földön, ahogy a mennyben volt, az a személyiség sem nyilvánult meg, amely a mennyben volt az övé mielőtt eljött volna. Hiszen megüresítette magát, és „minkké” változott. Majd Istenbe vetve bizalmát Isten vele volt, ezért ő a „velünk az Isten”. Ez a neve.

Krisztus maga nem nyilvánult meg a világon. Hiszen írva van: „*Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni*”.²⁷ Az nincs írva, hogy senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya. És nem az Atya jelenti ki a Fiút a világnak, hanem a Fiú jelenti ki az Atyát. Krisztus nem magát nyilatkoztatta ki a világ előtt, a világban az embernek. Ezért mondja: „Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kijelenti”. Tehát az Atya lett kijelentve a világban, kijelentve nekünk és kinyilatkoztatva bennünk a Krisztusban. Ez az a fontos kérdés, amit egész idő alatt tanulmányozunk. Ez az a központ, amely körül minden forog. Miután Krisztus a testében minden tekintetben magára öltötte természetünket, így „mi magunkká vált”. Amikor róla olvasunk és arról, hogy az Atya hogyan viseltetett iránta, akkor magunkról olvasunk, arról, hogy az Atya hogyan viseltetik mi irántunk. Amit Isten vele tett, velünk tette, amit érte tett, miértünk tette. Ezért olvassuk: „*azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne*”.²⁸

Úgy illett – mondja az angol bibliaiszöveg – hogy mindenben hasonló legyen testvéreihez, hiszen testvérünk ő a vér legszorosabb köteléke szerint. És most ennek a fontos tárgykörnek a másik szakaszát fogjuk tanulmányozni. Először a zsoltárookban – Krisztust a zsoltárookban – hogy lássuk mennyire teljesen Krisztust jelentik a zsoltárok, és hogy akinek az élményeit ott lejegyzik az Krisztus volt.

Lehetetlenség itt egy órán, vagy akár tucatnyi órán is részletesen végigvinnünk mind a százötven zsoltárt, mégis valamennyire érinteni fogjuk a százötvenet, ha úgy vesszük át néhányat, hogy abból megvilágosodjék az összes zsoltár csodálatos titka, amely titok: Krisztus. Vesszük néhány zsoltárt, amelyekben maga Isten hivatkozik Krisztusra, hogy a kétségnek még az árnyéka se férhessen ahhoz, hogy a zsoltár Krisztusra vonatkozik. És amikor olvassuk a zsoltárokat, tudni fogjuk, hogy Krisztusról olvasunk. Arról, hogy hogyan bánt övele az Isten. Ő itt is mimagunk volt egész idő alatt: gyöngék, bűnösök a testben, bűnösnek születve, és amint és ahogyan mi vagyunk: összes vétkünket, bűntudatunkat órá fektette, és a kárhoztatását is mindenkben, minthogy ő magunk volt.

Vegyük a **negyvenedik zsoltárt**, amely Krisztusról szól, amikor a világra jött. Nézzük meg együtt a negyvenedik zsoltárt és a Zsidókhoz írt levél tizedik fejezetét. „*Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél, füleimet felnyitottad...*”²⁹ Más fordítás szerint: „megvájta a füleimet”. Ennek titka Móz. II.21,1-6-ban rejlik, ahol ha a héber szolga évekig szolgálta a mesterét, a szabadulás évében szabaddá válik. De ha azt mondja: Szeretem az uramat, a feleségemet és a gyermekeimet, nem akarok felszabadulni, akkor a mestere a kapufélfához viszi őt, árral átszúrja a fülét, és akkor mindörökké az urát fogja szolgálni. A kilyukasztott fül külső jele volt annak, hogy az illető füle mindig is készen áll mesterének a szavára, készen az engedelmessegre.

²⁷ Máté 11,27

²⁸ Kor.II. 5,21

²⁹ Zsolt.40,7

Mármost, amikor Krisztus emberként jött a világra, így szólt az Atyjához: „Nem kívánsz véres, vagy ételáldozatot, de megnyitod a fületem a hallásra. Nyitva a fülem a szavadra, készen a parancsodra. Nem a magam útját akarom járni, mert szeretem az Uramat és a gyermekeimet. Itt maradok szolgálni. Mindörökké a szolgád vagyok. *„Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél... bűnért való áldozatot sem kívántál. Akkor azt mondtam: Íme jövök. A könyvtekercsben írva van felőlem: hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem”*.³⁰

Most nézzük meg Zsidókhöz írt levél 10,5-9 versét: „*Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem. Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél. Akkor mondtam: Íme itt vagyok – a könyv fejezetében írva van rólam – hogy cselekedjem ó Isten a te akaratodat. Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot, égő meg bűnért való áldozatot nem akartál, sem nem kedveltél, amelyeket a törvény szerint visznek. Ekkor ezt mondotta: Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat*”. Ez az, ahogyan az Úr Krisztusra alkalmazta a negyvenedik zsoltárt, és ezt akkor mondta, amikor a világra jött.

Olvassuk tovább a negyvenedik zsoltárban: „*Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem és Istenem, a te törvényed keblem közepette van. Vígán hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben. Íme nem tartom vissza ajkamat, te tudod ó uram. Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet, és segítségedet. Nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. Te Uram ne tartsd vissza tőlem irgalmadat. Kegyelmed és igazságod mindig megóvnak engem. Mert bajok vettek körül engem (Kit? Krisztust.), amelyeknek számuk sincsen. Utolértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek, számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem*”.³¹

Ki hagyott el? Kit? Honnét vette a bűnöket? Jaj hát az Úr „*óra helyezte mindnyájunk vétkét*”. Hát nem többet tettek ki, mint a hajszálai? És amikor magára tekintett, amikor átgondolta a maga helyzetét, milyennek tűnt akkor ez a maga szemében? „*A szívem is elhagyott engem*”, a büntudat súlya, a vétkek kárhozatása miatt, a mi vétkeink miatt, amit órá helyeztek. De az Atyja iránti isteni hittel és bizalommal folytatja:

„*Tessék uram néked, hogy megments engemet. Siess uram a segítségemre! Szégyenüljenek meg, és piruljanak mind, akik az életemre törnek hogy elragadják azt. Riadjanak vissza, érje gyalázat azokat, akik a bajomat kívánják. Pusztuljanak el gyalázatosságuk miatt, akik ezt mondják nekem: »Jól van így«³² Örülnek és örvendeznek majd mindazok, akik téged keresnek. Azt mondják mindenkor: Magasztaltassék fel az Úr – akik szeretik a te szabadításodat*”.³³

Ki mondta ezt? Aki olyan nagy számú bűn tudatában élt, hogy több volt ez, mit a hajszál a fején. Akit pedig annyira leterheltek, leverték azok a vétkek, magasztalta az Urat, és örvendezett benne. „*Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok az én uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm ó Istenem, ne késsél!*”³⁴ És most térjünk vissza a második vershez: „*Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, meghallgatta kiáltásomat*”.

Ki az, aki várt? Krisztus. Ő pedig mi magunk volt. Elmondhatjuk-e így is az igét: „*Én várva vártam az Urat, és énhozzám hajolt, az én kiáltásomat hallgatta meg*”? Minden bizonnyal. Micsoda? Hogy ilyen bűnnel terhelt, amint én vagyok? Ilyen bűnösen, amilyen vagyok? Bűnös testem ellenére, amim van? Hogyan lehetek biztos benne, hogy meghallja kiáltásomat? Jaj hát nem megmutatta ezt a legközelebbi rokonomnál egész élete hosszán? Bűnös testnek-vérnek mutatta meg, hogy igenis lehajol, hogy meghallja kiáltásomat. Jaj, van

³⁰ Zsolt.40,7-9

³¹ Zsolt.40,7-13

³² A Károli fordításban: »hehé, hehé« szerepel, itt az angol fordítás szerint idéztem az érthetőség kedvéért. (mj.)

³³ Zsolt. 40,14-17

³⁴ Zsolt. 40,18

olyan időszak, amikor a bűnünk hegynyi magasnak látszik. Amikor a bűneink teljesen elcsüggesztenek. Sátán ott áll, és rákettőz: „Igen, úgy is van rendjén, hogy elcsüggedj! Semmi haszna annak, hogy az Úrhoz könyörögj, szóba se áll az ilyennel amilyen te vagy, túlságosan is gonosz vagy!” Mi meg kezdjük azt hinni, hogy az Úr nem hallja, nem hallgatja meg imáinkat. Vessük félre az ilyen gondolatokat! Nem csak hogy meghallja, hanem hallgatózik, figyel hogy hallja. Emlékeztek Malakiás kijelentésére? „Az Úr pedig figyelt és hallgatott”. Aki figyel, az meg is hallja. Az Úr tehát figyel, hogy meghallja a bűnnel terhelt ember imáját.

Mégis vannak csüggedésünknek olyan időszakai, ahol az ár teljesen elönti a lelket, amikor alig bírunk annyit összeszedni a hit bátorságából, hogy hangosan rebegejük el imánkat. Jaj hát ilyenkor, ha könyörgéseink túl halkak a hitben hogy fülbe jussanak: amint hallgat, lehajol, fülét hegyezve figyel. Odahajlja fülét, és meghallja imáinkat. Ilyen az Úr, a mi urunk Jézus Krisztusnak Atyja! Ő a bűnösök szeretője és megmentője. Tehát ha átvezet bennünket a mély vizeken, és az ár átcsap a lelkünk felett – amint Jézus feje felett is összezapott – Ő meghallja kiáltásunkat.

*„Kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet. És új éneket adott szájamba: a mi Istenünknek dicséretét. Sokan látták, és megfélemlettek, és bíztak az Úrban. (Ki mondta ezt? Jézus.) Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalmát és nem fordul a kevélyekhez és a hazugságra vetemedettekhez”.*³⁵

És most lapozunk a **22. zoltárhoz**. Annyi minden van ebben, amit mindnyájan jól ismerünk, hogy mindenki tudja mire vonatkozik. „*Én Istenem, Én Istenem! Miért hagytál el engemet? (Ki mondta ezt? Jézus a kereszten.) Távols van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem! Kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg. Éjjel is, és nincs nyugodalmam. Pedig te szent vagy, aki Izrael dicséretei közt lakozol! Benned bíztak a mi atyáink. Bíztak és te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek. Benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok, s nem férfiú. Emberek csúfja, és a nép utálatosa. Akik engem látnak, mind csúfalkodnak rajtam, félrehúzzák ajkukat, hajtogatják fejüket: Az Úrra bízta magát, mentse meg őt, szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne!*”³⁶

Tudjátok, hogy ez a keresztre feszítés története. A keresztre feszítés zoltára. „*Születésem óta a te gondod voltam, anyám méhétől fogva te voltál Istenem. Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs aki segítsen! Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak Básán bikái. Feltátották rám szájukat, mint a ragadozó oroszlán. Mint a víz, úgy kiönttettem. Csontjaim mind széthullottak. Szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. Erőm kiszáradt, mint a cserép, a nyelvem ínyemhez tapadt. A halál porába fektetsz engem!*”

*Mert ebek vettek körül engem. A gonoszok serege körül fogott, átlukasztották kezeimet és lábaimat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek, és bámulnak rám. Megosztognak ruháimon és köntösömre sorsot vetnek. De te Uram, ne légy messze tőlem, én erősségem: siess segítségemre! Szabadítsd meg lelkemet a kardtól az én egyetlenemet a kutyák körmeiből! Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem! Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. Ti, akik félitek az Urat, dicsérjétek Őt! Jákób minden ivadéka: dicsőítsétek Őt, és féljétek Őt Izrael minden magzata! Mert nem veti meg és nem utálja meg a szegény nyomorúságát. Nem rejti el az Ő orcáját előle, és amikor kiált hozz, meghallgatja”.*³⁷

Ki mondja ezt? Ki mondja, hogy a lesújtott kiáltásától, a bűnöstől, akit leterhel a bűn – több bűn, mint amennyi hajsza a fején – ki mondja, hogy az Atya nem fordul el az ilyentől? Krisztus mondja. Pedig ő tudja! Ki állítja, hogy az Atya nem rejti el az arcát az olyan elől

³⁵ Zsolt. 40,3-5

³⁶ Zsolt. 22,2-9

³⁷ Zsolt. 22,11-25

mint én, és az olyan elől, mint te? Krisztus mondja, és ő be is bizonyította ezt az életében. Hát nem él ő ma is mégpedig dicsőségben az Isten jobbján? Így bizonyítja a világegyetem előtt, hogy Isten nem rejti el arcát az olyan ember elől, akinek feje fölött már összezsaptak a bűnei, akinél a bűnök számosabbak, mint a hajszálai. Ne feledjétek hát, ne csüggedzettek! Ő a mi üdvösségünk, ő harcolta ki ezt nekünk! Ő bizonyította, szemléltette, hogy Isten a bűnösök megváltója.

„*Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadalmaimat megadom azok előtt, akik félik őt*”.³⁸ Ugye megteesszük ezt? És most megkérdezem: Ki volt Jézus, amikor ezt mondta? Mi magunk. Ki lesz hát akkor, aki még mindig ezt mondja? Nem fontos-e ez nekünk benne, mint ahogyan fontos volt ezernyolcszáz év előtt³⁹ számunkra őbenne? Fontos volt ez akkor számunkra, mert ő – mi voltunk. És most őbenne nem ugyanez-e ez, mint akkor? És most a két utolsó vers: „*Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. Eljönnek és hirdetik az ő igazságát az utánuk való népnek, hogy ezt cselekedte*”.⁴⁰

A 23. zoltár következik. „*Az Úr az én pásztorom*”. Kinek a pásztorja? Krisztusé. A huszonkettedik zoltár a keresztre feszítés zoltára. Nézzük, hova illik be a huszonharmadik! „*Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, csendes vizekhez terelget. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet az ő nevéért*”.⁴¹ Kit? Engem, a bűnöst terelgetne? Akit vétkek terhelnek? Elvezet-e engem, és odaterelget-e az igazságosság ösvényére? Hát persze, hogy elvezet! Honnan tudod? Onnan, hogy egyszer már megtette. Krisztusban egyszer már az igazságosság ösvényén vezetett az ő nevéért egy egész életen át. Ezért tudom, hogy Krisztusban igenis vezetni fog engem bűnös embert újra és örökre az igazságosság ösvényein az ő nevéért. Ez a hit.

Ha elfogadjuk ezeket a szavakat, amint Prescott atyafi előadásán hallottuk az este – mint amelyek maguk az Isten üdvössége, ami hozzánk jött – akkor ezek fogják művelni bennünk magát az Isten üdvösségét. Krisztus is innen szerezte. Amikor oda helyezte magát, ahol mi vagyunk, honnan szerzett üdvösséget? Hiszen nem magát mentette meg! Ez volt a gúny: „*Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! ... Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani... Szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki!*”⁴² Pedig meg tudta volna tenni. De ha magát menti, az a mi romlásunk lett volna. Ha Ő megmentette volna magát, akkor mi vesztünk volna el. Ő de ő minket mentett! Mi mentette meg őt? Az üdvösségnek ez az igéje mentett meg, mikor ő mi voltunk, és bennünket is megment, amikor őbenne vagyunk. Az igazság ösvényein vezet az ő nevéért: engem. Engem. Ez azért van, és rendjén van, hogy a földön minden ember elmondhassa őbenne: Ő vezérel engem.

„*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is...*” Hol volt Jézus a 22. zoltárban? A kereszten, halálát várva. A 23. zoltár ott folytatja, helyes sorrendben, amint a sötét völgybe lép. „*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy. A te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem.*” Kit? Krisztust. De őbenne minket is, és ebben bizonyosak vagyunk, mert Isten egyszer már megtette őbenne. Benne most is megteszi értünk.

„*Asztalt terítesz nékem ellenségeim előtt, elárasztod fejem olajjal, csordultig van poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.*” Honnét tudom ezt? Ő mert őbenne már megtette ezt egyszer értem. A világegyetem előtt bizonyította be, hogy így van! Én pedig elfogadom, és örvendezek neki.

³⁸ Zsolt.22,26

³⁹ mondta A. T. Jones 1895-ben

⁴⁰ Zsolt.22,31-32

⁴¹ Zsolt. 23,1-3

⁴² Máté 27,40.42

Ezt követi a 24. zsoltár. A 22. a keresztre feszítés zsoltára, a 23. átvezeti őt a halál árnyékának völgyén, a 24. pedig a mennybemenetel zsoltára. *Ti kapuk emeljétek fel fejeiteket, emelkedjétek fel, ti örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya!*” A kapuk egyszer már megtették érte, és őbenne értem is megteszik, és őbenne én lakozom az Úr házában örökre. Ezek csak azt az igazságot szemléltetik, hogy a zsoltárokból Krisztust ismerjük meg.

Lapozzuk fel a **69. zsoltárt**, és még jobban szemügyre vehetjük ezt. Valóban nem tekinthetnénk messze a zsoltárok között anélkül, hogy őt ne pillantanánk meg. Felolvasok egy-két verset, hogy felismerjük: itt is pontosan ez a megállapítás a helytálló.

Az ötödik vers: *„Többen vannak a fejem hajszálainál, akik ok nélkül gyűlölnék engem”*. A Szentírás beteljesedett. *„Ok nélkül gyűlölnék”* – ezt mondta magáról, emlékeztek. És tovább: *„Teéretted viselek gyalázatot. És borítja pironkodás az arcom. Atyámfiái előtt idegenné lettem, anyám fiai előtt jövevényné. Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem...”* *„Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: »A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.«* *„A te gyalázóid gyalázásai hullottak reám”* – idézi vissza Pál apostol is Róma 15,3-ban.

És most a 21. verstől: *„A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem. Vártam részvétre, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam. Sőt ételembé mérget adtak, szomjúságomban ecettel itattak engem.”* Tehát ez a zsoltár is Krisztusra vonatkozik. A második verstől: *„Szabadíts meg engemet ó Isten, mert a vizek lelkemig hatottak! Mély sárba estem, ahol meg nem állhatok, feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít. Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom. Szemeim elbágyadtak, míg vártam Istenemet.”* És tovább: *„Ok nélkül gyűlölnék.”* A hatodik vers: *„Ó Isten te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak előtted.”* Kinek a bűnei? Krisztusé, az igazé, aki nem ismert vétet, de bűnné lett miértünk. A mi vétkeink neheztedek rá. Ezek büntudata és kárhoztatása nyilvánvaló Isten előtt.

Jaj, milyen borzalom is volt, hogy így kiszolgáltatta magát, és mindenben minkké lett, hogy meg tudjon menteni bennünket. Megkockáztatta a félelmetes lehetőséget, hogy mindent elveszít. Mindent kockáztatott, hogy mindenkit megmenthessen.

De milyenek is voltunk mi magunkban? Tetőtől talpig csupa bűn. Mégis kockára tett mindent, hogy megmenthessen bennünket. Semmik voltunk igaz, de mert szeretett és szánt: megtette értünk. Adjunk hálát az Úrnak, hogy meg volt benne a nemes bátorság, hogy megtegye. Majd pedig győzött, és mi általa menekültünk meg. Itt olvassuk a bűnvallomását. Ez Ő volt a mi helyünkben, bevallva bűneinket, és erre is szükségünk volt. Megkeresztelkedett értünk, mert a mi keresztségünk sohasem lehet tökéletes, hogy igazság szerint elfogadható legyen. *„Ép legyen, hogy kedves legyen, semmi fogyatkozás ne legyen abban!”*⁴³ Senki bűnvallomása nem lehet olyan tökéletes önmagában, hogy Isten az ő igazságában elfogadhassa, mert senki sem tökéletes. Mégis *„ép legyen, hogy kedves legyen”*. Hol találhatunk hát tökéletes bűnvallomást?

Hányszor fordul elő, hogy valaki olyan alapos bűnvallomást tart, amennyire csak képes, és Sátán mégis fölé kerekedik a sugallattal: *„Nem vallottad meg kellőképpen a bűneidet”!* *„Nem vallottad meg elég keményen, hogy bocsánatot nyerjél! Hát igen, bevallottad, de nem elég szigorúan! Isten nem bocsáthat meg ilyen bűnvallomásra”*. Tartsd elé az Isten ígését, vágd a szemébe: van valaki, aki tökéletes, ő hordozta vétkeimet, ő tett bűnvallomást értem, és amikor rámutat bűneimre én erőm és képességeim szerint bevallom, ahogyan Isten elém tárta. Krisztusban az ő bűnvallomása minden szempontból tökéletes, és őbenne az Isten az enyémet is elfogadja!

Tehát őbenne mentségünk van Sátán csüggesztéseitől, hogy vajon elfogadta-e Isten bűnvallomásunkat, vajon elég keményen végeztük-e, elégséges bünbánatot tartottunk-e.

⁴³ Móz. III.22,21

Krisztusban bűnbánatunk van, őbenne tökéletességünk van, benne egészségek, épek vagyunk. Ő az üdvözítő! Gyengén, – mint mi vagyunk – bűnösen, – mint mi – egyszerűen – mintha mi lettünk volna – élte életét e világon, és soha bűnt nem követett el. Bűnös volt mint mi, gyenge, akárcsak mi, tehetetlen, magatehetetlen, mint mi, mint az isten nélkül való ember. Mégis az Istenbe vetett bitalom által Isten úgy meglátogatta, annyira vele volt, hogy ahelyett, hogy a bűn valaha is megjelent volna, mindig és kizárólagosan Isten igazságossága nyilvánult meg az életében.

De hát kicsoda volt ő? Nem volt más, mint mi magunk. Tehát Isten már egyszer megmutatta a földön és a világegyetemben is, hogy hozzád és hozzám is így akar eljönni. Oda akar hatni, hogy kegyelme és hatalma úgy lakozzék mivelünk, hogy bűnös voltunk ellenére, gyengeségünk dacára, énünk helyett, bűnösségünk helyett Isten igazságossága és szent légköre nyilvánuljon meg az emberek előtt.

Istennek a titka nem Istennek a büntelen testben való megtestesülése. Hiszen semmi titokzatosság sincs abban, ha Isten büntelen testben nyilvánul meg. Hiszen ez eléggé magától értetődő! Hát nem büntelen-e maga az Isten? Nincs tehát okunk rá, hogy csodálkozzunk, ha Isten a büntelen testen át nyilvánítja meg magát. Nincs abban semmi titokzatosság, ha Isten Gábrielen, a szeráfokon, vagy a kerubokon át nyilvánítja meg a hatalmát, és szentséges dicsőségét. Hiszen ez eléggé természetes. Hanem az a csoda, hogy ezt Isten a bűnös testen át, a bűnös testben is meg tudja tenni. Ez az Isten titka. Isten a bűnös testben nyilvánul meg.

Jézus Krisztusban, amikor bűnös testben élt, Isten bebizonyította a világmindenség előtt, hogy annyira birtokba tudja venni a bűnös testet, hogy a maga jelenlétét nyilvánítja meg abban, a maga hatalmát és dicsőségét ahelyett, hogy a bűn nyilvánult volna meg benne. És a Fiú csupán azt kéri az embertől, hogy az illető az Úrnak hagyja birtokba venni magát, amint az Úr Jézus is hagyta.

Jézus mondta: „Belé helyezem bizalmamat.” Ezzel a bizalommal meghozta minden embernek az isteni hitet, amellyel belé tudjuk helyezni a bizalmunkat. És amikor annyira el tudunk különülni a világtól, és kizárólag belé vetjük a teljes bizalmunkat, akkor Isten annyira átvesz bennünket, annyira felhasznál, hogy bűnös énünk nem jelenhet meg hogy bárkire is kihasson. Hanem Isten fog megjelenni igazságosságában, dicsőségében az emberek előtt bűnösségünk és mi magunk ellenére is. Ez az igazság. Ez az Isten titka, „*Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége*”⁴⁴ Istennek a bűnös testben való megjelenése, megnyilvánulása.

Sátán ezen a ponton is sokakat elcsüggeszt. Azt mondja a hívő bűnösnek: Túlságosan is bűnös vagy ahhoz, hogy kereszténynek tekinthesd magadat! Isten szóba se áll veled így! Nézd csak milyen vagy! Tudod, hogy nem vagy jó semmire. A Sátán ezerszer is elbátortalanít bennünket ilyen beszéddel. Isten olyan érvet hozott elő, amely szégyenbe borítja Sátánnak ezt a hivalkodását. Mert Jézus eljött, és minkké lett, bűnössé, mint mi magunk, az egész világ bűneivel terhelve, sokkal több bűnnel, mint ami énrám nehezedik. Őbenne – bár tízezerszer annyi bűn nehezedett rá mint énrám – Isten bebizonyította, megmutatta hogy valakivel, aki ennyire bűnös, mégis vele jár egész élete útján, megnyilvánítja magát és igazságosságát, mégpedig az ördög ellenére. Isten átsegítette azt, aki hatalmas, és a segítség elér bennünket. Hála legyen érte az Úrnak!

Testvéreim, ettől én igen-igen jól érzem magam. Mert tudom, hogyha bármi jó nyilvánul meg a világon ott ahol én állok, annak rajtam kívül álló forrásból kell származnia. Ehhez kétség nem férhet! Ebben az a boldogító, hogy Isten megmutatta, hogy amikor átadom magam neki, akkor az én bűnös magam helyett az ő igazságos magát fogja megnyilvánítani. Mert én képtelen vagyok életszentséget nyilvánítani ki magamból. Nem bírom megvalósítani magamban az ő igaz életét. Nem. Hanem átadom magamat neki, teljesen, minden mást

⁴⁴ Kol.1,27

kizáróan, a többit pedig ő végzi el. Hiszen már megmutatta, hogy így van! Krisztus egész életén át bebizonyította, hogy mi az Isten, amikor a bűnös testben egyesül velem. Ezt újra meg tudja tenni, ha átengedem magamat neki, semmi kétség.

Adjuk hát át magunkat az Úrnak! Krisztus mennyire adta át magát? Teljes egészében átadta. Krisztus lemondott magáról, megüresítette magát. A francia fordítás szerint megsemmisítette, semmivé tette magát. Ledöntötte magát és belénk süllyesztette el magát, hogy Isten mi magunk helyett – a mi bűnösségünk helyett is – az ő életszentsége nyilvánulhasson meg bűnös testünkben. Legyünk hát hálásak, és süllyesszük el magunkat őbenne, hogy Isten most is meg tudjon nyilvánulni a bűnös testben.

Valaki tréfálkozva mondta, de én tiszteletteljesen akarom felhozni, mert jó hasonlat ez: a feleségem és én egy vagyunk, és ez az egy én vagyok. Krisztus és az ember egyek, és a kérdés mindig az, hogy melyik lesz az az egy. Krisztus minden emberrel szövetségre lépett. Hanem rengetegen mondják: igen, ez rendben is van, de én vagyok az az egy. Öntelten, önimádón így szólnak: én vagyok az uralkodó fél. Én elégséges vagyok. A keresztyény, a hívő ember azonban átadja, átengedi magát Jézusnak és így szól: „Igen, hála legyen az Úrnak, Ő és én egyek vagyunk, de ő a vezető, ő az az egy”.

Krisztus a maga részéről minden emberi lényel szövetségre lépett. Ha a világon ma minden ember elejtené, amit művel és így szólna: „Tény és valóság, hogy ő és én egyek vagyunk, és legyen ő a fő” – akkor ma minden ember megmenekülne, és Krisztus már holnap megjelenne minden lélekben.

És most testvérek még valami ide vág a tulajdon gyakorlati tapasztalatunkba. Krisztus minden emberrel szövetségre lépett. Tehát, amikor ezt mondja: „Amennyiben megcselekedtél – vagy nem cselekedtél meg – az enyémelek közül a legkisebbel, akkor velem cselekedtél, vagy nem cselekedtél. Mennyire széles körű is ez az igazság! Tegyük fel, hogy egy csavargó kopogtat az ajtómon. Tétélezzük fel továbbá, hogy rosszul öltözött, és tisztálkodásra sem igen nyílt alkalma. Mégis ki lépett vele szövetségre? Jézus. Ki ruházta mindenét bele ebbe az emberbe? Az Úr Jézus. Tehát ahogyan ezzel az emberrel bánok kire hat az ki? Az Úr Jézusra, ehhez semmi kétség nem fér.

Krisztus beruházása szerint bánjak most már ezzel az emberrel, vagy a magam nézete szerint, ahogyan a világ tekint rá – ez itt a kérdés. Tegyük fel, hogy ez az ember nem hisz Jézusban. Világi, iszákos, káromkodó, és valamiért hozzám fordul, talán valamit kér tőlem, vagy az úton találkozom vele. Tegyük fel, hogy Krisztus iránti tiszteletből úgy bánok vele, mint Krisztus megvásároltjával, akibe Krisztus mindent beruházott. Tegyük fel, ez az ember egyáltalán nem hisz Jézusban, hitetlenként hal meg, elkárhozik. Hogyan veszi akkor Jézus, amit ezért az emberért tettem? Az ítéleten, ha jobb felől állok szólni fog-e valamit arról, amit tettem? Igen, így fog szólni: „Éhes voltam, s ennem adtál. Szomjas voltam, s megittattál, meztelen voltam és felruháztál, beteg voltam és meglátogattál”. Én így felelek: „Uram erről semmit sem tudok! Mikor láttam, hogy éhes, vagy szomjas lettél volna, hogy beteg, hogy segítettelek volna, meztelen, hogy felruháztalak volna? Mit sem tudok erről!” Az Úr azonban így felel rá: „Amennyiben a legkisebb testvéreim közül eggyel tettél, velem tettél”.

Tegyük fel, hogy valaki hozzánk fordul, és így szól: „Éhes vagyok, adj ennem!” Én pedig így felelek rá: „Mért hányódsz erre-arra az országban egészséges, épkezláb létedre? Miért nem dolgozol?” „Nem találok munkát.” – feleli az ember. „Én mindig találok magamnak, még sohasem voltam munka nélkül. Nem is hiszem, hogy tényleg dolgozni akarsz. Semmim sincs az ilyen ember számára!” Nem adok neki semmit, az pedig elmegy.

Azon a napon mind a trón előtt állunk, és én a baloldalon találok magamat. Így panaszkodom: „Miért Uram, hiszen én hittem benned, hát nem tudod, hogy hittem az igazságban, hiszek a harmadik angyal üzenetében? Sőt lelkipásztor voltam, a Battle-Creek-i gyülekezetben hirdetem az ígét. Sokat tettem az ügyért. Sok csodás dolgot cselekedtem a te nevedben”. De a felelet ez: „Éhes voltam, és nem adtál ennem, szomjas és nem itattál meg.

Meztelen, de nem ruháztál fel, beteg és fogoly voltam és mégsem látogattál meg.” Akkor meglepődve kérdezem: „Mikor láttalak éhesen, szükségben, betegen? Azt gondoltam a mennyben vagy megdicsőülve, minden próbán túl, s ide föl szerettem volna jutni hogy lássalak! Nem is képzeltem, hogy a földön vagy ahol valaha is éhesnek vagy betegnek láttalak volna. Ő így felel majd: „Egyik reggel, miután fedél nélkül töltöttem az éjszakát, bekopogtam hozzád és enni kértem.” Én így válaszolok: „Soha nem láttalak!” De ő meg tudja mondani, hogy mikor, és tényleg akkor éppen ilyen állapotban kopogott be hozzám valaki. „Jaj, azt az embert gondoltad? Hát az nem lehetél te!” Végül csak annyit felel: „Amennyiben a legkisebbek közül eggyel cselekedtél, velem cselekedtél. Távozz tőlem, sohasem ismertelek!”

Ha az az ember hitelt ad Krisztusnak vagy sem azért amit bele ruházott, nekem mint Krisztusban hívőnek fel kell ismernem, hogy Krisztus mit ruházott abba az emberbe. A kérdés nem az, hogy az az ember vajon elismeri-e Krisztus beruházását, hanem az, hogy azok, akik az ő nevét vallják elismerik-e ezt a beruházást. Ez az a pont, ahol a hitvallók között valamint a Krisztust tagadók között gyakran súlyos hiányosság mutatkozik. Egyáltalán nem meglepő, hogy a hitetlen nem ismeri el amit Krisztus bele ruházott. De itt vagyok én, aki Krisztust vallja, az már hihetetlen, hogy én ne ismerjem el: Krisztus mit ruházott bele abba az emberbe.

Ésaiás 58. fejezetében az Úr leírja a böjtöt, amelyet ő választott. Mégpedig, hogy „tested elől el ne rejtsd magadat!” Ki a mi testünk, a mi embertársunk? Jézus Krisztus, mivel szövetségre lépett az emberrel, ő az én testem, az én embertársam. Tehát hass oda, hogy ne fordulj el embertársad elől. Ez az a böjt, amelyet az Úr választott. Tápláld az éhezőt, oldd meg az iga köteleit, támogasd az apátlan árvát, vedd pártfogásodba az özvegyet, hirdesd szerte nevének jóságát és szeretetét. Hiszen emberrel lépett szövetségre, és ha ezekkel megtesszük, vele tesszük meg. Ez a kereszténység.

•7. Jézus beruházásai

(A 16. előadás)

Keressük ki Ésaiás könyve 58. fejezetét! Olvassunk ebből, hogy megerősítsük előző leckénkkel az összefüggést. **„Kialts teljes torokkal! Ne kíméld, mint a trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit! Pedig ők engem minden nap keresnek, és tudni kívánják utaimat, mint oly nép, amely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta. Kérik tőlem az igazság ítéleteit, és Isten elközelgését kívánják. Miért böjtölünk, és te nem nézed? Gyötörjük lelkünket és te nem tudod!”** S itt a válasz: **„Íme böjtölésetek napján kedvteléseket űztek és minden robotosaitokat szorongatjátok. Íme perrel és versengéssel böjtöltök, és sújtotok a gaszág öklével! Nem úgy böjtöltök most, hogy meghallassék szavatok a magasságban.**

Hát ilyen a böjt, amit én kedvelek, és olyan nap az, amelyen az ember a lelkét gyötöri? Avagy, ha mint káka lehajtja fejét, zsákot és hamut terít maga alá: ezt nevezed böjtnek és az Úr előtt kedves napnak?” Az Úr azonban ilyen böjtöt jelöl ki: **„Hát nem az a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az iga köteleit megoldd, és szabadon bocsássad az elnyomottakat? Nem az, hogy minden igát széttépjete? Nem az, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested elől el ne rejtsd magadat?”**

Itt fejeztük be tegnap. Isten ezt a bűjtöt választotta népe számára. Ez az Isten előtt kedves bűjt. De ezt a bűjtöt nem lehet addig megtartani, amíg oda nem jöttünk, ahol Krisztust látjuk szövetségben a földön élő minden emberrel. Akkor mindenkivel azzal a szövetséggel egyetértésben bánunk, amelyet Krisztus kötött velük. Amikor eljutunk odáig – amikor Jézus Krisztusban elérjük, hiszen ott van – akkor ez lesz az a bűjt, amelyet véges végig meg fogunk tartani. A bizonyágtételekből szeretnék felolvasni egy szakaszt:

„Kutasd végig a mennyet és a földet, még sincs olyan igazság, amelyet határozottabban kinyilatkoztatott volna az Úr, mint amelyik a könyörületben nyilvánul meg azok iránt, akik az iga összetörésénél és az elnyomottak szabadon bocsátásánál szeretetre és segítségre szorúlnak. Ezúton éljük az igazságot, így engedelmeskedünk annak, így is tanítjuk ezt, ahogyan Jézusban él”. Tehát ha könyörületet gyakorolunk, összetörjük az igát, szabadon bocsátjuk az elnyomottat, stb. ezzel éljük az igazságot és engedelmeskedünk neki. Így is tanítjuk, ahogyan Jézusban él. Ez igaz. Nem pontosan oda vezet el bennünket, ahol Jézus van? Nem Jézus maga-e az? Hiszen éppen most tanuljuk, hogy Jézus a földön élő minden emberrel azonosította magát, minden emberhez csatlakozott, mindenkihez, aki bűnös testben él! Ezért nem szabad elrejtőznünk embertársunk elől.

S amikor mi, akik Krisztus nevét valljuk, minden emberben őt fogjuk tisztelni, mert szövetségre lépett velük, akkor minden olyan hely egyetlen kiterjesztett segítségnyújtás lesz, ahol csak hetediknapig adventisták találhatók. Akkor keresztény segély működik majd mindenhol, mert ez maga a kereszténység.

Egyetlen szavam sincs a keresztény segélyező egyesületek ellen. Hanem csak szomorú, hogy olyan kevés adventistából kellett azt megszervezni. Csupán ennyi a baj. Miért van az, hogy a gyülekezet töredéke áll készen csupán hogy keresztény segélyezést végezzen, hogy ilyen csoportokat alapítson? Mi a mi hitvallásunk a világban? Krisztus nevét valljuk, mely a dolgok természeténél fogva megköveteli, hogy tartsuk tiszteletben azt a beruházást, amelyet ő végzett minden emberben, hogy szolgáljunk az ínségeseknek.

Másrészt, ha úgy erőltetjük magunkat az efféle keresztény segélyezésbe, mint pusztán kötelességbe anélkül, hogy Jézust látnánk benne – el fogjuk hibázni. A Jézussal fenntartott kapcsolat az iránta érzett szeretet nélkül – amely szeretet felismeri, hogy minden embert a szívében visel, mindenkinek szolgál, mert hisz minden emberhez oda kapcsolta magát – hiábavaló. Emellett akadnak más keresztény kötelességek is, de ez a legfőbb. Kutassátok át az eget és a földet, és nincs erőteljesebben kifejtett igazság a keresztény kötelességteljesítésnél. Meg, ha úgy tartjuk meg az igazságot, ahogyan az Jézusban él. Nincs ehhez fogható sem égen, sem földön.

Pontosan a kellő időben, mikor mindenfelé, de különösen miközöttünk ilyen bűjtre van szükség, milyen áldott tény is az, hogy az Úr pontosan erre hívja fel a figyelmünket! Elénk tárja az egész tárgykört, nekünk ajándékozva azt a lelkiületet, azt a titkot, amely az egésztest Krisztus nevében fogja cselekedni, az Ő kedvéért, az Ő Lelkével minden ember iránt. Hiszen minden ember az ő megvásároltja. Bárhol találunk is valakire, Krisztus vele is szövetségre lépett. Bárki legyen is, Krisztus szívében viseli a sorsát. Mert bele ruházott mindent, amije volt ebbe az emberbe.

Ez az igazság ahhoz a ponthoz vonz bennünket, ahol mindenkor mindent megteszünk, hogy Krisztus vonzóerejét, Krisztus erényeit, jóságát hirdessük azoknak, akik nem ismerik őt, de akikbe mégis mindent beruházott. Hogy ezzel őket is oda tudja vonzani, ahol ők is tisztelni tudják a Krisztus jóságát és a csodálatos beruházást, amelyet értük, beléjük tett. Ha az emberek kedvéért, vagy a magad hitelének a növeléséért teszed, akkor megcsalhatnak. De ha Krisztus kedvéért teszed, azért mert Krisztus szívében viseli az illetőt, akkor lehetetlenség, hogy

rászedjenek, mert Krisztus örökké él, és soha nem felejt. „*Aki tőled kér, adj néki, és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól!*”⁴⁵

Az elv a következő: Krisztus az, akinek, akivel tesszük. Amint az előző leckében megállapítottuk, bár az illető megvetheti Krisztust, és soha, élete végéig sem hisz talán benne, végül kárhozatba juthat, Krisztus azon a végzetes napon, amikor a jobbán állsz nem feledkezik el róla. És emlékezetül ezt mondja majd: „Amennyiben ezek közül a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettétek, velem tettétek.” „*És aki inni ad egynek a kicsinyek közül csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, nem vesztheti el jutalmát!*”⁴⁶ Mivel ez így igaz, még mikor a tanítvány nevében teszik is, mennyivel inkább, mikor magának az Úrnak nevében! „*Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, amit tanúsítottatok az ő neve iránt, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek!*”⁴⁷ Mármost csak az a kérdés: szolgáltok-e?

Ez az igazi emberi közösség: az emberek tényleges testvérisége. Sokat papolnak manapság az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről. Különböző szervezetek jönnek létre, hogy terjesszék ezt a gondolatot. Hanem ez csak olyan emberek testvériségét jelenti náluk, akiket ők jóváhagynak. Ha a mi rétegünkhöz, csoportunkhoz tartozol, akkor testvérünk vagy, de ha nem, akkor semmi közünk hozzád. Még az egyházak is így viselkednek. Ha a mi felekezetünkhöz tartozol, akkor ez az emberek testvérisége. Ha nem, akkor nem érdekel különösebben a sorsod, mint ahogyan semmi közünk azokról gondoskodni, akik kívül állnak a mi felekezetünkön. Ez a mi fajta testvériségünk.

Ez egyáltalán nem az igazi testvériség! Az Isten valódi atyasága és az emberek igazi testvérisége Jézus Krisztusban rejlik. Azt jelenti ez, hogy úgy látjuk Jézust, mint aki minden emberrel szövetségre lépett és beruházott mindent, amije csak volt minden emberbe. Ledöntötte a válaszfalat. Testében a mi testünk volt, ledöntötte a válaszfalat, mely közöttünk volt, hiszen egyesítette magában a kettőt, így szerevezve igazán békét. Benne nincsen se görög, se zsidó, se fekete, se fehér, se barbár, se szolga, se szabad – semmi efféle megkülönböztetés. Mindenki egy a Krisztusban, Isten nem személyválogató.

Egyedül Jézusban valósul meg Isten Atya volta és az emberek testvérisége. Krisztusban akkor találunk rá az igaz testvérségre, mikor úgy találjuk Krisztust, mint minden ember testvérét. Írva van: „*Nem szégyelli őket atyjafiainak hívni!*”⁴⁸ Nem szégyelli, hogy kiket nevezzen testvéreinek? Mindazt, aki húsból és vérből van, Krisztus nem szégyelli testvéreinek nevezni. Nem szégyelli, hogy megragadja a kezét, még ha pálinkabűzös is a lehelete. Nem szégyell így szólni hozzá: „Gyere, találjunk jobb utat!” Ez a testvériség.

Mindig is az volt Sátán erőlködése: rávenni az embereket, hogy azt képzeljék, Isten a lehető legtávolabb áll tőlük. De az Úr soha meg nem szűnő törekvése az, hogy rávezesse az embereket arra, hogy észrevegyék: Ő mindenkihez annyira közel van, amennyire csak lehetséges. Így is van megírva: „*Nincs messze egyiküinktől sem!*”⁴⁹

A pogányság súlyos hiányossága az volt, hogy azt képzelték: az Isten távol áll. Nem csak távol, hanem tele haraggal mindegyikük iránt. Alig várja az alkalmat, hogy durván megragadja, megrázza, és pokolra vágja őket. Mivel így tekintették Istent, ezért áldozatokat hoztak neki, hogy jobb kedvre derítsék. Hogy visszatartsák: ne ártson nekik. Pedig az egész idő alatt nem volt messze egyiküktől sem. „Nincs messze”, vagyis közel, annyira közel, hogy csak ennyit kell tenniük, hogy „kitapogassák” Őt. Bár vakok voltak, és ráadásul a sötétségben

⁴⁵ Máté 5,42

⁴⁶ Máté 10,42

⁴⁷ Zsidók 6,10

⁴⁸ Zsidók 2,11

⁴⁹ Acs. 17,27

vesztegeltek, annyit kellett csupán tenniük, hogy utána tapogatózzanak, és akkor „megtalálhatják” Őt.⁵⁰

Később a pápaság lépett közbe, az ember és Isten közötti ellentét valóságos megtestesülése. A gonoszságnak ez a megtestesülése a kereszténység neve alatt lépett fel. A pápaság újra olyan távol helyezi Istent és Krisztust, hogy senki sem közelítheti meg őket. Szerintük mindenki más közelebb van hozzánk Istennél. És mindegyre ráadásul, hogy Mária, meg az apja és a többi katolikus szentek, le Jan d’Arc-ig – rövidesen Kolombusz Kristófig mind közéjük állnak az Isten és az ember közé, hogy olyan láncot képezzenek, hogy így mindenki bizonyos lehessen abban, hogy Isten észreveszi őket.

Hanem ez mind a Sátán kitalálása. Krisztus egyáltalán nincs olyan messzire, mint ők mondják. Nincs elég messze ahhoz, hogy akár egyetlen rokona, vagy szentje közé és miközéjük férhetne. Isten pontosan azt szeretné, ha így látnánk őt – olyan közel hozzánk, hogy semmi és senki közénk nem férközhessen. Kikhez jött ennyire közel az Isten? Minden emberhez. A pogányokhoz is.

Az Isten elleni ellenségeskedésnek, az Isten és az ember elválasztásának megtestesülése, a pápaság építette fel ezt. És itt van újra ugyanaz a gondolat, amit pár perccel említettünk, az a hamis elképzelés, hogy az Úr annyira szent, hogy csöppet sem lenne helyénvaló, ha közel jönne hozzánk, és olyan természete lenne, mint nekünk: bűnös, romlott, elbukott emberi természet. Tehát Máriának szeplőtelennek, tökéletesnek, büntetlenül kell születnie, magasabban, mint a kerubok és a szeráfok. Krisztusnak úgy kellett születnie tőle, hogy tökéletesen büntelen állapotban vegye magára az emberi természetet. Ez azonban távolabb helyezi őt tőlünk, mint amilyen messze a kerubok és a szeráfok vannak, és azonfelül büntelen természetbe is.

De ha Krisztus nem jön közelebb hozzánk, mint amennyire a büntelen természet van, akkor bizony jó messzire marad tőlünk! Mert hiszen olyan valakire van szükségem, aki közelebb áll hozzám ennél. Olyan valaki segítségére van szükségem, aki ismeri a bűnös természetet, hiszen ilyen a természetem. S az Úr ilyet öltött magára. Olyanná lett, mint közülünk egy. Így tehát látjátok, a jelen igazság ez minden szempontból most, amikor a pápaság birtokába veszi a földet, a képe pedig mindenképpen a rossz irányban halad, elfeledve, hogy Isten a Jézus krisztusban van. Elfeledve mindazt, ami Krisztus a világon, bár istenfélőnek látszik, de nélküli annak erejét. Hát nem pontosan arra van szükség a mai időben a világon, hogy Isten még egyszer kinyilatkoztassa az Úr Jézus Krisztus érdemeit és szentségét?

Igaz, hogy ő szent, mindenféleképpen szent. De az ő szentsége nem olyan, ami húzódozóvá tenné őt, hogy olyanokkal időzzön, akik nem szentek, attól tartva, hogy ezzel beszennyeznék szent voltát. Akinek olyanfajta a szentsége, hogy a Jézus Krisztus nevében nem időzhetnek olyan emberek társaságában, akik elesettek, elbuktak, elzüllöttek – anélkül, hogy beszennyeznék szentségüket – azok a lehető leggyorsabban vessék azt el, és tegyenek szert a helyes szentségre, mert az előbbi szentség ütetnyi taplót sem ér. Az már úgymint szennyezett.

(Közbeszól valaki: „*Mi lesz akkor a jó hírnévvel?*” A válasz: „*A kereszténynek nincs jó hírneve, hanem jelleme van. Jellem, jellem. A keresztény csak ezzel törődik, és ez az Isten jelleme, ahogyan az Jézus Krisztusban megnyilatkozott.*”)

Manapság bőven láthatunk ilyen szentséget a hitvalló keresztények között. Még abban sem vagyok biztos, hogy ez mind kívül esik a hetediknapos adventisták felekezetén. Ez a fajta „szentség” az, amely azonnal kész felkiáltani, ha valamely testvér, vagy testvérnő – különösen testvérnő – az elesettek, a szerencsétlenek közé megy munkálkodni. Ha fáradozik értük, ha szeretettel veszi őket körül, ha segíti őket. „Jaj hát ha ilyenekkel foglalkozol, akkor

⁵⁰

Acs. 17,21-28

nem lehetek többé a barátod, sőt azt sem tudom, tagja akarok-e lenni az ilyen gyülekezetnek, ha ilyen elzülöttekkel foglalkoztok, ha ilyeneket hoztok a gyülekezetbe.”

Az ilyen kifakadásokra ez a felelet: Nagyon helyes. Ha nem akarsz ilyenekkel egy gyülekezetbe tartozni, akkor a lehető leggyorsabban távozz közülünk, mert a Jézus Krisztus egyházában rövidesen épp ilyen emberek lesznek. „*A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában*”.⁵¹

Jézus Krisztus kegyelme nem sokára olyanná alakítja krisztus egyházát, és annyira megtelik szent jellemével, hogy a gyülekezet tagjai nem félnek majd a legalantasabb mélységre menni, ahova ő is lehajolt, hogy felemeljék az elesettet. Jézus Krisztus életszentségének olyan mértékével rendelkeznek majd, hogy nem félnek az ő nevében leszállni a legelzülöttebb emberhez is. De az a fajta szentség, amely így szól: ”Ne közelíts hozzám, mert szentebb vagyok nálad, maradj távol, nehogy beszennyezd szent öltözékemet – jaj az az ördög szentsége. Az ilyen szentséget vessétek el!

Isten szentsége tiszta. Ez igaz. Olyan szentség ez, amelynek jelenlétét nem bírja el a bűn. Olyan átlátszó és hatalommal teli szentség ez, mely megemésztő tűz a bűnnek. Azért megemésztő tűz, mert csodálatosan tiszta. A csodálatos tisztasága következtében, a csodálatos tisztaság hatalma következtében – Istennek a Jézus Krisztusban megnyilvánuló hatalma következtében – vágyik eljutni azokhoz, akiket bűnök terheltek le, akiket átítattak a bűnök, hogy az ő szentsége utat találjon, megeméssze a bűnt és így megmentse az embert. Ez a Krisztus szentsége.

A Biblia egyik áldott igazsága, hogy Istenünk a szentségéből kifolyólag megemésztő tűz a bűnre nézve. Ez a mi üdvösségünk ígérete, ez a bűn minden szennytől való tökéletesség. Ennek a szentségnek a tündöklése, dicsősége és mindent megemésztő tisztasága eltávolítja a bűn és bűnösség minden nyomát az olyan emberből, aki Jézus Krisztusban Istennel akar találkozni. Tehát Krisztus eljön valódi szentségében, eljön a bűnös emberhez bűnös testben oda, ahova, amelyben a bűnös embert meglelhette. Jézus Krisztusban a mi Urunkban mindnyájan valóban egyek vagyunk.

Némelyek már meg is találták – de mindenki megtalálhatja a Bibliában vagy a Bizonyosságtételekben – hogy Krisztusban nem voltak „*hasonló gyarlóságok*”, mint mibennünk. Ezekben a feljegyzésekben nem találunk semmi nehézséget, ha pontosan ragaszkodunk ahhoz, amit mondanak. Ha nem lépünk túl azon, amit hallunk, ha nem tulajdonítunk neki olyan jelentést, ami nem hangzott el. Akár az egyház és államról, akár a világtól való elkülönülésről, akár erről, hogy Krisztus a mi testünkben élt. Szigorúan ragaszkodjunk ahhoz, ami írva van. Ne vonjunk le belőle hóbortos következtetéseket! Némelyek azt a következtetést vonták le régebben – és látjátok milyen félelmetes következtetés ez – hogy Krisztus mi magunkká vált. Ő a mi testünk. Ezért én Krisztus vagyok. Azt mondják, hogy Krisztus megbocsátotta a bűnöket – én is megbocsáthatom. Csodákat tett, én is tehetek csodákat. Félelmetes érvelés ez, akármelyik oldalról is vesszük szemügyre.

Krisztus magunkká vált, a mi helyünkbe jött, erőtlenség, mint mi vagyunk, mindenben hozzánk hasonló lett, hogy az lehessen mindörökké, de semmiképpen sem azért, hogy mi váljunk azzá, ami ő. De még mennyire nem! Mindig is Istennek kell megnyilvánulnia, és soha, de soha nem minekünk. Azért, hogy ez lehetségessé váljék, Krisztus megüresítette magát, magára öltött minket, hogy így Isten jöhessen el hozzánk. Ő jelenhessen meg, Ő nyilvánulhasson meg bennünk és általunk minden dologban. Mindenkor Istenről van szó, sohasem rólunk.

Hiszen az tett tönkre bennünket a legelején, hogy magunkat magasztaltuk fel, magunkat toltuk előtérbe, magunkat helyeztük isten fölé! Ahhoz, hogy meg tudjunk

⁵¹ Máté 21,31

szabadulni gonosz magunktól, Krisztus az igaz magát üresítette meg, a mi gonosz magunk helyébe állt. Mindig is lába alá vetve keresztre feszített bennünket, hogy Isten lehessen mindenben minden. Mennyi lehessen Isten? Minden. Mennyiben? Mindenben. Azért tette, hogy Isten lehessen minden, ami bennem van, minden, ami benned van, minden, ami Krisztusban van. Semmi kétség sem férhet ahhoz, hogy ezzel a céllal tette. Ne magasztaljuk hát magunkat! Krisztusnak növekednie kell, nekem pedig alább szállnom. Neki élnie kell, nekem meghalnom. Őt magasztalnom kell, nekem pedig ki kell üresíteni magamat.

•8. Bűn testének hasonlatosságában

(A 17. előadás)

Nézzük meg, mit jelent az, hogy Jézusban nem voltak „hasonló gyarlóságok”, mint bennünk. A Szentírásban véges-végig ugyanolyan ő, mint mi vagyunk, test szerint egy velünk. Test szerint Dávid ivadéka. A bűnös test hasonlatosságában született igaz, de nem a bűnös gondolkodás hasonlatosságában. Ne rángassuk bele Krisztus gondolkodását! Tette a mi testünk volt, de a gondolkodása a Jézus Krisztus gondolkodása volt. Ha átvette volna a gondolkodásunkat, hogyan szólhatna az intés: az a gondolkodásmód⁵² legyen bennetek, ami volt a Krisztus Jézusban is? Hiszen akkor már úgyis olyan lenne! De milyen is a mi gondolkodásunk? Jaj, az is a büntől romlott meg! Tekintsünk magunkra az Efézusi levél második fejezet második versétől a harmadikig, de a harmadik most a fontos nekünk.

„Ez az a lélek, mely most a hitetlenség fiaiban munkálkodik. Akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedve a test és a gondolatok akaratát. Természet szerint harag fiai voltunk, mit mások is”. Jusson itt eszetekbe egy előző beszélgetésünk, amikor az ellenségeskedés megsemmisítését tanulmányoztuk. Megállapítottuk, hogy honnét származok ez az ellenségeskedés, hogyan tette be lábát a világba. Választ ad erre az is, amit az imént olvastam. Ádám a kertben a Jézus krisztus gondolkodásával rendelkezett. Az isteni gondolkodás élt benne. Az isteni és az emberi egyesült benne bűn nélkül. Hanem betört Sátán, és felkínálta csábításait az étvágyon, a testi örömmön keresztül. Ádám és Éva elhagyták a Jézus Krisztus gondolkodását, az Isten gondolkodását, ami bennük volt, és ennek a másik gondolkodásnak a sugallatait és vezetését fogadták el. Így ennek a rabszolgái lettek. Mi is azok vagyunk valamennyien. Majd Jézus Krisztus eljött a világra, magára öltötte testünket és a pusztában a szenvedései és kísértései közepette is, de végig küzdi a harcot az étvágy területén.

Ahol Ádám és Éva elbukott, ahol a bűn betört, ott harcolta meg, ott vívta ki a győzelmet. Ezzel pedig elérkezett az igazságosság, az igaz élet, a szabadulás, az életszentség. Krisztus, miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, teljesen kiszolgáltatottan, emberi mivoltában volt mint mi, ekkor tört rá a kísértés: *„Ha az Isten Fia vagy, változtasd a köveket kenyerekké!”* De Jézus így felelt: *„Meg van írva: nem csak kenyérrrel él az ember, hanem minden igével is, amely az Istennek szájából származik”.*⁵³

Akkor a Sátán más irányba fordult. Így érvelt: *„Bízol az Isten szavában? No lássuk akkor. Azt mondja itt az Isten Szava: „Az Ő angyalainak parancsol felőled, és kézen*

⁵² Fil.2,5-öt A.T. Jones az eredeti szöveg szerint fordítja. Fronézis = gondolkodásmód. A Károli Bibliában indulat szerepel ennek a szónak a helyén.

⁵³ Máté 4,3-4

hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe".⁵⁴ Ha tehát bízol az Isten szavában, ugorj le innen, hiszen írva van: az ő angyalainak parancsol felőled. Jézus így felelt rá: „*Viszont meg van írva: »Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!*«

Akkor a Sátán igen magas hegyre vitte őt. Megmutatta neki a világ minden országát, azok gazdagságát, dicsőségét, megtiszteltetését, méltóságát – mindezt Krisztus elé teregette. Akkor ott felkavart minden néven nevezendő nagyravágyást, mely valaha is támadt Napóleonban, Cézárban, Nagy Sándorban, valamennyikben együtt. Hanem Jézus még akkor is így válaszolt: „*Meg van írva: Az Urat, a te istenedet imádd, és csak néki szolgálj!*” Akkor az ördög egy időre magára hagyta őt, angyalok jöttek és szolgáltak néki. Jézus ekkor meghódította az ördögnek az emberen az étvágy területén gyakorolt hatalmát, pontosan ott, ahol ezt az emberek feletti hatalmat magához ragadta. Az ember kezdetben az Isten gondolkodásával rendelkezett, de hátat fordított ennek. Így az ördög gondolkodását vette át. Jézus Krisztusban az Úr az Isten gondolkodását hozta újra vissza az emberek gyermekei számára. Az ördög azóta legyőzött ellenfél. Ezért diadalmasan igaz az, amit a Young fordításban és a németben olvasunk: „*Az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk*”.⁵⁵

Olvassuk el Kor. I.2,16 utolsó sorait: „*Bennünk pedig a Krisztus értelme van*”. Tegyük össze a két cselekményt: „*Az Isten Fia eljött, értelmet adott nekünk, és a Krisztus értelme van bennünk*.” Hála legyen érte az Úrnak!

Olvassuk most a Római levélből a hetedik fejezet huszonnegyedik versétől az igét: „*Ó én nyomorult ember!*” Emlékeztek a tízről a huszonnegyedikig terjedő versekre? „*Nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt, amelyet nem akarok... Megtalálom magamban ezt a törvényt, hogy a bűn meg van bennem. Látok egy másik törvényt a tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és rabul ad a bűn törvényének, amely az én tagjaimban van*”. Itt a test uralkodik és maga után vonja az értelmet, eleget téve a test és az elme kívánságainak. Mármost újra a huszonnegyedik verstől:

„*Ó én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Azért jóllehet az én elmémmel az Isten törvényének, de a testemmel a bűn törvényének szolgálok*.”

Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlen volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátotta bűn testének hasonlatosságában és a bűnért: kárhoztatta a bűnt a testben, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.

*A test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. A test gondolata: halál, a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus tibennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a Lélek ellenben élet az igazságért. Ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által.*⁵⁶

Efézus 2,1-3-at olvassuk: „*Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt. Amelyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, amely most az engedetlenség gyermekeiben munkálkodik. Akik között*

⁵⁴ Máté 4,6

⁵⁵ Ján. I.5,20 A Károli fordítás is így adja vissza.

⁵⁶ Róma 7,24 -8,11.

forogódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban a test és a gondolatok akarátát cselekedve. Természet szerint harag fiait voltunk, úgy mint mindenki más”.

Az elménk, a gondolkodásunk járul hozzá a bűnhöz. Érezzük a test csábítását, az eszünk enged a kísértésnek, gondolkodásunk beleegyezik, ahogy a testies gondolkodás és a test kívánságai is hozzájárulnak, kielégítik a testnek és a gondolatoknak kívánságát. A test vezet, a gondolkodás pedig követi. A testről pedig tudjuk, hogy a bűn törvényét szolgálja. Amikor a gondolkodás ragadja meg a gyepelőt, akkor az Isten törvényét szolgáljuk. Hanem ha a gondolkodásunk behódolt, engedett a bűnnek, akkor a gondolkodás maga is bűnös és gyenge lett – akkor a testben levő bűn hatalma vezet rossz útra.

Mármost a Jézus Krisztus teste a mi testünk volt, minden benne volt az ő testében is, ami a mi testünkben benne van. Mindazok a bűnre való hajlamok, amelyek a mi testünkben megvannak, meg voltak az ő testében is, arra taszítva őt, hogy járuljon hozzá a bűnhöz. Tételezzük fel, hogy gondolatban hozzájárult volna a bűnhöz. Mi történt volna akkor? Megromlott volna a gondolkodása, s hozzánk hasonló gyarlóságok áldozatává válik. De ez esetben ő maga is bűnössé válik. Teljesen rabszolgaságba lett volna taszítva, s mi valamennyien elveszünk és minden elpusztul.

Felolvasok most néhány mondatot a készülő Jézus életéből.⁵⁷ *„Igaz, hogy Krisztus egyszer ezt jelentette ki magáról, hogy »Jön e világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.« Sátán egy-egy pontot talál az emberek szívében, ahol meg tudja vetni a lábát. Valamely bűnös kívánságot melengetünk, és ennek segítségével tudnak hatalmat venni rajtunk a kísértései.”* Hol kezdi a kísértéseket? A testnél. Az ördög a testen keresztül éri el a gondolkodást. Isten pedig a gondolkodáson keresztül éri el a testet. Ezen az úton, a test bűnös kívánságain át, az élet kérdéseivel, a világi nagyravágyással, az emberek előtti megtiszteltetéssel, a hírnévvel.

Sátán ezekkel vonz bennünket, csábítja gondolkodásunkat, hogy rávegyen a behódolásra. A gondolkodásunk hozzájárul, mi pedig melengetjük magunkban a dolgot. A kísértései ezúton hatalmasodnak el. És akkor bűnt követünk el. De amíg nem melengetjük testünk vonzalmait, addig nincs bűn. Kísértés van, de bűn nincs. Az ember akkor esik kísértésbe, amikor így vonja és csábítja őt a bűnös kívánság. És amikor megfogja, amikor ápoljuk a bűnös kívánságot, akkor bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált nemz. (Vagyis végrehajtják a bűnt.) Olvassuk csak tovább a Jézus életét:

„Valamely bűnös kívánságot melengetve tudnak hatalmat venni rajtunk a kísértések. Az Isten Fiában azonban semmit sem talált, ami lehetővé tette volna neki, hogy kivívja a győzelmet. Jézus sohasem egyezett bele a bűnbe. Egyetlen gondolattal sem egyezett bele a bűnbe. Egyetlen gondolattal sem lehetett őt rávenni, hogy behódoljon a kísértés hatalmának”.

Így látjuk, hogy pontosan onnan származik a győzelem, pontosan ott a csatatér, ahol a test és a gondolkodás elválasztó-vonala is van. A küzdelem a gondolkodás területén zajlik. A test elleni küzdelem teljesen itt folyik le, itt is lehet kivívni a győzelmet a gondolatok felségterületén. Krisztus ezért jött el pontosan ilyen testben, mint a mienk, de olyan értelemmel, amely minden kísértés, minden bűnre csábítás ellen megőrizte megközelíthetlenségét. Olyan elmével, amely soha bele nem egyezett a bűnbe. Nem, soha, a gondolat elképzelhető legkisebb árnyékával sem.

Ezúton hozta el az isteni embert minden emberhez a földön. Ezért minden ember, ha ezt választja, választásával elnyerheti azt az isteni gondolkodást, amely legyőzi a testben a bűnt. Így olvastuk: *„Tudjuk, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk”.*⁵⁸ Nem is kételkedhetünk ebben, hiszen ezért jött. Addig a testies értelem volt a mienk, ami Sátánt

⁵⁷ Ellen G. White ekkor írta a Jézus élete c. könyvet, és a megírt fejezetekből küldött A. T. Jones testvérnek.

⁵⁸ Ján. I. 5,20

követte, és engedett a test követelésének. Mi vetette rabságba Éva gondolkodását? Jaj, hát azt látta, hogy a fa jó eledelre. Pedig dehogy is volt jó! Az étvágy, a test kívánságai, gonosz vágyai vezették őt félre. Szakított a fáról és evett belőle.

Az étvágy vette át a vezetést, az taszította rabságba az értelmet, a testies értelmet, ami ellenségeskedés az Istennel és ami Sátántól származik. Jézus Krisztusban ez megsemmisült azáltal az isteni értelem által, amelyet ő hozott el a testbe. Ennek az isteni értelemnek a segítségével a lábai alá vetette az ellenségeskedést és ott is tartotta. Ezzel elítélte a bűnt a testben. Tehát itt a mi győzelmünk. Ebben rejlik a győzelmünk, s mindez abból fakad, hogy miénk lett az értelem, amelyik őbenne volt.

Igen, az Úr már kezdetben mindezt előre megmondta. Akkor tört be az ellenségeskedés. Sátán kezdetben vette rabságba az embert és rabszolgaágba az értelmet. Isten mondja: „*Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között*”. Ki volt az asszony magva? Krisztus. „*Az néked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.*”⁵⁹ Nem a fejét mardossa, csupán a sarkát. Sátán csak annyit tudott tenni Krisztussal, hogy csábította a testét, kísértéseket helyezett el a teste elé. Krisztus értelmére képtelen volt hatni. Krisztus azonban eléri Sátán értelmét, ahol az ellenségeskedés nyugszik és megsemmisíti ezt a gonoszt. Mindezt elmondja a Mózes első könyvében.

Az az áldott valami ebben, hogy Sátán csak a testbe tud belekötni. Csak a test kívánságait tudja felkorbácsolni. De Krisztus értelme résen áll és azt mondja: nem, nem teszem, az Isten törvényét kell szolgálnom, a testet meg alá kell vetnem.

Tovább fejtegetjük még a gondolatot. De már ennyiben is ott az áldás, az öröm. Üdvösség rejlik ebben minden lélek számára. „*Azért az az értelem (Károli: indulat) legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban*”.⁶⁰ Ígéretei által az isteni természet részeseivé tesz bennünket. Az isteni és az emberi akkor egyesül újra, amikor Jézus Krisztus isteni értelme az ő isteni hite által benn lakozik az emberi testben. Hadd egyesüljön ez a kettő benned is, örülj, és örvendezzél örökre ebben.

Mert ez győzi le a bűnt a bűnös testben. Így tehát látjátok a mi értelmünk a test értelme, a test uralkodik rajta és Sátántól származott át hozzánk. Ezért az ellenségeskedés az Istennel. Sátánnak ez az értelme: mindig magunk, mi magunk az Isten helyett. Mármost Krisztus azért jött, hogy másféle értelmet hozzon nekünk. Amíg Sátán értelme a mienk: a test uralkodik és mi a bűn törvényét szolgáljuk. Isten kijelentheti nekünk törvényét, s mi egyetérthetünk azzal, hogy az jó. Be is kívánhatjuk tölteni, el is határozhatjuk, hogy megtesszük, „*de egy másik törvényt látunk tagjainkban, amely ellenkezik elménk törvényével* (az értelemnek az előbb említett kívánságával, amely gyönyörködik az Isten törvényében), *és rabul ád bennünket a bűn törvényének, amely a tagjainkban van*”.⁶¹ Ó én nyomorult ember! De eljön Krisztus, és más értelmet hoz nekünk, a Lélek értelmét, és azt adja nekünk. Amint János írja a Szentlélek által mienk ez az értelem. Akkor, és azért az értelemmel – a Lélek értelmével, a Krisztus értelmével, melyet nekünk adott – az Isten törvényét szolgáljuk. Hála legyen érte az Úrnak!

Látjátok tehát a különbséget. Róma 7. fejezetében azt az embert ecseteli, akit a test kormányoz, akit a test vezet rossz útra az ember akarata ellenére is. Korintus I. 9,26-27 versében pedig azt az embert írja le, akit az értelem kormányoz. Ez a keresztyén. Az értelem uralja a testet, a test alávett helyzetben van és ebben is tartja. Ezért írja másutt is: „*Ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által*”.⁶² Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, új teremtménnyé lett. Nem a régi ember

⁵⁹ Mózes I. 3,15

⁶⁰ Fil.2,5

⁶¹ Róma 7,22-24

⁶² Róma 12,2

megváltoztatva, hanem újonnan teremtett lényé lett. Ez tehát nem a régi gondolkodás kifoltozása, hanem újjáteremtett értelem. Krisztus értelme, melyet az Isten Lelke hívott létre bennünk, Krisztus gondolkodását adva nekünk. Így teljesen új értelmet hoz létre bennünk és számunkra.

Ezt mutatja Róma 8. fejezete: „*A test szerint valók a test dolgaira gondolnak*”, mert a testi dolgokat művelik, az értelem pedig oda is követi őket. *A Lélek szerint valók pedig a lélek dolgaira*”.⁶³ „*Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé*”.⁶⁴ A Szentlélek az, aki elhozza számunkra a Jézus Krisztus értelmét. Valóban az Isten Lelke magát Jézus Krisztust hozza el hozzánk. A Szentlélek által Krisztus tényleges jelenléte van velünk, ő lakozik bennünk. El tudja-e hozni hozzánk Krisztust anélkül, hogy az értelmét el ne hozná? Kétségtől nem. Így tehát a dolgok természeténél fogva ott van a Krisztus értelme, melynek odaadása véget a világra jött.

És most nézzük meg, mi következik ezután, mibe kerül megtenni ezt, és hogyan lett megtéve. A testnek ez az értelme: az énné, az önzésnek az értelme, a magunkkal való törődés. Ellenségeskedés ez az Isten ellen, és a testen keresztül uralkodik az emberen. Jézus Krisztus maga is ebbe a testbe született bele. A dicsőség ura, aki a világokat teremtette, az Isten Igéje maga is testté lett, és ez a mi testünk volt. S Ő, az isteni lény, aki addig a mennyben élt, itt lenn a mi bűnös testünkben élt. Mégis, ez az isteni lény, amikor a mi bűnös testünkben élt, isteni lényének még csak morzsáját sem vette soha igénybe, hogy azzal álljon ellene a kísértésnek, amely a testben volt, hanem megüresítette magát.

Ugyanazt a tárgykört fejtegetjük most is, mint amit már három-négy éve tanulmányozunk. De Isten egyre tovább vezet a kutatásban, és ez igen boldoggá tesz engem. Három-négy éve kutatjuk: „*Az az értelem legyen bennetek, ami volt a Krisztus Jézusban...*” , aki megüresítette magát. Ennek az értelemnek feltétlenül bennünk is kell lennie, hogy megüresedjünk, mert mi nem tudjuk magunktól megüresíteni magunkat. Semmi más nem tudja ezt elérni, csupán az Istenség, hiszen ez végtelen isteni mozzanat. Meg tudja-e Sátán értelme üresíteni magát magától? Nem tudja. A bennünk lévő értelem, a magunkkal való törődés a maga erejéből meg tudja-e üresíteni magát? Magától nem képes rá. Az önzés nem képes erre. Jézus Krisztus az Isten, a végtelen, ő jött el isteni személyével pontosan ilyen testbe, mint a miénk, és soha nem engedte meg isteni hatalmának, a maga személyének, hogy valaha is megnyilvánuljon, amikor a test kísértéseinek, csábításainak és vonzalmainak állt ellen.

Mi volt akkor az, ami számára legyőzte a bűnt, ami visszatartotta őt a bűnbeeséstől? Az Istennek, az Atyának a hatalma: ez tartotta meg. De hogyan vonatkozik ez miránk? Így: Nem tudjuk megüresíteni magunkat gonosz magunktól, de ez az isteni hatalom: a Jézus Krisztus értelme, az Atya Isten értelme költözik belénk, és tart vissza bennünket a kísértés csábító erejétől. Így Krisztus megüresítve magát isteni énjétől meghozza számunkra az erőt, amellyel a mi gonosz magunktól megüresedünk. Így szüntette meg testében az ellenségeskedést. Így tette lehetővé, hogy benned és bennünk is az ellenségeskedés megsemmisüljön.

Értitek, ugye? Tudom, hogy következetes gondolkodás kell a megértéséhez. Azt is tudom, hogy amikor világosan átgondoltátok és megértettétek, akkor itt már nem tud tovább hatolni az eszünk. Hiszen itt magával az Isten titkával találjuk szemtől-szembe magunkat. Az emberi, a véges értelemnek itt meg kell torpannia és így kell szólnia: „Ez itt szent föld, az már túl van a képességeimen, nem bírok tovább menni, leteszem a fegyvert az Isten előtt.

(Közbeszélés: Hát Krisztus nem istenre támaszkodott, hogy megtartsa őt? Válasz: Dehogynem. Éppen ezt magyarázom. Pontosan erről van itt szó.)

⁶³ Róma 8,5

⁶⁴ Róma 8,9/b

Krisztus mindenkoron az Atyára támaszkodott. Maga Krisztus, aki a világokat teremtette, egész idő alatt ugyanolyan bűnös testben élt, mint a tied, mint az enyém, amit magára vett. Ő, aki a világokat teremtette, Ő volt ott jelen egész idő alatt, mégsem engedte magát soha megnyilvánulni, sem pedig résztvenni bármiben, ami történt. Hanem visszatartotta isteni énjét. Amikor ezek a kísértések rátörtek, mindet meg tudta volna semmisíteni, ha igazságban hagyta volna megnyilvánulni isteni lényét. De ha ezt tette volna, bennünket tett volna tönkre. Ha érvényesítette volna jogait, ha megengedte volna magának, hogy megjelenjék – még ha igazságosságban is – bennünket tett volna tönkre, mert akkor előttünk, akik gonoszak vagyunk sohasem lett volna más kilátás, mint a magunk megnyilvánulása.

Ha azt a példát állította volna elé, gonosz emberek elé, hogy magát nyilvánítsa meg, akár isteni igazságosságban is mint követendő, ezzel csak még inkább az önzésben és az önzés gonoszságában erősítette volna meg az embert. Ezért azzal a céllal, hogy minket a magunk gonoszságában ki lehessen szabadítani gonoszságunkból, neki önmagát, a szent isteni lényt, a szent Istent – átadottan, megüresítetten – vissza kellett teljesen tartania attól, hogy bármi is megnyilvánuljon. Így elérte a célt. Úgy érte el, hogy az egész élete során visszatartotta magát, mindent teljesen az Atyára hagyott, hogy az Atya tartsa meg őt ezekben a kísértésekben. Az Atya hatalma és kegyelme által volt győzedelmes. Ez a kegyelem és erő a bizalmon keresztül jött hozzá, és azáltal, hogy megüresítette magát magától.

Ez az, ahol te és én állunk most. Ez az a hely, ahol hozzád és hozzám is eljön. Kísértésbe esünk, próbán lábolunk át, és mindig nyitva a lehetőség, hogy érvényesítsük jogainkat, hogy mi lépünk a színpadra, hogy magunkra vállaljuk, hogy mi majd intézni fogjuk a dolgokat. Vannak, akik azt mondják, hogy ez, vagy amaz „túl sok még a kereszténynek is, hogy elviselje”, és hogy „a keresztény alázatnak nem kell igazán ilyen messzire mennie”. Valaki arcul üt, összetöri a kocsidat, vagy szerszámodat, megdobálja a sátradat, vagy a gyülekezetedet. A Sátán ezt súgja: „menj, és lásd el a bajukat! Mutasd meg nekik! A kereszténynek nem kell eltűrnie ezeket a dolgokat, hiszen disznóságot művelnek!” Te pedig így felelsz: „Igazad van, semmi értelme hogy eltűrjük, tanítsuk meg őket móresre!”

Igen, és talán meg is tanítod. De mi ez az egész? Önvédelem, a magunk megoldása. Ne tegyétek! Tartsátok vissza a gonosz éneteket, hagyjátok, hogy Isten rendezze a dolgokat. „*Enyém a bosszúállás, én megfizetek*”⁶⁵ - mondja az Úr. Ezt tette Jézus Krisztus. Leköpdösték, gúnyolták, arcul verték, kitepték a haját, szakállát. Töviskoronát vertek a fejébe, és gúnyolva hajtottak térdet előtte: „Üdvözlégy zsidók királya!” Bekötötték a szemét, arcul verték, és megkérdezték: „Találd ki Messiás, ki ütött rád!” Mindezeket el kellett viselnie. Mégpedig emberi természetében viselte el, hiszen visszatartotta isteni énjét.

Sugalmazta-e neki valaki – kérdezhetitek – hogy megtorpantsa a dühöngő csőcseléket? Hogy istenségének akár egyetlen villanását is rájuk szabadítsa, és elsöpörje az egész gonosz sokaságot? Ha más nem is, Sátán ott volt, hogy ezt sugallja neki. De mit cselekedett erre Jézus? Ott állt kiszolgáltatottan, mint az Isten Báránya. Nem érvényesítette isteni jogait. Jele sem mutatkozott isteni énjének, csak az ember állt ott, Istenre hagyva mindent, hogy ő tegye, ami neki tetszik.

Így szólt Pilátushoz: „*Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked*”.⁶⁶ Ilyen volt Jézus hite. És a jövendölés erre gondol, amikor ezt mondja: „*Itt vannak, akik megtartják Isten parancsolatait, és a Jézus hitét*”.⁶⁷ El kell sajátítanunk, szert kell tennünk rá, rendelkezünk kell Jézusnak ezzel az isteni hitével, mely az értelem említett

⁶⁵ Móz. V.32,35-öt idézi Róma 12,19 és Zsid. 10,30 is.

⁶⁶ János 19,11

⁶⁷ Jel. 14,12

adományával jön el hozzánk, amelyet ő nyújt. Az az értelem, amelyet ő ad nekem ugyanazt a hitet fogja bennem is gyakorolni, mint amelyet őbenne gyakorolt. Így tartjuk meg Jézus hitét.

Ott volt tehát ő, ezzel a maga átadásával, visszatartva igaz énjét, és nem engedte meg, hogy megjelenjék akár a legsúlyosabb kísértések között is. A Prófétaág Lelke közli velünk, hogy elárultatásának éjjelén pontosan az szabadult rá, amit a legnehezebb elviselni az emberi természetnek, aminek az ember természete a legnehezebben veti alá magát. De ő azáltal, hogy visszatartotta isteni énjét, az emberi természetét szorította rá, hogy alá vesse magát ennek, az Atya erejével, aki visszatartotta őt a bűntől. Ezúton ugyanazt az isteni értelmet hozza el nekünk, ugyanazt az isteni erőt. Hogyha minket ingerelnek, mikor minket vernek arcul, minket köpdösnek meg, bennünket üldöznek, ahogy őt üldözték – ami rövidesen be is fog következni – az isteni értelem, amely benne volt, mivel nekünk is megadta, bennünket is vissza fog tartani. Vissza fogja tartani bűnös énünket, természetünket, és mi is mindent Istenre fogunk bízni. Akkor az Atya most őbenne meg fog tartani minket, ahogy akkor megtartott bennünket őbenne. Ez a mi győzelmünk, és ezúton semmisítette meg számunkra az ellenségeskedést. Őbenne az ellenségeskedés megsemmisült, és mibennünk is. Hála legyen érte az Úrnak!

Felolvasok most néhány sort a Prófétaág Lelkétől, amelyek segíteni fognak nekünk, hogy megértsük a dolgot. Először a Rewiew and Herald cikkéből, ami 1887 július 7-én jelent meg. Annyira kitűnő ez a cikk, hogy felolvasok belőle néhány részt, hogy ezzel az órával együtt bele kerülhessen a közlönybe is, hogy mindenki olvashassa, és bizonyos lehessen abban, hogy a jelen óránkon tett lépések teljesen helytállóak.

„Az apostol fel akarja hívni figyelmünket üdvösségünk szerzőjére. Elénk tárja Krisztus két természetét, az emberit és az istenit. Itt következik az isteni leírása: »nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő«, olyan dolognak, amihez feltétlenül ragaszkodnia kell. Pedig ő volt az »Atya dicsőségének visszatükröződése, és a valóságának képmása«. És most az emberi természetéről: »Olyan állapotban találtatott, mint ember, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.« Önként vállalta az emberi természetet. A maga cselekedete, lépése volt ez, a maga hozzájárulásával. Emberi formával takarta el istenségét. Egész idő alatt olyan volt, mint Isten, mégsem jelent meg Istenként. Azokat az isteni megnyilvánulásait, amelyek mindaddig Isten világegyetemének hódolatát váltotta ki, és csodálatát aratta, mind elfátyolozta. Isten volt, amikor a földön járt, de levetette magáról Isten alakját, és helyette az embert öltötte magára. Emberként járta a földet. Értünk lett szegénnyé, hogy nyomora által mi lehessünk gazdagok. Félretette dicsőségét és fenségét. Isten volt, de egy időre maga mögött hagyta isten-alakjának dicsőségét. Bár szegényen járt az emberek között szerteárasztva áldását, amerre csak járt, szavára angyalok seregei vették volna körül, és imádták volna üdvözítőjüket.”

Amikor Péter Krisztus elárulásakor ellene szegült a tisztéknek és kardját kirántva levágta a főpap szolgájának a fülét, Jézus így szólt: „Tedd vissza a hüvelyébe a kardodat! Hát nem tudod, hogy tizenkét ezred angyalnál is többel rendelkezhetnék?”

„De Jézus alig néhány kivétellel, teremtményei által fel nem ismertén, meg nem vallottan járta a földet. A levegőt bűn és káromlás szennyezte be a dicsőítő énekek helyett. Nyomor és megaláztatás volt a sorsa. Amint szertejárt könyörület-küldetése során, hogy enyhítsen a betegen, felemelje az elnyomottat, alig egy-egy hang áldotta, a nemzet nagyjai pedig megvetően mellőzték őt.”

Állítsd ezt szembe a dicsőség gazdagságával, a magasztalás áradatával, mely a halhatatlanok nyelvéről szállt egyre rá, a dicsőítő hangok millióival, az imádat dallamaival az Isten világegyetében. Ő mégis megalázta magát és halandóságot öltött magára. Mint az emberi család tagja halandó volt, de mint Isten ő volt az élet forrása a világ számára. Isteni személyével örökre szembe tudott volna szegülni a halál támadásának, megtagadhatta volna, hogy uralma alá hajtja a fejét. Ő mégis önként lefektette életét, hogy ezzel életet adhasson, és

a halhatatlanságra vethesse a fényt. Elviselte a világ bűneit, elszenvedte értük a büntetést, pedig azok elviselhetetlen teherként gördültek isteni lelkére. Áldozatként adta fel életét, hogy az embernek ne kelljen elszenvednie az örök halált. Meghalt – nem mert kénytelen volt, hanem – a maga szabad akaratából.”

Ez az önfeláldozás. Ez a maga megüresítése.

„Ez alázat volt. A menny egyetlen ajándékban árasztotta ki teljes gazdagságát, hogy megmentse a bukott embert. Krisztus magával hozta emberi természetébe mindazokat az életadó erőket, amelyekre az embernek szüksége lesz, és amelyeket feltétlenül el kell nyernie.”

Ő elhozta ezt az emberi természetembe és a te emberi természetedbe, ha ezt választjuk. Isten Lelke által nyújtja nekünk isteni jelenlétét, kiürítve magunkat magunktól, és odahatva, hogy Isten jelenjék meg énünk helyett.

„Mily csodás vegyülése az embernek és Istennek! Krisztus megerősíthette volna emberi természetét, hogy ellenálljon a betegség betöréseinek azáltal, hogy isteni természetéből életerőt és romolhatatlan ruganyosságot öntött volna bele. Ő azonban emberi természetéhez alázta magát. Azért tette ezt, hogy beteljesedhessék az Írás. Isten Fia úgy ereszkedett a tervbe, hogy előre ismerte megaláztatásának azokat a lépéseit, amelyeken alá kell szállnia, hogy megbűnhődjék, hogy engesztelő áldozat legyen a halálos ítélet alatt álló szűkülő világ bűneiért. Micsoda alázat is volt ez! Csodálattal töltötte el az angyalokat. Nyelv soha le nem írhatja, képzelet soha fel nem tudja fogni.”

Az áldott tény azonban mégis fel tudjuk fogni, és örvideni tudunk a jótéteménynek egész örökkévalóságon át. Isten ezért ad örökkévalóságot nekünk, hogy a többi részét is fel tudjuk majd fogni.

„Az örökkévaló Ige igent mondott arra, hogy testté váljék. Isten emberré lett”. Emberré vált. Mi vagyok én? Ember. Mi vagy te? Te is ember vagy. Minkké, mi magunkká vált, és az Isten, „Övele az Isten” – „velünk az Istenné” lett. „De még ennél is mélyebbre hajolt”. Hát még ennél is? Igen, így igaz. „Az embernek – vagyis Krisztusnak – meg kellett aláznia magát, mint embernek”. Mivel nekünk szükségünk van arra, hogy megalázkodjunk, ezért ő nem csak isteni mivoltában alázkodott meg, hogy emberré legyen, hanem még amikor emberré lett, akkor is megalázta magát, hogy mi is meg tudjunk alázkodni az Isten előtt. Isteni mivoltában megüresítette magát, és emberré lett. Majd mint ember megalázta magát, hogy mi is meg tudjunk alázkodni. Meg hogy megmenthessen bennünket. Mindezt ezért. Ebben rejlik az üdvösség. Fogadjuk hát el, örvendezzünk neki éjjel és nappal. Legyünk olyan hálásak, amennyire a keresztény hálás lehet.

„De Ő még ennél is mélyebbre lépett. Krisztusnak, az embernek emberi mivoltában feltétlenül meg kell alázkodnia, hogy elviselje a bántalmakat, a szégyenletes vádakat és a gyalázást. Nem volt biztonságos hely számára a maga országában, hanem helységről helysére kellett menekülnie, hogy meg ne öljék. Egyik tanítványa elárulta, leglelkesebb követője pedig megtagadta őt. Kigúnyolták, töviskoszorúval koronázták meg. Megostorozták. Kényszerítették, hogy a hátán cipelje a súlyos keresztet. Pedig nem volt érzéketlen e megvetések és szégyen iránt! Alávetette magát, de jaj jobban érezte a keserűséget, mint bárki más érezte volna. Hiszen tiszta volt, szent és ártatlan, mégis bűnözőként bántak vele.

Csodálatos megváltónk a legmagasabb imádottságból jött le. Lépésről lépésre megalázta magát, hogy meghaljon, de jaj: milyen halállal? A legszégyenteljesebb, a legkegyetlenebb halállal! Ez volt a legszégyenteljesebb, a legkegyetlenebb halálnem: gonosztevőként műlni ki a kereszten. Nem hősként halt meg a világ szemében, megtiszteltetéstől halmazottan, mint a férfiak halnak meg a csatában. Elítélt bűnözőként, ég és föld közé függesztve a szégyen lassú halálát halta, kiteve a lealjasodott, bűnnel terhelt,

züllött sokaság gúnyának és ingerlésének. »aki engem lát, mind csúfolkodik rajtam, félrehúzza száját és hajtogatja fejét«⁶⁸

A bűnösök közé számították, még a rokonai is megtagadták őt. Anyja is tanúja volt megaláztatásának, kénytelen volt tanúja lenni, hogy a kard hogyan járja át a szívét. Mégis elviselte a keresztet, nem törődött a gyalázzal. Lényegtelennek tekintette ahhoz képest, amin fáradozott. Nem csak ennek a porszem világunknak a lakosaiért, hanem az egész világmindenségért, minden egyes világért, amit isten valaha teremtett.

Krisztusnak az ember helyetteseként kellett meghalnia. Az ember halálos ítélet alatt álló bűnöző volt, amiért megszegte az Isten törvényét. Árulónak, lázadónak minősült. Ezért a helyettesnek gonosztevéként kellett meghalnia az árulók helyett, összes melengetett vétkeikkel az ő isteni lelkén. Nem volt elég, hogy Jézus meghaljon, hogy eleget tegyen a megszegett törvény követeléseinek, hanem szégyenteljes halált kellett halnia. »Képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt.«⁶⁹ - mondja önmaga felől a próféta által”.

Számításba véve mindezeket, ragaszkodhat-e még mindig az ember az önmagasztalás utolsó morzsájához is? Amint nyomon követjük Krisztus életét, megaláztatását és szenvedéseit, felemelhetjük-e büszkén a fejünket, mintha nem minket illetne a szégyen, a próba vagy a megaláztatás? Ezt mondom a Krisztus követőinek: Tekintsetek a Kálváriára és piruljon az arcotok öntelt elképzeléseitek szégyenétől! A menny felségének megaláztatása mindenestől a bűnös elítélt emberért történt. Krisztus egyre mélyebbre és mélyebbre szállt alá megalázkodásában, míg csak nem volt már alantasabb hely, ahova leszállhatott volna azzal a céllal, hogy felemelje az embert a lelki szennyből.

Milyen mélyre süllyedtünk tehát, ha ahhoz, hogy felemeljen bennünket a lelki tisztátalanságból, lépésről-lépésre mélyebbre kellett alászállnia, míg csak nem volt mélyebb hely ahova leszállhatott volna! Gondoljátok meg ezt, és lássátok be milyen mélyen is voltunk. Mindez érted történt, aki az elsőbségért csörtetsz, az emberek dicséretére és megtiszteltetésére törsz. Te aki attól rettegsz, hogy nem nyered el mindazt a magasztalást és hódolatot, amely szerinted megilletne téged. Krisztusi viselkedés ez?

„Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban”! Azért halt meg, hogy elfedezze a bűnöket, és hogy mindazok példaképe legyen, akik tanítványai szeretnének lenni. Mégis be akarjátok engedni az önzést a szívetekbe? Mégis azok dicséretére vágysz, akik nem Jézust tekintik példaképüknek? Hiszen semmi érdemed sincs, kivéve azt, amiben Jézus Krisztuson keresztül részesülsz! Még mindig kevélységet akarsz melengetni, miután tanúja voltál, hogy maga az Istenség megalázta magát? Majd amikor ember volt, egyre tovább alázta magát, míg csak nem volt több mélység, ahova leszállhatott volna. Ámuljatok el rajta ti egek, borzadjatok el, ti föld lakosai, hogy ilyen módon követik csupán az Urat!

Milyen megvetés, milyen alakoskodás, milyen önteltség, milyen erőlködés folyik, hogy az embert magasztalják, magukat dicsőítsék, mikor pedig a dicsőség ura megalázta magát, gyötrelmeket szenvedett el, és gyalázatos halállal múlt ki értünk a kereszten.

„Ki sajátítja el a példakép szelídségét és alázatos-szívűségét? Ki törekszik lelkiismeretesen, hogy uralkodjék magán, önzésén, énjén? Ki veszi fel keresztjét, hogy kövesse Jézust? Kicsoda küzd az elbizakodottság, önteltség ellen? Ki törekszik minden áron, és teljes erejével legyőzni az ördögi irigységet, féltékenységet, aljas gyanúsítást, kéjvágyat, megtisztítva a Lélek templomát minden szennytől, megnyitva a szív ajtaját, hogy oda Jézus beléphessen.

Bárcsak e szavak olyan benyomást tennének értelmünkre, hogy aki olvassa és forgatná magában ezentúl az alázat és önmegtagadás kegyességeit, becsülne többre másokat magánál, a Krisztus értelmével és lelkületével rendelkezve hordozná a másik terheit. Jaj, bárcsak

⁶⁸ Zsolt. 22,8

⁶⁹ Ésa 50,6

mélyen belevésznénk a lelkünkbe ezeket amikor elmélkedünk a mélységes leereszkedésen és megalázkodáson, amelyen Isten Fia alászállt, hogy mi az isteni természet részesei lehessünk”!

És most néhány sort az új Jézus élete előző oldalairól olvasok fel:

„Az üdvözítőnek, hogy megvalósítsa a megváltás csodálatos művét a bukott ember helyét kellett elfoglalnia. A világ bűneivel terhelten be kellett járnia az utat, amelyen Ádám elbotlott. Ott kellett folytatnia, ahol Ádám elbukott, és el kellett viselnie ugyanazt a jellemvizsgát, de végtelenül keményebben, mint az volt, amelyik Ádámot legyőzte. Az ember képtelen teljesen megérteni, hogy Sátán mennyire megkísértette Üdvözítőnket. Mindazokat a csábításokat, amelyeket az emberek annyira elviselhetetlennek tartanak, az Isten Fiára halmozta, mégpedig annyival súlyosabb mértékben, amennyivel a jelleme is kiválóbb volt a bukott ember jelleménél.

Amikor Ádám a kísértő támadása alatt állt, a bűn szennye nélkül való volt. Tökéletes férfiúságának erejével állt Isten előtt, minden szerve és képessége teljesen kifejlődve és kiegyensúlyozva. Környezete csupa szépség volt. Naponta szent angyalokkal érintkezett. Milyen ellentéte is ennek a tökéletes lénynek a második Ádám, amikor a kietlen pusztába vonult, hogy megküzdjön Sátánnal. Emberi fajunk már négyezer éve egyre csökkent nagyságban, testi erőben, erkölcsi értéke is egyre csak romlott. Ahhoz, hogy felemelje a bukott embert, Krisztusnak ott kellett elérnie, ahol az állt. Az ember természetét vette magára, viselte betegségeit és elfajzását. Az emberi nyomor legmélyére alázta magát, hogy megérthesse és megmenthesse az embert az elkorcsosulástól, amelybe a bűn taszította.

»Úgy illett, hogy akiért és aki által lett a mindenség, aki sok fiakat vezet dicsőségre, az Üdvösség Fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé... Miután tökéletes lett, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.«⁷⁰

»Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie testvéreihez, hogy könnyörülő és hű főpap legyen az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Így amennyiben szenvedett, maga is megkísértetvén, segíteni tud azokon, akik megkísértetnek... Nem olyan főpapunk van ugyanis, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.«⁷¹ Igaz az, hogy Krisztus azt mondta magáról: Jön a világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije. Sátán talál valamilyen pontot az emberi szívben, ahol meg tudja vetni a lábát. Bűnös kívánságot melengetnek, és annak segítségével jutnak hatalomra Sátán kísértései. Isten fiában azonban nem talált semmit, ami képessé tette volna, hogy kivívja a győzelmet. Jézus soha nem egyezett bele a bűnbe. Még egyetlen gondolattal sem lehetett őt rávenni a kísértő hatalma előtti behódolásra. Pedig írva van Krisztusról, hogy mindenben kísértést szenvedett, csakúgy, mint mi.

Sokan azt tartják, hogy Krisztus természetéből kifolyólag a Sátán kísértései számára lehetetlen volt hogy meggyengítsék, vagy legyőzzék őt. Akkor Krisztus nem lett volna Ádám helyére állítva, hogy ugyanazt az utat járja be, amelyen Ádám megbotlott és elesett. Akkor nem vívhatta volna ki a győzelmet ott, ahol Ádám vereséget szenvedett. Ha csak ugyanolyan próbára tevő helyre nem állítják őt is, mint amelyen Ádám állt, nem teheti jóvá Ádám bukását. Ha az embernek bármilyen módon nagyobb próbára tevő összetűzést kell elviselnie mint Krisztusnak, akkor Krisztus nem tudna menedék és támasz lenni neki ha kísértésbe esik. Krisztus az összes leterheltségével vette magára az emberi természetet. Úgy vette magára, hogy igenis engedhetett volna a kísértésnek, de ő isteni hatalomra támaszkodott, hogy megtartsa őt.

Az isteninek az emberivel való egyesülése a megváltás tervének egyik legtitkosabb, de legbecsesebb igazsága is. Erre gondolt Pál, amikor ezt mondta: »Kétségkívül nagy a

⁷⁰ Zsid. 2,10 5,9

⁷¹ Zsid. 2,17-18 4,15

kegyességnek eme titka: Isten megjelent a testben.⁷² Bár a véges értelemnek lehetetlen felfogni ezt a csodás igazságot, vagy teljesen mélyére hatolni jelentőségének, mégis létfontosságú tanulságok vonhatóak le számunkra belőle a kísértés elleni küzdelmeinkhez. Krisztus azért jött a világra, hogy isteni erőt hozzon az emberiség számára, hogy isteni természet részesévé tegye az embert.”

Látjátok, szilárd talajon járunk elejétől a végéig tehát, amikor azt mondjuk hogy az Úr magára vette a természetünket, de mégis mentes volt gyarlóságainktól, akkor ez mind így is igaz, hiszen az ő isteni értelme soha nem járult hozzá a bűnhöz. Ezt az értelmet hozza el nekünk a Szentlélek, ingyen és bőségesen nyújtja nekünk. „Tudjuk, hogy Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk... hogy Krisztus értelme van bennünk... Az az értelem legyen bennetek, amely a Jézus Krisztusban is volt...”

•9. Fejse a fák gyökerén

(A 18. előadás)

Mai tanulmányunkat Róma 7,25-el kezdjük: **„elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok”**. Megismétlem, amit az előző leckénkben mondtam, hogy a gondolatok birodalmában szolgáljuk Isten törvényét, ott tombol a bűn elleni küzdelem, ott lehet győzelmet aratni.

A test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kérdése – ezek a bűnre vágyó hajlamok, melyek a bűnhöz vonzanak – ebben rejlik a kísértés. De a kísértés még nem bűn, amíg nem melengetjük a kívánságot. Amint beleegyezzünk, mihelyt befogadjuk az értelmünkbe és ott tartjuk, már bűnt követtünk el. Akár cselekedetekre váltjuk a kívánságot, akár nem, a bűnt már elkövettük. Hiszen értelmünkben már ténylegesen élveztük a kívánságot. Amikor beleegyeztünk, már el is követtük annyira, amennyire az értelem terjed. Ami ezután következhet, az csak az érzéki rész: az érzékek élvezik a test kielégülését. Ezt bizonyítják Megváltónk szavai: *„Hallottátok, megmondattok a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánsággal a szívében, immár paráználkodott azzal”*.⁷³

Ezért az egyetlen hely, ahova az Úr segítséget és szabadulást tudott hozni számunkra, az ott van, ahol a gondolatok tanyáznak, ahol a bűn megfog, elkezdődik. Következésképpen kísértés és próba érte őt. A jeruzsálemi törvényszéken leköpdösték, arcul és fejbe verték. Egész nyilvános szolgálatában a farizeusok, sadduceusok, írástudók és papok bűneikben és álszentségükben – amit ő jól ismert – mindent elkövettek, hogy bosszantsák és ingereljék őt. Amikor szüntelenül ilyen próbákat állt ki, a keze mégsem emelkedett soha visszavágásra. Soha vissza nem kellett tartania ilyen mozdulatot, hiszen még az indulatot sem engedte meg magának, nem hogy ilyen mozdulatot tegyen! Pedig neki is a mi emberi természetünk volt az osztályrésze, amelynél az ilyen indulatok a legtermészetesebbek. Miért nem nyilvánultak meg hát benne azok a mozdulatok, az őbenne levő emberi természetünkben?

Azért, mert annyira átadta magát az Atya akaratának, hogy az Isten a Szentlelken keresztül küzdött a test ellen. Pontosan a gondolatok mezején vívta a harcot, hogy soha, még a gondolatok leghalványabb alakjában sem engedte meg semmi ilyesminek, hogy

⁷² Tim. I. 3,16

⁷³ Máté 5,27-28

megfogjon. Tehát mindezek alatt a sértegetések és súlyos próbák alatt Krisztus ugyanolyan nyugodt maradt, mint amilyen akkor volt, amikor a Szentlélek galamb formájában árnyékolta be őt a Jordán partján.

Tehát „az az értelem legyen bennetek”! Nem elég az, ha a keresztyény feldühödik, gyűlölködő szavakat hallat, karját emeli megtorlásul, majd azután ezzel csillapítja le magát: „Jaj hát én keresztyény vagyok, nekem nem szabad ezt tennem, vagy így szólnom!” De nem ám! Nekünk annyira alá kell vetnünk magunkat az Isten hatalmának és a Szentlélek hatásának, hogy ez olyan tökéletesen uralja a gondolatainkat, hogy már előre kivívjuk a győzelmet és még az indulatot se tűrjük meg magunkban. Akkor majd keresztyények leszünk mindenhol, minden időben, bármely körülmények között, akármilyen hatásnak kitéve. Hanem amíg el nem érjük ezt a pontot, addig nem vagyunk bizonyosak. Bármilyen körülmények között, bármikor és bármilyen sérelmek ellenére is, de keresztyény lelkületet fogunk tanúsítani.

Amint azt az előző beszélgetésünkben megállapítottuk: azok a dolgok, amelyek Jézusra halmozódtak és amelyeket ő elviselt, pontosan azok voltak, amelyeket a legnehezebb elviselni az ember természetének. Nekünk, mielőtt végeznénk a művel amellyel foglalkozunk, pontosan azokkal a dolgokkal kell szembekerülnünk, amelyeket az emberi természetnek a legnehezebb elviselni. Hacsak már előre meg nem nyertük a csatát, hacsak valóban keresztyények nem vagyunk, akkor nem lehetünk bizonyosak benne, hogy milyen lelkületet fogunk tanúsítani azokban az időkben, amikor a legnagyobb szükség lesz a keresztyény lelkületre. Valójában minden időben a legégetőbb szükség van a keresztyény lelkületre.

Mármost Jézusban az Úr pontosan azt az erőt hozta el nekünk, amely az Isten kezébe helyez bennünket és arra vezet, hogy annyira alá vessük magunkat neki, hogy ő tökéletesen uraljon minden gondolatot. Ekkor keresztyények leszünk mindenhol, minden időben „*foglyul ejtván minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak*”.⁷⁴

„Az Isten országa tibennetek van”. Krisztus bennünk lakik, ő az uralkodó. Az Isten törvénye a szívbe van beleírva, ez az Isten országának a törvénye. Ahol a király és az ő országának a törvénye érvényesül, ott van az országa is. A legbensőbb kamrákban, a szív titkos rekeszében, magán a gyökéren, a gondolat forrásán: ott állítja fel Krisztus a trónját. A Lélek ott írja fel az Isten törvényét, a király ott gyakorolja a hatalmát, ott alapozza meg kormányzatának elveit. Az ehhez való hűség, ez a keresztyénység. Így benn, magában a lélek fellegvárában, a gondolatok fellegvárában, pontosan ott, ahol a bűn betörhet, Isten ott állítja fel a trónját. Ott alapítja meg az országát, oda helyezi a törvényét, azt a hatalmat, amely elismerteti a törvény tekintélyét, a törvény elveit, amelyeket meg kell valósítani az életben. S az eredmény békesség csupán és minden időben. Pontosan ez az, amit Krisztus elhozott a számunkra, ami Krisztus értelmével beköszönt hozzánk.

Vegyük ezt kissé jobban szemügyre! Amikor Krisztus emberi természetünkkel rendelkezett, isteni énje is ott volt, de ez az énje sohasem nyilvánult meg. Mit tett isteni magával, amikor a testünkben élt, amikor minkké lett? Mindenkor visszatartotta, megüresítette, hogy mi meg vissza tudjuk tartani, meg tudjuk üresíteni gonosz sátáni magunkat. Amikor a mi testünkben élt, ő maga nem tett semmit. Hiszen meg is mondta: „*Semmit sem tehetek magamtól*”.⁷⁵ Pedig jelen volt ő állandóan. Tulajdon isteni természete, amellyel az egeket teremtette ott volt mindig. Mégis: élete kezdetétől a végéig ő maga nem tett semmit, hanem visszatartotta, megüresítette magát. Kicsoda cselekedte hát, ami általa történt? Az Atya. Az Atya ott volt, Ő tartotta vissza a bűnözéstől. Isten ereje tartotta meg őt, amint bennünket is „*Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre*”.⁷⁶

⁷⁴ Kor. II.10,5

⁷⁵ János 5,30

⁷⁶ Péter. I.1,5

Ő a mi bűnös magunk volt a testben. Benne voltak mind a bűnös hajlamok felajzva a testében, hogy rávegyék: járuljon hozzá a bűnhöz. De nem ő maga tartotta vissza magát a bűntől. Ha ezt tette volna, akkor magát nyilvánította volna meg a Sátán hatalma ellen. Ez megsemmisítette volna a megváltás tervét, még ha nem is vétkezett volna. Bár a keresztnél gúnyból szóltak: „Másokat megszabadított, magát nem szabadítja meg” – ez mégis szó szerint igaz volt. Ezért tartotta énjét a háttérben, ezért üresítette meg magát. Mivel visszatartotta magát, ezzel lehetőséget nyújtott az Atyának, hogy Ő lépjen közbe, Ő harcoljon a bűnös test ellen, hogy megszabadítsa őt, és őbenne bennünket is megszabadítson.

A bűnösök elszakadtak Istentől. Isten pontosan arra a helyre akar visszatérni, ahonnét a bűn kiüzte Őt az emberi testből. Nem jöhetett le hozzánk, mert nem bírtuk volna elviselni jelenlétét. Ezért Krisztus jött le testünkben, és az Atya őbenne lakozott. Krisztus el bírta viselni Isten jelenlétének teljességét, így Isten egész teljességében benne lakhatott. Így hozta el számunkra az Isten teljességét, a mi testünkbe.

Krisztus ebben a bűnös testben jött el, de maga nem tett semmit a testben levő kísértés és bűn hatalma ellen. Hanem megüresítette magát, és Atyja vette fel a harcot az emberi testben a bűn hatalma ellen. Az Atya óvta meg őt a bűntől.

Mármost írva találjuk a keresztyényekről: „*Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre*”. Ez Krisztusban, Krisztus által történik. Átadjuk magunkat Krisztusnak, Krisztus bennünk lakik, nekünk adja az értelmét. Krisztusnak ez az értelme képesít arra, hogy a gonosz magunk a háttérben maradjon. A Krisztus értelme – az a gondolkodásmód legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban – alulra temeti a mi gonosz énünket és visszatart bennünket. Visszatart attól, hogy mi érvényesüljünk, mert a magunk, énünk bármilyen megnyilvánulása már magában véve is bűn. Amikor a Krisztus értelme az alsó polcra szorít minket, ez lehetőséget nyújt az Atyának, hogy együttműködjék velünk és megóvjon a bűntől. Így Isten „*maga munkálja mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből*”.⁷⁷

Így ez mindig is az Atya, Krisztus és mi magunk. Az Atya nyilvánul meg bennünk Krisztuson keresztül és Krisztusban. Krisztus értelme megüresít minket bűnös magunktól, énunktől, megőriz attól, hogy mi érvényesüljünk. Azzal a céllal, hogy Isten, az Atya csatlakozzék hozzánk és ő harcoljon a bűn hatalma ellen, hogy Ő óvjon meg minket a bűntől. Így tehát Krisztus „*a mi békességünk, aki egyé tette mindkettőt, lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az ő testében. A kettőt magában új emberré tette békességet szerezvén*”.⁷⁸ Tehát a sorrend mindig is: az Atya, Krisztus és mi, mi bűnösök. A büntelen Isten és Krisztus, aki a büntelen Istent a bűnös emberrel összekapcsolja. Megszünteti magában az ellenségeskedést. Megüresített minket énunktől, amikor a mi testünkben volt, ezzel új embert teremtett, békét szerzett az ellenségeskedés helyett. Így „*az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban*”.⁷⁹

Hát nem áldott boldogító valami, amit az Úr Jézus tett értünk? Így felállítja bennünk otthonát, elintézi bennünk azt a kérdést, hogy ne legyen több helye bennünk a kétségnek afelől, hogy az Atya megőriz bennünket a bűntől, mint annak, hogy az Atya már előbb megóvta Jézust a bűnözéstől. Nincs helye többé a kétségnek. Amikor Krisztus ott él, azért él ott, hogy az ént megüresítse bennünk. Amikor mi magunk nem léteünk többé, akkor már nem lesz olyan nehéz az Atyának, hogy Ő nyilvánuljon meg. Amikor az Úr visszatart minket, hogy mi érvényesítsük magunkat, akkor már nem lesz nehéz Istennek, hogy Ő érvényesüljön a testünkben. Ez az Isten titka. „*Krisztus tiköztetek van, a dicsőségnek ama reménysége*”.⁸⁰

⁷⁷ Filippi 2,13

⁷⁸ Ef. 2,14-15

⁷⁹ Filippi 4,7

⁸⁰ Kolossé 1,27

Isten testté lett. Ez nem egyszerűen Krisztus testté válása, hanem Isten a testben. Mert amikor Krisztus maga lett testté, akkor nem Krisztus nyilvánult meg a testben, hanem Isten, hiszen ő mondta: „*aki engem látott, látta az Atyát*”.⁸¹

Krisztus megüresítette magát, hogy Isten testben, bűnös testben jelenhessen meg. Amikor ő jön hozzánk, amikor ő él bennünk – mivel őt választjuk – elhozza nekünk az ő isteni értelmét, azt az értelmet, amely megüresíti magát akárhova megy, ahol csak helyet talál, ahol csak a tettek mezejére engedik lépni. A Krisztus értelme: az én megüresítése, az én eltörlése, az én elpusztítása, az én megsemmisítése. Ezért amikor választásunk nyomán ez az isteni értelem jön el hozzánk, az eredmény olyan bizonyos hogy megüresítjük magunkat, mint amilyen bizonyos, hogy ez az értelem lakik bennünk. Amint ez megtörténik, amint teljesen Isten munkálkodik, akkor Ő nyilvánítja ki magát, bárha ez bűnös testben is történik. Ez a győzelem. Ez a diadal.

Így értelmünkkel az Isten törvényét szolgáljuk. A törvény megnyilvánul, beteljesedik, elvei ragyognak az életben, mert életünk akkor már nem más, mint Isten jellemének emberi testben, bűnös testben való megjelenése Jézus Krisztus által. Meggyőződésem, hogy ennek a gondolatnak minden egyesünket Sátán és a bűn hatalma fölé kell emelnie. Olyan mértékben meg is teszi, mint amilyen mértékben átadjuk magunkat annak az isteni értelemnek és hagyjuk, hogy úgy lakozzék bennünk, mint ahogyan őbenne lakott. El fogja érni ezt, semmi kétség.

A ténylegesen hozzánk szóló ige mindenkor ez: „*Kelj fel, világosodjál!*”! De mi nem tudjuk felemelni magunkat. Az Isten igazságának és hatalmának kell felemelnie minket. De nem itt van-e a közvetlen igazság, amely felemeli az embert? Igenis itt. Felkelti őt a halálból, amint látni is fogjuk mielőtt befejeznénk tanulmányunkat. Hanem előbb végig kell követnünk ezt a gondolatot, hogy meglássuk, milyen teljes is a győzelem, és olyan bizonyosak vagyunk fölé, amilyen bizonyosan átadjuk magunkat Krisztusnak és elfogadjuk azt az értelmet, amely őbenne volt.

Így soha se feledjük, hogy a bűn elleni csatát a gondolkodás területén vívjuk Ne feledjük, hogy a Győző, a Harcos aki megharcolta a harcot és minden elképzelhető viszályban kivívta a győzelmet – ugyanaz az áldott Jézus jön el és állítja fel trónját magában a gondolkodás megszületésének fellegrárában, a hívő bűnös szíve gondolatainak a gyökerén. Ott állítja fel trónját, ott ülteti el törvényének elveit, majd ott is uralkodik. Így tehát amint azelőtt a bűn uralkodott halált hozóan, ugyanúgy most a kegyelem uralkodik. A bűn uralkodott a szívünkben? Igen, semmi kétség. Hatalommal uralkodott? Igen, kétségkívül úgy. Az uralkodott, az kormányozott. Nos ahogyan ez uralkodott, ugyanúgy fog a kegyelem is uralkodni. Hát a kegyelem is ugyanolyan bizonyosan és hatalommal fog uralkodni, mint a bűn uralkodott? Természetesen. Sőt sokkal teljesebben, sokkal inkább, sokkal bőségebben és sokkal dicsőbben.

Ugyanolyan kétségbevonhatatlanul, ahogy azelőtt a bűn uralkodott bennünk, amikor Jézus Krisztusban vagyunk ugyanolyan bizonyosan az Isten kegyelme fog uralkodni sokkal bőségebben, „*hogy amiképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által*”.⁸² Mivel ez így igaz, győzelmesen és tökéletesen előre tudunk törni.

Erről a magaslatról – mert magaslat ez – amelyre az igazság emel bennünket, egyre csak örvendezhetünk, hálatelt szívvel olvashatjuk, hogy minek a birtokában vagyunk őbenne, hogy lelkünk teljességével el- és befogadjuk azt. De ha el nem nyerjük az Urat, hogy felvigyen erre a magaslatra, oda ültessen, oda helyezzen, ahol ő van birtokában a fellegrárnak, úgy nem lehetünk bizonyosak hogy ő hol van, ezen belül hogy mi hol vagyunk.

⁸¹ János 14,9

⁸² Róma 5,21

A többi dolgok is mind bizonytalanok és homályosak, bennünket meghaladónak látszanak. Néha csaknem elérhetőnek látszanak. Vágyakozunk oda, ahol ténylegesen meg tudnánk ragadni, meg tudjuk tartani és ismerni tudjuk valóságukat, de mindig kissé távolabb vannak minthogy elérhetnénk, ezért kielégítetlenek vagyunk.

Hanem amikor teljesen és tökéletesen, fenntartás nélkül átadjuk magunkat, ha nem ragaszkodunk többé semmi evilági dologhoz, akkor Isten Lelke által elnyerjük az ő isteni értelmét, amely az ő kezére engedi a fellegvárat, amely arra a magaslatra emel fel bennünket, ahonnan ezek a többi dolgok nem csupán elérhetők. Ó dehogy! Hanem benne élnek a szívünkben és örvendéssel az életünkben. Akkor őbenne elnyerjük ezeket, akkor tudatában is vagyunk, hogy elnyertük. Ennek igazsága pontosan úgy igaz, ahogyan Péter apostol írta: „*kibeszélhetetlen és dicsőült öröm*”.⁸³

Ahogy az Úr felemelt minket erre a magaslatra, meg is tart ott bennünket. Fogadjuk be ahogyan olvassuk amit őbenne elnyerünk. Kezdjük Róma 6,6-al. Ez az az ige, amely a legközvetlenebbül összefügg a gondolattal, amelyet ma este követtünk eddig. „*Tudván azt, hogy a mi emberünk ővele megfeszített*”. Nagyon jó. Jézus Krisztusban, a testében az emberi természet, a bűnös test ugye keresztre lett feszítve? Kinek a természete? Kinek a teste? Ki volt ő? Ember volt ő, mint mi magunk. Akkor kinek a bűnös testét, kinek az emberi természetét feszítették meg a Jézus Krisztus keresztyén? Az enyémet.

Ezért ugyanolyan kétségbevonhatatlanul, mint ahogyan az értelmemben és szívemben eldöntöttem hogy Jézus Krisztus ember volt, emberi természet, bűnös természet, hogy ő maga én voltam a testben. Amilyen bizonyos vagyok ebben, ugyanolyan bizonyosan következik, ebből, hogy ha őt megfeszítették a kereszten: engem is megfeszítettek. Az én emberi természetem, én magam lettem ott megfeszítve. Tökéletesen igazul mondhatom tehát, a hit bizonyosságával és bizalmával, hogy „*Krisztussal együtt én is megfeszítettem*”. És ez így is van.

Hányszor halljuk így szólni az embereket: „Szeretném, ha az énem meg lenne feszítve!” Akkor mi felolvassuk nekik a szöveget: „Tudjuk, hogy a mi emberünk vele együtt megfeszített” De ők erre így felelnek: „Bárcsak igaz lenne!” Olvassuk el a következő szöveget: „*Krisztussal együtt megfeszítettem*”.⁸⁴ Keresztre vagyok feszítve. Kicsoda? Te is? De ők csak hajtogatják: „Nem látom be, hogy keresztre lennék feszítve. Bárcsak úgy lenne, de nem látom, hogy meg lennék feszítve, attól hogy azt mondom és az úgy is lenne igaz.” Pedig az Isten szava mondja ezt és ez így is van, és örökkévalóan hathatós lenne, ha ennyiből állna az egész. Hanem ebben az esetben tényleg így van, mert így van. Isten nem azért jelenti ezt ki, hogy azzá tegye ezt bennünk, hanem azért, mert így igaz ez, ha Krisztusban vagyunk.

Emlékeztek, hogy a Zsidókhoz írt levél első fejezete szemléltette ezt? Isten nem azért nevezte Krisztust Istennek, hogy Istenné emelje őt. Hanem mert Isten volt. Ha nem az lett volna, ha Isten nevezte volna őt Istennek, akkor Isten ráruházta volna ezt, oda hatott volna, hogy az is legyen, mert akkora az Isten szavának hatalma. De most nem erről van szó. Így lenne az, ha csupán annyiból állna a dolog, de így van ez még másféleképpen is. Krisztus Isten volt, és amikor Isten Istennek nevezte őt, azért tette, mert úgy volt ezt igaz. Tehát kétszeresen is, örökkévalóan így van. Így igaz ez, két megmásíthatatlan tény következtében.

Ugyanúgy van velünk is. Régi emberünket keresztre feszítették. Amikor Isten kijelenti igéjében, hogy ez így van, mi elfogadjuk ezt az ígét, és átadjuk magunkat annak. Így igaz ez mindannak, aki azért fogadja el, mert az ígének isteni ereje van, hogy meg is valósítsa amit mond. Ezáltal örökkévalóan így lenne, még ha ennyiből állna is az egész. De nem ennyiből áll. Mert hiszen Jézus Krisztusban ténylegesen, a szó szoros értelmében a keresztre feszítették az emberi természetet. Ez az én emberi természetem, én vagyok őbenne, akit keresztre

⁸³ Pét.I.1,8
⁸⁴ Gal.2,20

feszítettek. Ezért Isten feljegyezi az eseményt mindazokról, akik Krisztusban vannak: „Őt is keresztre feszítették!” Tehát két megmásíthatatlan tényező szerint, kettős tény szerint így igaz. Teljesen gátlás nélkül mondhatjuk, ez nem dicsekedés, nem elbizakodás, hanem egyszerűen a Krisztusba vetett hit megvallása: „Krisztussal együtt keresztre lettem feszítve”.

Keresztre feszítették őt? De még mennyire! Akkor hát ugyanolyan bizonyosan, mint ahogyan én vele vagyok, engem is keresztre feszítettek ott. Az Isten szava állítja ezt. A mi óemberünket vele együtt keresztre feszítették. Így van ez nagyon jól. Adjunk hálát az Úrnak, hogy így van.

Mi haszna van hát, ha mi próbálkozunk, ha mi vágyunk rá megfeszíteni magunkat, hogy így hinni tudjuk, hogy Isten elfogad így minket? Hiszen már megtörtént! Hála az Úrnak! Benne megtörtént. Biztosan megtörtént, ahogyan a lélek hit által a Jézus Krisztusban megfeszíti az énjét az által az isteni erő által, amelyet ő hozott számára, hogy megtegye. Ugyanolyan biztosan, isteni tényként már meg is történt, csupán az élő hit kifejezése az ha elmondjuk, ha elismerjük a isteni tény: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve.

Jézus emberi természetünkbe süllyesztette el énjét és mindenestől megfeszítették. Amikor mi őbenne süllyesztjük el magunkat, akkor is így van, hiszen csakis benne esett ez meg. Minden őbenne történik. Felhívjuk figyelmeteket arra a gondolatra, amelyet néhány nappal ezelőtt fejtegettünk, hogy ez nem olyan értelemben van benne, mintha valami tároló lenne, akihez elmehetünk, akiből kivehetünk, majd mi magunk alkalmazzuk azt magunkra. Hanem olyan értelemben történik mindez őbenne, hogy minden őbenne van. Amikor mi is őbenne vagyunk, amikor belépünk a tárolóba, amikor őbenne süllyesztjük el magunkat, akkor amennyiben benne vagyunk: mindez a miénk.

Ezért mondhatjuk mindannyian a Krisztusba vetett hit által: „Tudjuk, hogy a mi óemberünk ővele együtt megfeszítettett. Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem”. Az Isten Fiába vetett hit által? Nem, hanem Isten Fiának hitében. Abban az isteni hitben, amelyet Ő hozott el az emberi természetbe, amelyet neked is, nekem is ajándékba ad. Isten Fiának hitében élünk, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk. Krisztus szeretett engem. Amikor odaadta magát teljes dicsőségében és csodálatos értékében érterem, aki semmi voltam, akkor olyan túlzás lenne az, hogy én még átadjam magam neki?

De még tovább tart a vers. Előbb vissza Róma 6,6-hoz. „*Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk vele együtt azért feszítettett keresztre, hogy megerősüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek*”. Nagyon jó! Őbenne mienk a győzelem, győzelem a bűn szolgasága alól. Abban rejlik a győzelem a bűn szolgasága alól, hogy tudjuk: vele együtt mi is keresztre feszítettünk.

És most azt állítom, hogy az az áldott tény amelyet őbenne találunk, egészen arra a helyre emel fel minket. Igen, ez a tény meg is tart minket ott azon a helyen. Ez így igaz, és ebben hatalom rejlik. Ez tény, és ez rövidesen még jobban megvilágosodik előttünk. Miután megfeszítették, mi következett? Miután a kereszthez szegezték, mi történt? Meghalt. Olvassuk el a nyolcadik verset: „*Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal*” – nos mi lehetne még? Olyan bizonyosan, mint ahogyan vele együtt megfeszítették, vele együtt én is halott leszek. Miután vele együtt megfeszítették, vele együtt holtak is leszünk.

Holtak vele együtt? Igen. Bizonyosak vagyunk ebben. Nézzük meg a negyedik verset. Miután megfeszítették és meghalt, mi következett? Eltemették. És velünk mi történt? „*Eltemettünk azért ővele együtt a halálba*”. Vele együtt temetkeztünk tehát. Vele feszítették meg, vele haltunk meg. Az Atya és a Fiú odahatott tehát, hogy az emberi természetben a bűnös én meghaljon. Kinek a bűnös énje? Az enyém.

Látjátok tehát, hogy mindez a hit ajándéka, amelyet mindazzal együtt el kell fogadnunk, amit hit által Isten ad. A régi ember a Krisztusban meghalt, ezért őbenne mienk az ajándék, hála legyen az Istennek érte. A régi embert vele feszítették meg, a régi ember vele

halt. Amikor őt eltemették, az óembert temették el. Az én emberi, régi, bűnös énemet feszítették meg, az halt meg, azt temették el vele. S ővele el van temetve még mindig, amikor benne vagyok. Rajta kívül természetesen egyik sem történt meg értem, velem. Mindaz aki rajta kívül van, semmit sem nyert el ezekből. Benne van ez, őbenne. S mi mindezt elnyerjük a belé vetett hit által.

Jelenleg egyszerűen azt a tényt fejtegetjük, amit elnyertünk őbenne. Azokat a tényeket, amelyeket az Úr ad nekünk őbenne, amelyeket hit által kell fogadnunk. Ezek a hit tényei. Hálások vagyunk az Úrnak, hogy mindez a szó szoros értelmében vett tény, hogy az óemberünk megfeszítettett, meghalt, vele együtt eltemették, és hogy őbenne mienk ez az ajándék. Benne mienk az ajándék. Tény, hogy a régi ember meghalt – az emberi bűnös természet, és hogy el is temették. Akkor a következő vers is érvényes, a hetedik: „*Aki meghalt, felszabadult a bűn alól*”.

Tudjuk tehát, hogy az óemberünket vele együtt feszítették meg. Ne szolgáljunk tehát többé a bűnnek, mert megszabadultunk a bűn szolgaságától. Testvéreim, meggyőződésem, hogy ugyanúgy illik megköszönni napról-napra Istennek, hogy szabadok vagyunk a bűn szolgaságától, mint amilyen magától értetődő, hogy lélegzetet veszünk. Újra mondom: ugyanúgy kell, ez az előjogunk, hogy Krisztusban magunkénak igényeljük ezt. Csakis őbenne. Ahogy hiszünk benne, olyan hálások leszünk Istennek a bűn szolgaságából való megszabadításért, mint ahogy beszívjuk a levegőt amikor lélegzünk, amikor reggelente felkelünk.

Hogyan lehetne valamikor is a mienk ennek a körülménynek az áldása és java, ha nem fogadjuk el? Ha mindig bizonytalankodunk, habozunk, ha rettegünk, hogy nem vagyunk szabadok a bűn szolgaságától, akkor mennyi ideig tart minket megszabadítani a bűn szolgaságából? Ez a habozás, ez a félelem kételkedésből és hitelenségéből származik, és ez már magában véve is bűn. De Krisztusban, amikor Isten ténylegesen megszabadított a bűn szolgaságától, jogunk van megköszönni ezt. És amikor igényt tartunk rá, amikor hálát adunk neki érte, akkor örvendezni is fogunk annak. „Aki meghalt, felszabadult a bűn alól”. Az angol Biblia széljegyzetében, ahol a több jelentésű szavak másik jelentését is írják, ezt olvassuk: „Aki meghalt, megigazult a bűntől”. Ez őbenne igaz, és így ránk is vonatkozik, ha hit által mi is benne vagyunk.

Olvassuk el Róma 6,1-2-t: „*Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élünk még abban?*” Együtt élhet-e az ember azzal a betegséggel, amelybe egyszer már belepusztult? Hogyan élhetne! Akkor, ha az ember a bűnbe halt bele, élhet-e tovább a bűnben? Valaki belehal a dellírium tremens-be, a borzalmas, rémítő lázas örületbe, vagy a tífusz lázba. Ha vissza is tudnánk hozni annyi időre, hogy észbe vehesse, hogy feltámadt – tudna-e élni az ijesztő örülettel, vagy a tífusszal? A betegségnek a gondolata is halál lenne számára, hiszen egyszer már belehalt ebbe. Így van azzal az emberrel is, aki a bűnbe hal bele. Már maga a bűn megjelenése – hacsak említik is – halál számára. Ha eléggé magánál van, ha eléggé életben van ahhoz, hogy tudja, hogy él, akkor újra csak bele fog halni a bűnbe. Nem képes együtt élni azzal, amibe egyszer már belehalt.

Hanem az a súlyos baj sok embernél, hogy nem betegednek bele eléggé a bűnbe ahhoz, hogy bele is haljanak. Itt van a nehézség. Talán egy-egy büntől halálosan meg is undorodnak, el akarják hagyni, bele akarnak halni, és azt gondolják, hogy maguk mögött hagyták. Aztán valamelyik másik büntől undorodnak meg halálosan, mert azt gondolják, hogy nem méltó hozzájuk. Nem tudják kivívni az emberek jó véleményét, nagyrabecsülését, ha annyira nyilvánvaló bűn ez az életükben, azért el próbálják hagyni ezt is. De nem undorodnak meg a büntől, nem betegszenek bele magába a bűnbe, a bűn fogalmába, az elvont értelemben vett bűnbe akár az egyik, akár a másik megjelenési formájában. Nem betegszenek bele eléggé a bűnbe ahhoz, hogy meghaljanak a bűnnek. Amikor valaki eléggé belebetegszik – nem az

egyres bűnökbe, hanem magába a bűnbe, magába a bűn gondolatába – akkor természetes, hogy nem lehet rávenni, hogy abban éljen továbbra is. Nem bír többé abban élni, hiszen egyszer már megölte őt. Nem bír abban élni, amibe egyszer már belehalt.

Szüntelenül kísért bennünket a bűn lehetősége. Örökké a bűn alkalmi toppannak elénk, kínálják magukat nekünk. Napról napra itt a lehetőség, hogy bűnt kövessünk el és abban éljünk. Mégis az van írva: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát”.⁸⁵ „Naponként halál révén állok”.⁸⁶ Olyan bizonyosan, mint ahogy meghaltam a bűnnek, a bűn gondolata: halál számomra. Halál számomra Krisztusban.

Ezért is van meglepődött, elképedt formájában feltéve a kérdés: „*Hogyan is élhetnék abban, ha már egyszer meghaltunk neki? Vagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk a krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg*”? A keresztség a halálba való keresztséget jelenti. „*A keresztség által ugyanis ővele együtt a halába temettünk el, hogy amiképpen feltámadt Jézus a halálból az Atya dicsősége által, akképpen mi is új életben járjunk*”.⁸⁷

Lapozzuk fel Kolossé 2,20-at: „*Ha meghaltatok a Krisztussal, a világ elemi tanításaitól szabadultatok meg (attól, ami az ellenségeskedéshez vezet), miért terhelitek magatokat úgy, mintha a világban élők volnátok*”? Ez egyszerűen a bűn szolgasága alóli felszabadulásról beszél. Más szavakkal fejezi ki azt, amit Róma 6,6 mond: „*Tudván azt, hogy a mi őemberünk ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.*” Miért tesszük hát akkor ezeket a dolgokat, mintha még rajta kívül élnénk?

Róma 6,14: „*Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik*”. Vagyis nem szolgáljátok többé a bűnt. Jézus Krisztusban ez is tény. Olvassuk újból Róma 6,6-tól: „*Tudjuk, hogy a mi őemberünk ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste*⁸⁸, és ne szolgáljunk többé a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. *Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ővele.*” Életben van-e Krisztus? Életben. Hála legyen érte az Úrnak! Ki halt meg? Jézus, és vele együtt mi is halottak vagyunk. Most pedig életben van, és aki benne hisz, az vele együtt szintén életben van. Ez azonban később jön majd teljesebb mértékben. „*Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadt a halálból többé meg nem hal, a halál többé rajta nem uralkodik. Mert hogy egyszer meghalt, a bűnnek halt meg, hogy pedig él, az Istennek él.*”

Kapaszkodjunk bele ebbe! Legyünk hálásak Istennek most, és ezentúl mindig, napról-napra minden gondolatunkkal. „*Vele együtt én is megfeszítetttem*”! Amilyen bizonyosan meghalt, úgy vele együtt én is halott vagyok. Amilyen bizonyosan eltemették, vele temettek engem is. Amilyen bizonyos, hogy feltámadt, én is vele támadtam fel, és máától fogva nem fogok szolgálni a bűnnek. Benne valamennyien felszabadultunk a bűn rabságából. „*Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért*”!⁸⁹

⁸⁵ Kor.II.4,10

⁸⁶ Kor. I.15,31

⁸⁷ Folytatja Róma 6,3-4 verssel.

⁸⁸ Az angol Bibliában: „A bűnös test elpusztuljon”

⁸⁹ Kor.II.9,15

•10. Krisztusban, Krisztussal együtt

(A 19. előadás)

Vessük össze Zsid.2,14-15-öt Róma 6,11-14-el! Olvassuk előbb a Zsidókhoz írt levelet: *„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett azoknak, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudni illik az ördögöt. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”* Ezt tette Krisztus, hogy megszabadítson bennünket. És most olvassuk a Római levelet: *„Ekképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki az ő kívánságaiban! Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisság fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból feltámadtatok, és a ti tagjaitokat igazság fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik”.*

Ahogy Krisztus azt is megtette, hogy megszabadítson bennünket, úgy nekünk is át kell adnunk magunkat engedelmisséggel, hogy szabadok legyünk. És amikor úgy teszünk, felszabadultunk a rabságból. Krisztus azért tette ezt, hogy megszabadítson minket, akik egész életünkben rabok voltunk, és ha mi is ezt tesszük, akkor szabadok vagyunk a rabszolgasorstól, és a bűn nem lesz úrrá rajtunk. Így tehát Róma 6,11-14 az egyén hitének válasza Krisztus cselekedetére, amint ez Zsid.2,14-15-ből ki is derül.

Az Úr azonban többet tett érte a halottaiból való pusztá feltámasztásnál, és őbenne értünk is többet tesz, minthogy csak feltámasszon. Krisztus meghalt, majd az Úr feltámasztotta halottaiból. Mi is vele haltunk meg. Mi történik ezután? Feltámadunk-e vele együtt mi is? Van-e általa nekünk is feltámadásunk? Életet nyerünk-e benne a haláltól? Vele együtt megfeszítettünk, vele együtt meghaltunk, vele temettek el minket is, majd az Úr feltámasztotta őt halottaiból. Mi van hát mivelünk? Vele támadunk fel mi is. Az Úr azonban többet tett érte, mint a halálból való feltámasztást. Nemcsak feltámasztotta, hanem jobbjára ültette őt a mennyben. S velünk mi a helyzet? Velünk pogányabbul bánik talán? Dehogyan bánik! Hát nem őbenne vagyunk mi is? Amint benne vagyunk amikor a földön élt, ahogy benne vagyunk a kereszten, benne a halálban, amint benne a feltámadásban, úgy benne vagyunk a mennybemenetelkor és benne az Isten jobbján is.

Ez már úgyis következik abból, amit tegnap elolvastunk. De olvassuk el ezt közvetlenül a Szentírásból, és lássuk, hogy valóban így igaz. Amint eddig is követtük Isten Krisztusban való munkálkodását, kövessük hát mindvégig. Tegnap, és az előbbi beszélgetéseinkben örömmel estünk át vele a kísértéseken, és örömmel vívtuk ki a győzelmet. Örömmel követtük őt a kereszthez, és megfeszítve láttuk magunkat is, úgy hogy valódi hittel mondhattuk el: „Krisztussal együtt megfeszítettem”. Örömmel mentünk vele a sírba, a halálba úgy, hogy a hit tényleges megállapítása ez, ha magunkat is valóban halottnak tekintjük. Mind ennek örvendezünk. Örvendezzünk hát annak is, hogy vele együtt mi is feltámadtunk, hogy akárcsak ő, új életet élhessünk. Amikor vele együtt feltámadunk – mert ha meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk – támadjunk fel mi is vele, amikor feltámad. Ne csak halottaiból keljünk fel vele, hanem kövessük oda is, ahol most van. Ha Isten erre utasít minket, ha oda szándékozik vinni bennünket, elmenjünk-e vele? Természetesen! Menjünk habozás nélkül! Ne gondoljuk különösebbnek a dolgot, ha megteszi, hanem ugyanolyan állhatatosan kövessük őt, mint amikor a kísértésbe, a keresztre, a halálba mentünk vele.

Ezt nézzük meg Efézus 2,4 verstől kezdve: „Az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, amellyel minket szeretett – minket, akik halottak voltunk vétkeink miatt – megelevenített együtt a Krisztussal. És együtt feltámasztott, együtt ültetett a mennyekbena Krisztus Jézusban”.

A görög *epuranois* szót szó szerint mennyieieknek lehet fordítani. Isten vele együtt nekünk is életet adott. Együtt támasztott fel bennünket, és oda ültetett, ahova Krisztust is ültette. Hol ül hát Krisztus? „Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van”.⁹⁰ „Aki minket bűneinktől megtisztítván a Felségnek jobbára ült a magasságban”.⁹¹ Együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, ahol ő is ült.

Tehát az Isten a mennybe ültetett le minket Krisztussal. Mennyei életbe, mennyei lényegbe, mennyei légkörbe, mennyei viselkedésbe, egyszóval a mennybe ültetett le minket, mert „a mi életünk el van rejtve együtt a Krisztussal”.⁹² Az életfeltételeink a mennyben vannak. A mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma – a mennyei táplálékot, mennyei birtokot, a mennyben uralkodó körülményeket. A menny az illetőségi helyünk, egészében véve a menny alattvalói vagyunk.

Tehát Isten ide helyezett minket a Krisztusban. Oda ülünk- e mi is őbenne, amikor minket ővele együtt mennyei életbe, lényegbe, légkörbe, életfelfogásba helyezne, és ültetne a Krisztus Jézusban? Más szavakkal: felemelkedünk-e? Hogyan is szól az ige? „Kelj fel, világosodjál!”⁹³ Előbb kelj fel, támadj fel, azután világosodjál. Addig nem tudunk világosság lenni, amíg fel nem támadtunk, fel nem emelkedtünk. Mit fog tenni értünk ez az igazság? Fel fog emelni. Milyen magasra? Hát nem látjátok, hogy kiemel bennünket az ebből a világból, és Krisztussal együtt mennyei helyekre ültet? Hát nem világos akkor, hogy Jézus Krisztus lehozta a mennyet a földre a hívő ember számára? Ezért írva van: „Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába”.⁹⁴ A mennyek országa erre és erre hasonlít, a mennyek országa ilyen és olyan, a mennyek országa elközelített. Nos mi ez a mennyek országa? Az Úr áthelyezett minket bele. Élünk hát ott, örvendjünk áldott és boldog légkörének, örüljünk természetének, levegőjének, létezése valamennyi rendszerének és módjának, amely odatartozik, ezáltal hozzánk is tartozik.

Mármost mi magunk nem tudjuk felemelni magunkat még erre a magasságra sem. Vessük hát alá, adjuk át magunkat az igazságnak, és az majd felemel. Nézzük újra Efézus 1,15-től: „Hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és az összes szentek iránt tanúsított szereteteket, nem szűnök meg hálát adni értetek, megemlékezvén rólatok könyörgéseimben. Hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg néktek a bölcsesség és a kijelentések Lelkét az Ő megismerésében”.

Hány embernek? Kinek? Hány ember számár írta az imát? Vonatkoztassátok hát magatokra ezt a mai napon! Fogadjátok el azt, amiért a ti nevetekben imádkozik. Kinek az igéje ez egyáltalán? Csupán ember imája lenne? Hát nem az Isten szaváról beszélünk? Akkor hát ez a Jézus Krisztus igéje, melyben a Szentlélek fejezi ki Krisztus akaratát, s azt a kívánságát, hogy mi is legyen velünk, miben részesüljünk. Fogadjuk el tehát! Ez az Úr akarata. Olvassuk tovább: „Világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy megtudjátok mi az ő elhívásának reménysége, mi az ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentek között, és milyen az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk”. Az Úr akarja, hogy tudatában legyünk annak milyen nagy a hatalma felettünk, akik hívökké lettünk. Az itt

⁹⁰ Róma 8,34

⁹¹ Zsid.1,3

⁹² Kol.3,3

⁹³ Ésa 60,1

⁹⁴ Kol.1,13

használt görög szó az, amiből a dinamit szó származik. „Amelyet megmutatott a Krisztusban, amikor feltámasztotta őt a halálból, és a maga jobbára ültette őt a mennyekben”.

Istennek ez a hatalma tehát feltámasztotta Krisztust és a mennyben Isten jobbára ültette. Mindegyikünk egyetért ezzel. Hanem ő azt akarja, hogy te és én magunkban is megtapasztaljuk azt a hatalmat, amely feltámasztotta és a mennybe ültette Krisztust. Amikor megismerjük e hatalom bennünk való működését, mit fog tenni ez értünk is? Fel fog támasztani, fel fog emelni bennünket és minket is beültet a mennyekbe.

Kolossé második fejezet ugyanezt írja le. A tizenkettedik versről: „Miután eltemettünk ővele együtt a keresztségben, vele együtt támadunk is fel az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból. Titeket, akik holtak voltatok a bűnökben és a testetek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt ővele, miután megbocsátotta minden bűnötöket. eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírás⁹⁵, eltette azt az útból odaszegezvén azt a keresztfára.” És most a harmadik fejezet első versétől: „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol Krisztus van az Istennek jobbán ülve.” Tehát mindaz, aki feltámadott, az odafenn valókat keresse! Milyen magasan van ez az „odafenn”? Olyan magasan, ahol Krisztus ül. De hogyan kereshetem az odafenn valókat, hacsak elég közel nem vagyok oda, hogy körül tudjak nézni, hogy azokat tudjam keresni, azokkal foglalkozzam gondolatban? Mindez benne van a szövegünkben: „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol Krisztus van az Istennek jobbán ülve. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben”.

Úgy fogadjuk ezt, ahogyan azt az Úr nyújtja, minden gáncsoskodás nélkül. Tudom, hogy csodálatos ez, tudom, hogy sokak számára túl jónak látszik ahhoz, hogy igaz legyen. Abból, amit Isten tesz, mégsincs semmi, ami túl jó lenne ahhoz, hogy igaz legyen. Hanem elég jó, hogy igaz legyen, mivel ő teszi. Ezért hát testvéreim keljünk fel, emelkedjünk magasra, és az majd elkülönít minket a világtól, ez majd oda helyez, ahova régen a prófétának is mondták, hogy tekintsen kissé magasabbra, hogy lássa kik is járnak a helyes úton.

De jaj, ejtsünk el mindent, és haljunk meg vele, vegyük a halált, amely benne volt, hagyjuk, hogy az a halál, amely benne volt, bennünk is munkálkodjék! Akkor az az élet, amelyet Isten Ő belé árasztott, az a hatalom, amely benne munkálkodott értünk is elvégzi, amit érte elvégzett. Ki fog vinni minket Babilonból, nem marad bennünk semmi, de semmi Babilon dolgaiból. Olyan messze leszünk Babilontól és a babiloni köntöstől, mindentől, hogy az Isten jobbán fogunk ülni mennyei öltözékbe öltöztöten. Ez az egyetlen öltözék, mely most népünkhöz illik, hiszen rövidesen belépünk a mennyegzős lakomára. A finom öltözék, amelybe a menyasszony és a vendégek öltöztek: a szentek igazságossága lesz. Az Úr nyújtja ezt mind, mindez öbenne a miénk, öbenne mindez a miénk.

Vegyük szemügyre ezt más szemszögből is! Nem akarok megválni ma ettől a gondolattól, jó lesz, áldásos lesz, ha ma ezzel foglalkozunk a rendelkezésünkre álló idő hátralevő részén. Vegyük hát szemügyre másfelől. Néhány órán át azt tanulmányoztuk, hogy Krisztus emberi természetében mi magunk volt. Ő mibennünk, mi öbenne ütköztünk meg a kísértéssel, a Sátán hatalmával. Így hódította meg mindezt a világon, Isten vele volt, Isten törődött vele, Isten tartotta meg őt. Krisztus mindent teljesen átadott, és Isten megtartotta őt. Öbenne mi is mindent teljesen átadunk, és Isten bennünket is megtart. Ahogyan az Úr vele bánt, úgy bánik velünk is, ez pedig a keresztre feszítéshez vezetett, minket pedig a gonosz énk megfeszítéséhez vezet. Hiszen ez a gonosz énk, gonosz magunk, ez választ el bennünket Istentől. Öbenne megsemmisül az ellenségeskedés. Isten tehát vele ment, vele volt emberi természetében mindvégig ezen a világon.

⁹⁵ Más fordítás szerint: „A követelményeivel terhünkre szóló adóslevelet eltörölte”

Az Atya nem fejezte be, hogy törődött volna Krisztussal emberi természetében, sem pedig a Krisztusban levő emberi természettel, amikor a Fiút a kereszthez szegelik. Több köze volt annál az emberi természethez, többet törődött vele, mint hogy csupán a kereszthez vigye. Hanem magával vitte azt a halálba is. De még ott sem végzett vele. Ott sem hagyta el. Sem a kereszten, sem a halálban. Hanem előhozta a sírból is, halhatatlanná téve azt. Mindezt megcselekedte, de még akkor sem végzett az emberi természettel. Hanem azt az emberi természetet, amellyel feltámadt, amelyet halhatatlanná tett, magával vitte, felemelte, jobbjára ültette, megdicsőítette azt Isten dicsősége ragyogásának teljességével – magában a mennyben. Úgy, hogy Isten az emberi természet felőli elképzelésének, annak amit felőled és felőlem elképzelt, soha eleget nem tesz, soha be nem tölti, míg csak a maga jobbján nem lát bennünket megdicsőülve.

Éltető erő rejlik ebben az áldott, boldogító igazságban. Jézus Krisztusban az Atya a világegyetem elé tárta az emberiséget illető elképzelését. Jaj, milyen messzire, mennyire eltéveszti az ember létezésének valamennyi szándékát, célját, aki bármi kevesebbel beéri, mint amit Isten készített el számára! Testvéreim ugye belátjátok, hogy túlságosan is alacsony szinttel elégedtünk meg idáig. Beértük annyival, hogy értelmünk messze lemaradjon attól, amit Isten tartogat számunkra. Ez tény. De most, amikor ő eljön hozzánk és erre hív el bennünket, gyertek menjünk, ahova vezetni akar!

A hit teszi ezt. Ez nem elbizakodottság, hiszen ez az egyedüli helyes tennivalónk. Aki nem teszi meg, az olyan messze marad le, hogy rövid időn belül elpusztul. A mennyei pásztor vezet bennünket erre. Ő vezet bennünket zöld legelőkre, csöndes vizekre, azokra a csöndes vizekre, amelyek Isten trónjától folynak, magának az életnek vizére. Igyunk hát belőle, és éljünk!

Most tekintsünk erre még mélyebben. Újra mondom, hogy az Úr megmutassa az emberiségnek, mit készített el számunkra, hogy mi a szándéka minden egyes emberrel. Példát állított elénk, hogy a világon mindenki felismerhesse Istennek őrá vonatkozó célját, és lássa a célig kiteljesedetten. Istennek az a célja velünk ebben a világban, hogy a bűn és Sátán minden hatalma ellenére megtartsa minket a büntől. Az a célja magával és velünk, hogy ő legyen láthatóvá, ő nyilvánuljon meg a bűnös testben. Vagyis, hogy hatalma által mi helyettünk ő legyen láthatóvá. Ezért kell tehát megfeszíteni gonosz énünket, ezért kell meghalnia, eltemettetnie, ezért támaszt fel minket a bűn, a test körülmételetlenségéből új életre Jézus Krisztusban és Istenben, és ültet a jobbjára megdicsőülten. Ez tehát az Úr szándéka veled és velem.

Olvassuk most el Róma 8,28-at. *„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van”*. Honnan tudjuk? Az Úr nem csak kijelenti ezt, hanem szemünk láttára valósította meg, élő szemléltetést nyújtott nekünk. Így most ezen visz át bennünket. *„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak”*. Milyen célra hívott el? Természetesen örökkévaló szándékára, mely minden teremtményére kiterjed – köztük az emberre is – amely szándékot Jézus Krisztusban valósít meg. Ezt a szándékot az örökkévalóság óta tervezi Jézus Krisztusban, és amikor mi Krisztusban vagyunk, akkor ez minket is magában foglal. Mikor átadjuk magunkat Krisztusnak, mikor bele süllyesztyük magunkat, akkor részévé válunk ennek az örök szándéknak. Akkor olyan bizonyosan, ahogyan Sátán mit sem tehet Isten szándéka ellen, az is olyan biztos, hogy ellenünk sem tehet semmit, hiszen mi is a szándék részesévé váltunk. Biztos tehát, hogy mindaz, amit Sátán és Isten igazságának többi ellenségei elkövetnek Isten és isteni szándéka ellen ügködve – végül mindezt ellenünk is elkövetve – biztos, hogy ránk sem bír vereséget kényszeríteni, hiszen Krisztusban mi is részesei vagyunk ennek a célnak. Ó mindez öbenne van, és Isten öbenne újjáteremtett minket.

Olvassuk tovább. Isten közli velünk, hogyan tudhatjuk, hogy minden javukra válik azoknak, akiket Isten rendelése értelmében hívott el. *„Mert akiket előre ismert, azok felől*

előre rendelkezett, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek". Itt tehát Isten tett valamit, amiről tudhatjuk, hogy javunkra válik. Mi hát az Isten előre rendelése? Mi az a cél, amelyet előre rögzített, előre elkészített, mégpedig minden ember számára a földön? Hiszen ő mindenkit ismert, és mindenkit el is hívott. „*Térjetekek énhozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai!*”⁹⁶

A sors, a hivatás, amelyet előre elkészített mindenki számára – neked is, nekem is – az, hogy olyanok legyünk, mint Jézus Krisztus megdicsőülve ma az Isten jobbján. Krisztusban mutatta meg ezt nekünk, hogy mi a célja minden egyes emberrel. Így szemléltette a világmindenség előtt, hogy ez az ő csodálatos nagyvonalú szándéka az emberrel.

Istennek az emberről alkotott elképzelése nem az, ahogy az ember jelenleg ebben a világban él. Vegyük a legkiválóbb embert, aki valaha is élt a földön, a legmagasabbat, a legszebb természetűt, a legműveltebbet, minden szempontból a legkitűnőbbet, a legteljesebbet úgy magában véve. Ez lenne Isten elképzelése, hogy ilyen legyen az ember? Dehogy ez! Emlékeztek rá, milyen következtetésre jutottunk egy előző beszélgetésünk során? Arra, hogy Istennek az emberről alkotott elképzelése az, hogy Isten és az ember abban az új emberben egyesüljenek, akit az ellenségeskedés elpusztításával a Jézus Krisztusban hozott létre. Az az eszményi ember, akit ő az Isten és az ember egyesüléséből teremt.

Hanem vegyük ezt az embert, amint a világban áll, az emberi tökély teljes szépségében, és egyesítsük Istennel úgy, hogy csakis Isten nyilvánul meg benne. Még ez sem az, ami az Isten elképzelése az ember számára. Hiszen az ember még mindig a világban van. Az Istennek az emberre vonatkozó célja soha addig meg nem valósul, mígcsak az ember megdicsőülten nem áll az Isten jobbján. Jaj, milyen csodálatos, nagyszerű dolgokat készített számunkra az Úr! A magam részéről az a céltom, hogy örvendezzek ezeknek. Igenis, ez a szándékom, hogy megnyissam a szívem, lelkem, és hagyjam hogy a csodás hatalom munkálkodjék bennem, és még a művelés folyamán is örvendezzek neki.

Olvassuk tovább. „*Akiket előre ismert, azok felől előre rendelkezett is, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlóak legyenek, hogy ő legyen elsősülött a sok testvér között*”. Hát igen. Ő nem szégyelli testvéreinek nevezni őket, mert a megszentelő és a megszenteltek is egytől valók mindnyájan. „*Akik felől pedig előre rendelkezett, azokat el is hívta, akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, meg is dicsőítette*”. Akiket elhívott, akiben ez a hívás kiváltja a kívánt eredményt, akikben ez a hívás eredményes. Az Úr minden embert meghív, hiszen ő igaz. Hanem a hívás nem mindenkinél éri el a célját. Csak akik eleget tesznek, akik megütik a hívás célját, akikben a hívás megfog, akiket megragad, azokat tette megigazulttá. Ne feledjük, hogy ezek az emberek nem magukat tartják igaznak. Akiket pedig megigazulttá tett, azokat meg is dicsőítette.

Ugye most már ti is látjátok, hogy Istennek az emberre vonatkozó célja mindaddig nem valósul meg, amíg az ember meg nem dicsőült! Ezért is jött Jézus úgy a világra, ahogyan mi, ezért vette ő is magára az emberi természetünket úgy mint mi: születéssel. Ezért élte életét emberi természettel ezen a világon. Isten viselte az ember természetét, majd keresztre feszítették és meghalt. Isten az ember természetét viselte a kereszten, a halálban. És Isten feltámasztotta őt, az Isten jobbára ültette megdicsőülten. Ez az örök időktől származó célkitűzés. Ez az Isten öröktől fogva való eleve elrendelése. Ez az a terv, amelyet előre lefektetett, és rögzített számunkra. Hagyjuk-e hogy megvalósítsa célját? Hiszen mi képtelenek vagyunk rá! Neki kell ezt elvégeznie. Már be is bizonyította, hogy véghez tudja vinni, senki kérdésessé nem teheti többé. Bebizonyította, hogy meg tudja valósítani az emberi természetet, a bűnös testet illető célkitűzéseit, amint az ember él a világon. Ez a tudat megörvendezteti a szívemet.

⁹⁶ Ésa 45,22

De nézzük tovább: „*Akiket elhívott, azokat megigazította, akiket megigazított... - azokkal mit csinált? – meg is dicsőítette*”. És most felmerül a kérdés: megdicsőíti azokat, akiket megigazulttá tett? Nem dicsőítheti meg, amíg megigazulttá nem tette őket. Mit jelent hát a megigazulásnak ez a rendkívüli üzenete, amelyet Isten néhány éve küld most a gyülekezetnek és a világnak? Azt jelenti, hogy Isten arra készül, hogy megdicsőítse népét. De mi csak az Úr eljövetelekor dicsőülünk meg, ezért a megigazulásnak ez a rendkívüli üzenete, amelyet Isten most küld, arra hivatott, hogy előkészítsen minket a megdicsőülésre az Úr eljövetelekor. Ezzel az Úr a legkézzelfoghatóbb jelét adja annak, hogy a következő esemény az Úr eljövetele lesz.

Az Úr fel akar és elő fog készíteni minket. Mi magunk képtelenek vagyunk felkészülni rá. Hosszú időn át próbáltuk igazzá tenni magunkat hogy alkalmasak legyünk és így készen álljunk az Úr eljövetelére. Olyan buzgón próbálkoztunk igazak lenni, hogy jóvá tudjuk hagyni magunkat, hogy elégedettek legyünk az eredménnyel, hogy így tudjunk szólni: „most már találkozni tudnék az Úrral”! Mégsem értük el soha e megelégedést. Hiszen így nem is lehetséges! Akit igazzá tesz, azt meg is dicsőíti. Mivel Isten tesz igazzá, ez tehát az Ő feladata. És amikor Ő készül el azzal, hogy találkozzunk az Úrral, akkor tényleg készen is leszünk rá, hiszen ő maga készített fel bennünket hogy találkozzunk vele. Ezért megbízunk benne, őrá hagyatkozunk, az ő igazzá tételét fogadjuk el. Csakis ebben bízva készen fogunk állni, hogy találkozzunk az Úr Jézussal, bármikor is küldi el Isten őt.

Így tehát ő készít most elő minket a megdicsőülésre. Újra mondom: tény az, hogy azelőtt megelégedtünk azzal, hogy mélyen a csodás előjogok színvonala alatt éljünk, melyeket Isten készített számunkra. Hagyjuk, hadd emeljen a drága igazság oda, ahol ő akar látni minket.

Egyetlen mestermunkás sem veszi szemügyre azzal a céllal a befejezetlen darabot amelyen dolgozik – mivel félkész csupán – hogy belekössön, hogy hibát találjon benne. Lehet, hogy még meg sem közelíti a tökéletességet, hiszen nincs még kész. Amíg azon fáradozik, hogy kiküszöbölje az összes hibát, mégis úgy tekinti, mint ami a kész darab célja lesz azt eredeti terv szerint az elgondolásában.

Borzasztó lenne, ha a csodálatos Mestermunkás úgy venne szemügyre minket, ahogy most félkészben állunk, és kijelentené, hogy nem vagyunk jók semmire. Nem, ő ilyet nem tesz. Hanem úgy tekint minket, mint ami az ő örökkévaló célja velünk a Krisztusban, és folytatja csodálatos munkáját. Te meg én szemügyre vehetjük, és így szólhatunk: „El nem tudom képzelni, hogyan farag belőlem az Úr valaha is keresztényt, hogyan tesz alkalmassá a mennyre, vagy bármi másra”. És igazunk is lehet, ahogyan akkor állunk. Ha ő is úgy nézne minket, ahogy mi nézzük magunkat, ha csapnivaló mester lenne, mint amilyenek mi vagyunk, akkor tényleg csak ez lenne minden, amit ki lehet hozni belőlünk. Akkor sohasem válnánk értékesek. Ő azonban kitűnőbb mester, ezért nem úgy tekint minket, ahogyan mi látjuk magunkat. De nem ám! Hanem úgy lát bennünket, mint az ő bevégzett céljait. Bár durvának, ütődöttnek, sebhelyesnek látszhatunk, amint itt magunkban vagyunk, ő mégis úgy lát minket, amint ott túl vagyunk a Krisztusban.

Ő a mi megmunkálónk, s mivel mi megbízunk benne, hagyjuk, hogy folytassa a munkáját. Amint folytatja, úgy tekintjük mi is, ahogyan ő látja. Hát nem bebizonyította már a hozzáértését? Isten előreküldte Krisztusban az illető teljes rátermettségét, hogy mit tud elérni a bűnös testtel. Krisztusban bevégezte, és jobbára ültette remekét. És most így szól hozzánk: „Nézzétek, ezt tudom elérni a bűnös testtel! Bízatok hát bennem, hadd munkáljalak benneteket, s meglátjátok mit hozok ki belőletek. Bízatok szakértelmemben. Hadd végezzem a munkámat, bízatok bennem, és én folytatom tovább”. Az Úr végzi az egészet. Ez semmiképpen sem a mi feladatunk.

Ha kimész ebből a kápolnából, és feltekintesz az ablakra, úgy néz ki kívülről, mintha csupán össze-vissza olvasztott üveg lenne az egész, fekete, csöppet sem szép. De ha bejössz,

és belülről nézed, olyan, mint a legremekebb mestermű, és a szöveg is világosan olvasható: „Kegyelme jóvoltából ingyen megigazulva, a Jézus Krisztus megváltása által”. Majd pedig Isten törvényének teljes szövegét láthatjuk, és a szavakat: „Itt vannak, akik megtartják Isten parancsait, és a Jézus hitét”.

Hasonlóképpen te is, én is úgy tekinthetjük magunkat, amint gyakran tesszük is: kívülről. Onnan pedig mind torznak látszunk, sötétnek, csúfnak, úgy tűnik elsikerült öntvény csupán az egész. Isten azonban belülről néz, ahogyan az Jézusban van. Amikor Jézusban vagyunk, amikor azon a fényen tekintünk át, amelyet Isten nyújtott nekünk, amikor belülről nézzük magunkat, amint Jézus Krisztusban vagyunk, akkor mi is úgy látjuk, ahogyan az Isten Lelke félreérthetetlenül odaírta: „Kegyelme jóvoltából ingyen megigazulva Jézus Krisztus megváltása által”. Látni fogjuk Isten törvényét a szívbe írottan és átragyogva az életen, meg a szavakat: „Itt vannak, akik megtartják Isten parancsait és a Jézus hitét”. Isten világosságánál mindezt látni fogjuk, amint az Krisztus Jézusban visszatükröződik és tündöklük.

Szeretném, ha megértenétek, hogy ez valóban így van! Jónéhány előadással előbb mondtam nektek: Bárcsak minden lélek, aki felismeri az igazság bizonyítékait... Felismeritek-e testvéreim? Hát nem áll rendelkezésünkre elég bizonyíték, hogy megmentsen minket? Bárcsak minden lélek, aki felismeri az igazság bizonyítékait, személyes üdvözítőjének fogadná el Jézus Krisztust! Elfogadjátok-e őt most személyes megváltótoknak abban a teljességben, amelyben kinyilatkoztatja magát, hogy hol van, és bennünket is ott benne, ahol van? Elfogadod-e? Akkor olvassuk el ezt: „Akik elfogadjátok Krisztust, azokra nem úgy tekint Isten amint Ádámban vannak, hanem amint Jézus Krisztusban, mint Isten fiaira, és leányaira”.

Úgy tekint minket, amint a Jézus Krisztusban vagyunk, hiszen őbenne tette tökéletessé ránk vonatkozó terveit. Örvendeztek-e ennek? Fogadjuk el, értsük meg testvéreim! Jaj, milyen jót is tesz napról-napra a lelkemnek, mikor az Úr feltárja előttünk ezeket a dolgokat, ezért szívem mélyéből kívánom, hogy nektek is szolgálja a javatokat! Fogadjuk el annak a határtalan hitnek a teljességében, amelyet Krisztus hozott el nekünk. Fogadjuk el, és napról-napra adjunk hálát az Istennek! Engedjük, hogy ez a hatalom munkálkodjék bennünk, támasszon fel a halálból, és ültessen a jobbjára a mennyben a Jézus Krisztusban, ahol ő is trónol. Tartsunk hát hálaadó istentiszteletet azért, amit Isten tett értünk! Hiszen szombat van! Örvendezzünk tehát hálaadással!

Ezután hálaadó istentisztelet következett, amelyről egy jelenlevő baptista lelkész látva a sok embert, aki mind egyszerre magasztalta Istent, megjegyezte: „Némelyek biztosan rámondanak, hogy ennyi hang zűrzavart támaszt. De mindnyájan Istent magasztalják, és egészen bizonyos, hogy az Úr és az angyalok csak tökéletes összhangot látnak, ezt látjuk mi is”.

•11. Isten megdicsőítése

(A 20. előadás)

Olvassuk el Jézus értünk mondott imájából, János 17,4-ben: *„Én dicsőítettelek téged a földön!”*⁹⁷ Előző beszélgetéseinkben Istennek az emberre vonatkozó tervit latolgattuk, az Úr örök időkre szóló szándékát. Azt, hogy ez a szándék az egész világ szemeláttára akkor teljesedett be, amikor Krisztus emberi testben élt. Az ember létének az a célja, hogy Istent dicsőítse, és Isten ezt Jézus Krisztusban szemléltette a világegyetem előtt. Mert az Istennek az emberre vonatkozó szándéka Krisztusban valósult meg. Őbenne valósította meg minden emberért, mivel az ember maga bűnbe esett. Ezért is mondja: *„Én megdicsőítettelek a földön”*. Ez bizonyítja, hogy Isten azzal a céllal teremtette az embert, hogy Istent dicsőítse. Ma azt a kérdést vizsgáljuk majd, hogy hogyan kellene megdicsőítenünk őt, hogyan dicsőül meg az Isten az emberben, és hogy mit jelent az Isten dicsőítése.

Amikor Krisztust tanulmányozzuk, amikor látjuk, hogy mit cselekedett, és Isten is mit tett őbenne, akkor tudni fogjuk mit tesz Istent dicsőíteni. Benne feleletet nyerünk arra a kérdésre, hogy mi volt az ember teremtésének célja, mi a mi létezésünk célja, és egyáltalán mi is a célja az egész teremtett világmindenségnek, mi a célja értelmes lények teremtésének a világmindenség széltejében-hosszában.

Előző beszélgetésünkben láttuk, hogy Krisztusban – amikor e világon volt – egyedül Isten nyilvánult meg. Krisztus maga nem nyilvánult meg, hanem visszatartotta magát. Megüresítette magát, és mi magunkká lett az ember oldalán. Akkor Isten, és csakis Isten nyilvánult meg benne. Mi hát akkor az Isten dicsőítése? Nem más, mint olyan helyen állni, ahol Isten, és csakis Isten fog megnyilvánulni az egyénben. Ez a célja a teremtésnek, minden angyal és minden ember létezésének.

Az Isten megdicsőítéséhez az szükséges, hogy mindegyikünk olyan állapotban legyen, olyan helyzetben, amiben senki más, csakis Isten nyilvánul meg, mert ez volt Jézus állapota is. Ezért mondja: *„A beszédeket, amelyeket mondom néktek nem magamtól mondom, és a tetteket is az én Atyám cselekszi, aki bennem van”*.⁹⁸ *„Nem azért szállottam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem”*.⁹⁹ *„Aki engem látott, látta az Atyát. Miért kérdezed tehát: mutasd meg nekünk az Atyát?”*¹⁰⁰ *„Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi. Aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság”*.¹⁰¹

Ezért mondja: *„A beszédeket, amelyeket mondom, nem magamtól mondom”*. Mert amint a másik versben láttuk, aki magáról, vagy magától beszél, az a maga dicsőségét keresi. De Krisztus nem kereste a maga dicsőségét. Hanem annak dicsőségét, aki küldte. Ezért mondta: a tanítást nem magamtól mondom. Ezzel annak dicsőségét kereste, aki őt küldte. Ott áll a feljegyzés: igaz ő, és nincsen benne hamisság. Teljesen megüresítette magától magát. Annyira távol állt attól, hogy bármi módon maga nyilvánult volna meg, hogy semmi hatás ki nem áradt belőle magából, hanem csakis az Atyából.

Ez olyan mértékben érvényesült nála, hogy senki sem mehetett hozzá, csak ha az Atya vonzotta. Ez bizonyította, hogy milyen tökéletesen megüresítette magát, teljesen a háttérben maradt. Annyira alaposan, teljesen végezte ezt, hogy senki sem tudott hozzá jönni, senki sem

⁹⁷ Más fordításban: *„Én megdicsőítettelek a földön!”*

⁹⁸ János 14,10

⁹⁹ János 6,38

¹⁰⁰ János 14,9

¹⁰¹ János 7,18

érezte a tőle jövő vonzást, sem a hozzá való vonzódást, csak ha magától az Atyától jött a vonzás. Az Atya megnyilvánulása – ez vonzotta az embereket.

Ez egyszerűen azt a csodálatos tényt szemléletei, amelyet éppen most fejtegetünk, hogy mit jelent megdicsőíteni az Istent. Nem mást, mint annyira megüresíteni magunkat az énunktől, magunktól, hogy csakis Isten nyilvánuljon meg. Ekkor semmi hatás, erő nem árad az egyénből, csakis Isten vonzása. Annyira megüresedünk, hogy minden, minden egyes szó, mindaz, ami megnyilvánul, csakis Istentől való és csakis az Atyáról tanúskodik.

„Én megdicsőítettelek téged a földön”. Amikor Krisztus a földön járt, emberi bűnös testünkben élt, amikor megüresítette, háttérbe szorította magát, az Atya úgy élt benne, annyira megnyilatkozott, hogy kioltotta a test összes cselekedeteit. Isten beárnyékoló dicsősége, az Isten jelleme – minden helyett, ami emberi – az Isten jósága nyilvánult meg. Ez ugyanaz, mint amit egyik előző fejezetünkben tárgyaltunk, hogy Isten testté lett, a bűnös testben nyilvánult meg. Isten titka: Istennek nem a bűntelen, hanem a bűnös testben való megnyilvánulása. Vagyis Isten úgy akar a bűnös testünkben lakozni, hogy bár a testünk bűnös, annak bűnössége mégsem lesz nyilvánvaló, nem érvényesül és másokra sem hat ki semmilyen módon. Isten úgy akar a bűnös testben élni, hogy ennek bűnös volta ellenére az ő léggömbje, az ő dicsősége, az ő igaz volta, az ő jelleme nyilvánul meg, bármerre jár is az illető.

Pontosan ez történt Krisztussal, mikor testben élt. Így Isten szemléltető ábrával mutatta meg nekünk, hogy hogyan kell nekünk is megdicsőíteni az Istent. Megmutatta a világegyetemenek, hogy a mindenség is hogyan dicsőítse meg az Istent úgy, hogy a világegyetem minden értelmes lényében Isten, és csakis Isten nyilvánuljon meg. Kezdetből fogva ez volt Isten célja. Ez volt a szándéka, célkitűzése, örök terve, melyet a mi urunkkal, Jézus Krisztussal szándékozott véghezvinni.

Később majd még visszatérünk ehhez. Most olvassuk el azt a szöveget, amely egyetlen szóval kifejezi az egészet. *„Megismertette velünk akaratának titkát az ő jókedve szerint, amely felől előre rendelkezett magában az idők teljességének rendjére nézve. Hogy ismét egybeszerkesztte magának mindent a Krisztusban, mind a mennyieiket, mind a földieket”*.¹⁰² A Biblia máshol is, mint örökkévaló szándékról beszél Istennek erről az akaratáról. A fenti szövegünk megmondja, mi is ez az örök cél. Vegyük hát szemügyre a szövegünket.

Isten Krisztusban, mit főben foglal egybe mindent. Ki az az egy, akiben Krisztus által össze akarja fogni a mindenséget? Magában Istenben. Hiszen ki lakozott Krisztusban? Isten élt benne. Senki más nem nyilvánult meg benne, hanem kizárólag csak Isten. Isten lakozott Krisztusban. Most Krisztusban gyűjti egybe mindazt, ami mennyen és földön van. Tehát az a célja, hogy az idők teljességének rendjére nézve, saját magában gyűjtsön össze mindenkit a Jézus Krisztusban.

Krisztus által, Krisztusban, Krisztuson keresztül, mennyen és földön mindenkit az egy Istenben gyűjt össze úgy, hogy kizárólag az Isten fog megnyilvánulni végig a világegyetemen. Így amikor betelt az idők teljessége, Isten örök szándéka megvalósulva áll a világmindenség előtt. Akkor bárhova is nézel, bárkire is tekintesz, mindenben és mindenkiben Istent látod majd visszatükröződni. Isten lesz mindenben minden. Ezt látjuk Jézus Krisztusban. *„Mert az Isten aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett”*.¹⁰³

Ha Jézus arcába tekintünk, mit látunk? Istent látjuk benne, az Atyát látjuk. Jézus Krisztus arcán nem Jézus Krisztust látjuk visszatükröződni. Hiszen ő megüresítette magát, hogy Istent tudja tükrözni. Hogy Isten ragyoghasson elő az ember számára, aki a maga bűnös

¹⁰² Efézus 1,9-10

¹⁰³ Kor. II.4,6

testében nem bírná elviselni Isten jelenlétét. Jézus Krisztus magára vette az ember testét, mely fátyolként annyira átalakította Isten dicsőségének tündöklő sugarait, hogy rátekinthetünk anélkül, hogy meghalnánk. Hiszen mi sem tekinthetünk könnyebben az Isten fátyolozatlan arcára, mint Izrael gyermekei tudtak a Mózes arcára tekinteni. Ezért Jézus emberi testet öltött magára, s ezzel fátyolt vet az Atya tündöklő, megemésztő dicsőségére, úgy hogy mi az ő arcába tekintve Istent látjuk visszatükröződni, úgy látjuk és szeretjük őt, amint van, és így mienk lehessen az élet, amely őbenne van.

Ezt a gondolatot látjuk Korinthus II. 3,18-ban. Pillanatnyilag éppen csak érinteni fogom a verset. Később, mielőtt végeznénk az óránkkal, majd újra elővesszük. „*Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemlélvén...*” Hol? A Jézus Krisztus arcán, mintegy tükörben. Mire való a tükör? A tükör maga nem fényforrás. Csupán azt a fényt veti vissza, amely rá ragyog. Mi mindnyájan fedetlen arccal szemléljük mintegy tükörben az Úr dicsőségét a Jézus Krisztus arcán. Tehát Krisztus az, akin át az Atya tükröződik az egész világmindenség számára. Csakis ő tudja visszatükrözni az Atyát az Atya teljességében, mert ő az örökkévalóság óta létezett, amint azt a Példabeszédek könyve nyolcadik fejezete megállapítja: „*Mikor készíté az eget ott valék, ... mellette voltam, mint kézműves*”.¹⁰⁴ Az istenség egyik tagja volt, egyenlő az Istennel, a természete is Isten természete. Ezért az a roppant szükség, hogy személyesen ő jöjjön el a földre és mentse meg az embert, azért támadt, mert az Atya teljesen ki akarta nyilatkoztatni magát az embereknek.

A világmindenségben nem volt senki más, aki az ő teljességében ki tudta volna nyilatkoztatni az Atyát, hanem csak az egyszülött Fiú, aki az Atya mása. Semmi más teremtmény meg nem tudta volna tenni ezt, mert senki sem volt elég nagy hozzá. Csakis az, akinek a napjai az örökkévalóság kezdete óta folynak, ő tudta megtenni. Ezért jött el ő, és az Isten benne lakozott. Mennyire lakozott benne? „*Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége*”.¹⁰⁵ Benne az istenség teljessége tükröződik. És nem csak az ember számára a földön, hanem „*az idők teljességének rendjére nézve ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban mind amelyek a mennyben, mind amelyek e földön vannak*”.¹⁰⁶ Krisztusban Isten nyilvánul meg az angyalok előtt, ő tükröződik az embereknek is a világon olyan módon, amilyenek el bírják viselni az Isten látását.

Tehát annyit tudunk abból, mit jelent megdicsőíteni az Istent, és hogy hogyan lehet ezt tenni: Annyira meg kell üresíteni magunkat énünktől, hogy egyedül Isten nyilvánuljon meg igazságosságában, jellemében, ami az ő dicsősége. Krisztusban látszik meg, hogy mi velünk az Atya célja. Mindannak, ami Krisztusban lett meg, azt kellett megmutatni nekünk, hogy mi lesz meg mibennünk, hiszen ő – mi magunk volt. Tehát illő, hogy szüntelenül szem előtt tartsuk az egyetlen fontos feladatunkat, hogy Istent dicsőítsük meg a földön.

Benne és általa találjuk meg azt az isteni értelmet, amely Krisztusban megüresítette igazságos énjét. Ez által az isteni értelem által üresítjük mi meg gonosz magunkat, hogy Isten tudjon megdicsőülni bennünk, hogy felőlünk is igazán el lehessen mondani: „*Én megdicsőítettelek téged a földön*”. Olvassuk el a Korinthusi levélből azt a két verset a magunk javára, amelyet előzőleg az ő oldaláról olvastunk: „*Mert az Isten aki szólt: világosság ragyogjon a sötétségből, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben, hogy felragyogjon nekünk Isten dicsőségének ismerete a Jézus Krisztus arcán*”.¹⁰⁷

Tekintsünk most magunkra. Mit tett először Isten? Világosságot támasztott a szívünkben. Mi célból? Hogy felragyogjon nekünk Isten dicsőségének ismerete a Jézus Krisztus arcán. Látjátok tehát, hogy Isten Jézus Krisztusban nyilvánítja meg, Krisztus arcáról

¹⁰⁴ Példa 8,27.30

¹⁰⁵ Kol.2,9

¹⁰⁶ Ef. 1,10

¹⁰⁷ Kor. II.4,6

mutatja meg nekünk dicsőségét? Ez a dicsőség bennünk visszatükröződve másoknak is világosságot nyújt. Ezért vagyunk a világ világossága, mert az Isten dicsőségének fénye a Jézus Krisztus arcáról szívünkbe ragyogva visszatükröződik, előragyog másoknak, hogy az emberek látva minket, látva jótetteinket magasztalhassák Istent a meglátogatás napján. Magasztalhassák a mennyei Atyát.

Kövessük nyomon a folyamatot. Ott az Atya, aki olyan világosságban lakik, amelyet ember meg nem közelíthet, akit ember soha nem látott, és nem is láthat. Olyan felülmúlhatatlan dicsőségben, a szentség olyan megemésztő tündöklésében él, hogy ember rá nem tekinthet anélkül, hogy meg nem halna. Az Atya mégis azt akarja, hogy az ember rátekinthessen és éljen. Ezért az Atya egyszülötte átadta magát ingyen ajándéknak, minkké vált emberi testben, hogy az Atya úgy el tudja takarni megemésztő dicsőségét és tündöklésének sugarait, hogy mi rátekinthetünk és élve maradhatunk. Amikor ránézünk és életben maradunk, az a fényes tündöklő dicsőség Jézus arcáról beragyog a szívünkbe, onnan pedig visszatükröződik a világba.

És most ismét a harmadik fejezet utolsó verse: „*Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől*”. Milyen ábrázatra? Jézus ábrázatára. Jézus az Atya ábrázatát tükrözte, és mi is amikor ugyanazon ábrázatra változunk el, az Isten ábrázatát fogjuk tükrözni. Németben másként fordították, még hangsúlyozottabban, mint a mienket: „*De most bennünk tükröződik az Úrnak dicsősége*”. Értitek? Mindkét fordítás helytálló. Krisztus arcán felismerjük, látjuk a dicsőséget, és mi is dicsőségről dicsőségre, ugyanazon ábrázatra változunk át, és akkor bennünk is tükröződik az Úr dicsősége.

Tovább olvasom a németet: „*De most fedetlen arccal bennünk tükröződik az úr dicsősége, és mi is ugyanarra a képmásra dicsőülünk meg, dicsőségről dicsőségre az Úrtól, aki a Lélek*”. Az Úrtól, aki a Lélek: az előző vers mondta, hogy az Úr pedig a Lélek. Ugye látjátok, hogy az egésznek az az értelme, hogy az Isten megdicsőüljön bennünk, hogy mi legyünk megdicsőítve azáltal a dicsőség által, hogy ez tükröződhessék minden emberre mindenhol, hogy ők is higgyenek, és ők is dicsőítsék Istent.

Vegyük most újra szemügyre János tizenhetet. Ugyanezt mondja a 22. versben. Előbb újra elolvasom a 4. és 5. verset: „*Én dicsőítettelek téged a földön. Elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem. És most te dicsőíts meg engem Atyám te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad a világ léte előtt*”. És most a 22. vers: „*Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál...*”. Az Úr átadta nekünk. Tehát mienk ez a dicsőség. Ez a dicsőség annak a tulajdona, aki hisz Jézusban. Amikor átadjuk magunkat neki, nekünk adja azt az isteni értelmet, amely megüresít minket, akkor Isten a Krisztusban beragyog a szívünkbe, melyből tulajdon dicsősége, tulajdon isteni mása tükröződik vissza. Ezt olyan tökéletesen elvégzi, hogy amikor majd eljön, minden hívőben – akire csak rátekinthet – magát ismeri fel. „*Ül, mint ötvös, vagy ezüst-tisztogató*”.¹⁰⁸ Magát látja tükröződni népében úgy, hogy valamennyien az Isten mását és dicsőségét tükrözik.

Találjunk rá példát, hogy jobban megértsük. A nap ott ragyog az égen. Te is, én is szeretnénk rátekinteni, hogy úgy lássuk, amint van. Hanem csak egyetlen pillantás is úgy elkápráztatja a szemünket, hogy egy-két percbe kerül, míg visszanyerjük a látásunkat. Tehát nem bírunk a napra tekinteni, hogy lássuk a benne levő dicsőségeket. Mert hiszen a napnak dicsőségei és szépségei vannak, amint ott tündököl az égen.

Ha már most fénytörő üveghasábot, prizmat veszünk elő és a nap elé tartjuk, hogy a napsugarak átragyogjanak rajta, akkor ott látjuk a falon, a földön, vagy ahova a fény a hasábon át vetődik – ilyen tükröződésben – ott látjuk a napot, amint van. De hát mit is látunk? Minek nevezik ezt? Szivárványnak, ugye? Ennél szebb színelegyítés nem is lehetséges. De a

¹⁰⁸

Malakiás 3,3

szivárvány nem más, mint a nap dicsőségének elosztása úgy, hogy rá bírunk tekinteni és láthatjuk, hogy milyen gyönyörű. De ha egyenesen a napra nézünk, akkor nem látjuk, mert nem bírunk közvetlenül a napra tekinteni. Mind ott a dicsőség, mégsem bírjuk meglátni hogy milyen szépséges. Mert túlságosan ragyogó. Szemünk nincs hozzászokva a tündökléséhez. Ezért előbb az üveghasáb fogadja be a dicsőséget, és úgy tükrözi tovább, hogy rá tudunk tekinteni. Így azután úgy látjuk a napot, ahogyan másképp nem láthatnánk. Pedig amikor a szivárványt látjuk, a napot látjuk csupán. Ha a szivárványra tekintünk, pusztán azt a dicsőséget látjuk, ami a napban van, amint éppen ragyog. De ha közvetlenül a napba nézünk, nem láthatjuk úgy amint van. Ha a tükröződést nézzük, akkor úgy látjuk a napot, hogy gyönyörködünk a látásában.

Na már most a nap napról napra ott ragyog az égen, és mindezeket a dicsőségeket nyilvánvalóvá teszi az emberek előtt, odahelyezi az emberek gyermekei elé. A napnak csupán arra van szüksége, hogy előttünk tartsa szépségeit, hogy fénytörő hasábunk legyen, olyan közeg, amelyen át visszaverődhet a tündöklése. És még valami: amire ráeshet a fény, hogy visszatükrözhesse, miután a sugár a hasábon áthaladt. Ha lenne fénytörő hasábad és még valamid, amire a visszaverődött sugarak ráesnek, akkor mindennap láthatnál szivárványt.

Ugyanúgy az Isten dicsősége az év minden napján megnyilvánulhat számodra, ha Jézus Krisztust tartod szemed előtt áldott fénytörőként, hogy visszaverje Isten dicsőségének tündöklő sugarait. Ha magadat ajánlod fel Istennek – ahogy Isten szeretné hogy felajánljad – hogy ezek a visszaverődő sugarak rád hulljanak, hogy visszatükrözd azokat. Akkor nem csak te, hanem mások is szüntelenül látni fogják az Isten dicsőségét. Isten csupán annyit akar, arra van csak szüksége, hogy az ember lássa és ismerje dicsőségét, hogy fénytörője legyen, amelyen át ragyoghat.

Jézus Krisztusban ez a fénytörés tökéletesen meg van. Ezután olyan valamit akar, amire ezek a felbontott sugarak ráeshetnek, visszatükröződhetnek, hogy az emberek lássák a dicsőséget. Átengeded-e magadat neki kitárulva az Isten dicsőségének visszaverődő sugarai előtt, amint átragyognak az áldott fénytörőn, Jézus Krisztuson? Engedd, hogy rád hulljanak Isten dicsőségének sugarai, hogy aki odanéz, láthassa Isten dicsőségének visszatükröződését. Erre van szükség.

Másik gondolat. Vedd a fénytörő hasábot, és tartsd a nap elé! A visszaverődő fénysugarak a ház falára esnek. Gyönyörködj a visszatükröződésben, a szivárvány szépségében! Pedig az a vakolt fal sár csupán. Megnyilváníthatja-e a sár a nap dicsőségét? Megdicsőítheti-e a sár a napot? Igenis megdicsőíthet, semmi kétség. Vissza tudja-e tükrözni a sár úgy a nap sugarait, hogy szép legyen? Hogyan tudja ezt megtenni? Jaj hát persze, hogy nem a sárban van a szépség, hanem a nap tündöklésében! Feltarthatod a fénytörődöt, és a földre verheted vissza a sugarakat. Ha ott tartod a fénytörőt, a föld fogja nyilvánvalóvá tenni a nap dicsőségét, nem azért, mert a földben magában dicsőség rejlene, hanem a nap dicsőségénél fogva.

Túlzásba esnénk talán, ha úgy vélekednénk, hogy a bűnös test – olyan, mint mi vagyunk – értéktelen por és hamu, ami vagyunk, túlzás lenne-e azt gondolnunk, hogy olyanok, mint mi nyilvánvalóvá tudják tenni Isten dicsőségét, amely Jézus Krisztuson át verődik vissza? Lehet, hogy agyag vagy csupán, lehet hogy a föld legalja vagy, lehet hogy bűnös vagy, mint bármelyik ember, de ha egyszerűen oda helyezed magad, hadd ragyogjon rád a dicsőség amint Isten akarja, akkor meg fogod dicsőíteni az Istent.

Jaj, hányszor hangzik el a csüggedt kérdés: „Hogyan tudná olyan ember, mint én megdicsőíteni az Istent”? Drága testvéreim, testvérnőim: nem belőletek ered ez, hanem az Isten dicsőségéből! Nem a ti érdemetek, ha ragyog, mint ahogyan a sárnak nem érdeme, ha a szivárvány rajta tükröződik. A mi dolgunk, hogy olyan helyről gondoskodjunk, ahová a dicsőség hullhat, hogy azon ragyoghassanak isten dicsőségének csodás visszavert sugarai. Az erény nem bennünk rejlik, hanem a dicsőségben. Ezt jelenti az Isten megdicsőítése.

Azt követeli ez meg, hogy üresítsük meg magunkat, hogy Krisztusban Isten dicsőülhessen meg. Krisztus értelme teszi ezt, akkor megdicsőítjük az Istent. Bár egész előző életünkben bűnösök voltunk, bár testünk bűnös test, mégis Isten dicsőül meg, nem a mibennünk rejlő, hanem a dicsőségben levő érdem által. Ez az a cél, amelyért Isten értelmes lényeket teremtett az egész világmindenségben, hogy minden lény közeg legyen. Olyan, amely visszatükrözi, ismertté teszi Isten jelleme dicsőségének tündöklő voltát, amint az a Jézus Krisztusban nyilvánvalóvá vált.

Valamikor régen volt valaki, aki annyira tündöklő volt, annyira dicsőséges volt az Úr dicsőségétől, hogy magának kezdte tulajdonítani a dicsőséget. Az volt a szándéka, hogy majd magától fog tündökölni. De mégsem fényeskedett semennyire sem, azóta sem semminemű valódi fényvel. Hanem azóta is minden csupa sötétség. Ez a sötétség eredete a világmindenségben. Az ebből fakadó következmények, a kezdettől a legvégső következményig, amely valaha is ebből fog fakadni egyszerűen annak az egyetlen erőlködésnek a következménye, hogy magát nyilvánítsa ki, magát ragyogtassa, magát magasztalja. Ennek pedig az a vége, hogy minden elpusztul, minden semmivé lesz.

A magunk megdicsőítése semmivé válást jelent, a létezés megszűnését. Az Isten dicsőítése pedig a magasztalás örökké folytatását jelenti. Az Úr azért teremt embereket, hogy őt dicsőítsék meg. Aki megdicsőíti őt, az nem is tehet mást, minthogy megmarad az egész örökkévalóságon át. Isten ilyen lényeket kíván a mindenségbe. A kérdés minden ember számára valóban ez: „Lenni, vagy nem lenni”. Az életet választjuk-e, és azt, hogy örökre Isten megdicsőítésének a közege legyünk, vagy pedig, hogy ideig-óraig magunkat magasztaljuk fel, azt is sötétségben csupán, majd pedig az örök sötétségben hunyjunk ki? Jaj hát arra való tekintettel, amit Isten tett nem nehéz eldönteni, hogy melyiket válasszuk, ugye? Nem nehéz elhatározni. Legyen hát most és mindörökké az Isten útja a mi választásunk! Válasszuk azt, hogy őt, és csakis őt dicsőítsük meg!

És most további szó arról, hogy ez mibe kerül. Itt ez a szakasz János 12.23-tól: „*Jézus így szólt hozzájuk: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek fia*”. Majd a 27. vers: „*Most az én lelkem háborog. Mit mondjak? Azt, hogy Atyám ments meg engem ettől az órától? Hiszen ezért az óráért jöttem a világra!*” Az egyedüli, amit mondani tudott – mivel ezért az óráért jött – ez: Atyám dicsőítsd meg a nevedet! Ezzel tette meg azt a lépést, amely győzelmet adott neki a Gecsemánéban, a kereszten, és a halál felett is.

Ebben volt a győzelme. Ezért te meg én, sokszor el fogunk jönni erre e helyre. Már jártunk itt, ahol egyszer eljön az az idő, amikor velem esik meg ez a követelmény. Ezen a tapasztalaton át kell esni, hogy így szóljunk: „Jaj hát tényleg elkerülhetetlen, hogy ezen átessem? Nem több ez, mint amit Isten elvár az embertől? Most az én lelkem háborog. Mit mondjak? Azt, hogy Atyám ments meg engem ettől az órától? Hiszen ezért az óráért jöttem a világra!”

Ki vezetett téged ehhez az órához? Ki állított téged szemtől szembe ezzel a nehéz órával? Hogyan kerültél oda? Az Atya vezet minket, ő vezetett el oda! Akkor tehát, amikor az ő keze alatt elérkezünk arra a pontra, amelynél úgy látszik, az ember egész lelkét kiszakítja, hogy elviselje, mit is mondjunk akkor? Azt, hogy szabadíts meg ettől az órától Atyám? Nem, hanem hogy ezért az óráért jöttem. Szándékkal vezetett el ehhez az órához. Talán nem tudom mi az élmény, amit ezután tartogat a számomra. Valamit mégis tudok: Azt választottam, hogy Istent dicsőítsem meg. Azt választottam, hogy Isten, nem pedig az én legyen megdicsőítve bennem, azt, hogy a magam útja helyett az ő útja találtsék meg bennem.

Ezért nem kérhetjük, hogy Atyám szabadíts meg ettől az órától. Az egyetlen, amit tennünk kell: hajtsuk meg fejünket, engedelmesen vessük ő alá magunkat. Az egyedüli szó, amit ki kell ejtenünk: Atyám dicsőítsd meg a nevedet! Bár lehet, hogy azonnal a Gecsemáné következik, és kétségkívül a kereszt is be fog következni, hanem a győzelmet jelenti ez a Gecsemáné, győzelem vár fenn a kereszten és mindenben, ami bekövetkezik.

Ez kétség kívül igaz. Mert Isten nem hagy minket az ige nélkül. Olvassuk most tovább: „*Mit mondjak? Atyám ments meg ettől az órától? De azért jutottam ez órára! Atyám dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jött azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem!*”¹⁰⁹ Ez az ige számokra és számomra minden próbára, hiszen megmondta az Úr: „átadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál”. Ez a dicsőség a miénk. Tenni fog róla, hogy visszatükröződjék általunk, hogy az emberek megtudják, hogy Isten még mindig megnyilvánul testben. Mi legyen hát a választásunk? Döntsük el ezt most egyszer, s mindenkorra. Lenni akarunk, vagy nem lenni. Melyiket választjuk? Azt, hogy legyünk? A létezés azonban azt jelenti, hogy Istent dicsőítsük. Az Isten dicsőítésének választása azt jelenti, hogy megüresítjük magunkat, elveszítjük énünket, s egyedül Isten látszik meg, kizárólag ő jelenik meg bennünk.

Amikor ez mind megtörtént, akkor Kor. I. 15. fejezet nyújtja a végső, nagyszerű megvalósulást. A 24-28 verseket olvassuk: „*Aztán a vég, amikor átadja az országot az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden birodalmat, minden hatalmat és erőt. Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind a lába alá veti. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál, mert mindent az ő lábai alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, aki neki mindent alávetett. Amikor pedig minden alá vettetett, akkor maga a Fiú is alávetetik annak, aki neki mindent alá vetett, hogy az Isten legyen minden mindenben*”. Mennyi ez a minden? Minden lesz benned, minden lesz bennem, minden lesz mindenkiben Jézus Krisztuson keresztül. Akkor a terv teljesen megvalósul, ami az, hogy az egész világegyetem, és benne minden Istent fogja tükrözni.

Ez az előjog, amit az Isten az embernek felkínál. Ez az a kiváltság, amelyet a mindenségben minden teremtmény elé állít. Lucifer és a vele tartók sokasága nem kívánták ezt. Vannak olyan emberek is, akik visszautasítják. Mit fogunk tenni te, meg én? Elfogadjuk-e az előjogot? Nézzük meg, fogalmat tudunk-e alkotni ennek a kiváltságnak a mértékéről? Mibe került, hogy ezt lehetővé tegyék számunkra? Mennyibe került? Isten Fiának kimondhatatlan árába került.

És most a kérdés: Ez az ajándék 33 évre szólt volna csupán? Más szóval: miután a Fiú az egész örökkévalóságon át létezett, eljött a világra, akkor 33 évre jött csupán, majd visszament és minden tekintetben ugyanolyan lett, hogy tovább éljen az örökkévalóságok véget nem érő sorain át? Így az áldozat gyakorlatilag 33 évre terjedt volna csupán? Vagy pedig örök áldozatot hozott? Amikor Krisztus elhagyta a mennyet, megüresítette magát, közénk süllyesztette, veszítette el magát – mennyi időre tette ezt? Ez itt a kérdés. A válasz pedig az, hogy örökre. Az Atya lemondott javunkra a Fiáról, Krisztus pedig az egész örökkévalóságra lemondott magáról értünk. Soha többet nem lesz minden tekintetben olyan, mint amilyen azelőtt volt. Mert hiszen nekünk adta magát.

Nem vállalkozom rá, hogy ezt pontosabban körülírjam. Hanem csak a Prófétaság Lelkétől fogok idézni, hogy megtudjátok: tény amit állítok, és azt is, hogy biztos talajon járunk. Azután fogadjuk el ezt, mint áldott igazságot, a magyarázatát pedig hagyjuk istenre, és az örökkévalóságra. Itt olvasom az ígét: „*»Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta«. Nem arra adta, hogy az emberek között éljen, hogy viselje bűneiket és áldozatként haljon meg, hanem oda adta a bukott fájnak. Krisztus az emberiség érdekeivel és szükségleteivel azonosítja magát. Aki egy az Istennel, olyan kötelékkel kapcsolta magát az emberek gyermekeihez, amelyet soha el nem szakít*”.

Mennyiben kapcsolta magát hozzánk? A testünkben, a természetünkben. Milyen mértékben kapcsolta magát hozzánk? Olyan kötelékekkel, melyet soha el nem szakít. Hála legyen érte az Úrnak. Krisztus tehát elsüllyesztette isten-természetét – melyet azóta birtokolt Istennel együtt, mielőtt a világ lett volna – és a mi természetünket vette magára. Azóta is a mi

¹⁰⁹

27-28. versek

természetünket viseli most már örökre. Ez az az áldozat, amely megnyeri az emberek szívét. Ha úgy vennénk, ahogyan sokan veszik, hogy az áldozat 33 évre korlátozódott volna csupán, akkor meghalt a kereszten, és visszatért az örökkévalóságba minden tekintetben úgy, ahogyan ezek előtt létezett. Az emberek vitathatják – hogyha tekintetbe vesszük, hogy örökkévalóság volt előtte, örökkévalóság jött utána – hogy a 33 év elvégre nem is olyan súlyos áldozat. De amikor meggondoljuk, hogy az egész örökkévalóságra süllyesztette el magát az emberi természetünkbe a maga természetét, ez már igenis áldozat. Ilyen az Isten szeretete. Ezzel az ember vitába nem szállhat. Nincs olyan szív széles e világon, amelyik vitába tudna szállni ezzel a ténnyel. Akár elfogadja, akár nem, csillapító hatalom rejlik ebben. A szív kénytelen elhallgatni e lenyűgöző tény jelenlétében.

Ez az az áldozat, amelyet az Úr hozott. És most tovább olvasom: „*Aki egy az Istennel, az kapcsolta magát az emberek gyermekeihez olyan kötelékkel, melyet soha el nem szakít. Jézus »nem szégyelli testvéreinek nevezni őket«. Áldozatunk ő, a mi védőügyvédünk, testvérünk emberi alakunkat viselve az Atya trónja előtt örök korszakokon át. Egy a fajjal, melyet megváltott. Ő az emberfia*”.

Ennyibe került. Annak örök időkre szóló áldozatába, aki Istennel volt egy. Ennyibe kerül azt, hogy azt az előjogot nyújtsák az embernek, hogy Istent dicsőítse meg. És most másik kérdés: Megért-e ez az előjog ekkora áldozatot? Vagy azért fizették az árat, hogy megteremtsék a lehetőséget? Kérlek, gondoljátok meg nagy figyelemmel! Mi is az előjog? Azt találtuk, hogy minden léleknek nyújtott előjog: megdicsőíteni az Istent. Mibe került, hogy Isten részesítsen bennünket ebben az előjogban? Az Isten Fiának végtelen áldozatába. Mármost azért hozta-e az áldozatot, hogy megteremtse az előjogot, vagy pedig az előjog meg volt, és megérte az áldozatot?

Látom, hogy sokak számára új gondolat ez, mégse riadjatok vissza tőle. Helyénvaló a kérdés. Kérlek, gondosan fontoljátok meg! Ennyire van szükség csupán. Elmondom újra, háromszor is, ha kell, mert nagyon megéri. Mióta az áldott tény megvilágosodott előttem, hogy az Isten Fiának áldozata örök áldozat és mindez énértem, miattam, ez az ige csaknem óránként eszembe jut: „*Szerényen fogok járni az Úr előtt életem minden napján*”¹¹⁰

A kérdés tehát az: Krisztus teremtette meg az előjogot azzal, hogy meghozta az áldozatot, vagy pedig az előjog már meg volt, mi elveszítettük, és megérte az áldozatot, melyet hozott, hogy visszaszerezze azt nekünk. Ki tudná felbecsülni azt az előjogot, melyet Isten nyújt nekünk abban az előjogban, hogy őt magasztaljuk. Senki emberfia fel nem tudná fogni ezt. Méltónak lenni az áldozatra, amelyet Krisztus hozott, az örök áldozatra, méltóképpen fejezte ki Dávid amikor ezeket szemlélve így kiáltott fel: „*Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt!*”¹¹¹ „*És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben*”.¹¹²

Amikor halljuk, hogy Isten Fiát befogadták a dicsőségbe, akkor tudhatjuk, hogy ez a mi befogadásunkat jelenti. Ezzel azt a leírhatatlan előjogot szerezte meg nekünk, hogy Istent dicsőíthetjük meg. Ez kétségkívül megérte az áldozatot amelyet hozott. Soha nem is álmodhattunk arról, hogy ez az előjog ilyen csodálatos volt. Ám Isten fontolóra vette az előjogot, és Jézus Krisztus is fontolóra vette az előjogot hogy mi is az Isten dicsőítése. Amikor mind a ketten szemügyre vették, és látták, hogy mi milyen mélyre süllyedtünk, akkor kimondták: megéri az árat. És azt is, hogy „*úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”. Ezzel megadta nekünk az Isten megdicsőítésének előjogát.

¹¹⁰ Szabad fordításban idézi, talán a Zsoltár 23,6-ot (?)

¹¹¹ Zsolt. 139,6

¹¹² Tim.I.3,16

•12. Jézus örökös társai, Isten családtagjai.

(A 21. előadás)

Még mindig azt tanulmányozzuk, hogy mi is áll rendelkezésünkre Krisztusban. Felejtsük most el, hogy az Úr felemelt minket és Krisztusban a maga jobbára ültetett mennyei életre. Hála az Úrnak, hogy ott lakozunk az ő dicső országában. Még mindig azt vizsgáljuk, hogy mit nyertünk ott benne, ahol most van, és hogy mik azok az előjogok, áldások, amelyek rendelkezésünkre állnak őbenne.

A mai leckénket Efézus 2,11.12 és 19-cel kezdjük: **„Emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, akiket körülmetéletlenségnek nevezett amaz úgynevezett, és a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok. Izrael társaságától idegenek, az ígéret szövetségétől távol valók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül éltetek e világon. ... Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek, és családtagjai az Istennek”**.

Nos a magam részéről örvendek ennek. A helyzetünk teljesen, gyökeresen megváltozott, megváltoztak a körülményeink. Mindez Krisztusban teljeseedik be, benne valósult meg, benne értük el ezt a változást, hiszen „ő a mi békességünk”. *„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek A Krisztus vére által. Ő ami békességünk, aki egyé tette mindkettőt (Istent és embert) és lerontotta a közbevetett válaszfalat. Az ellenségeskedést az ő testében ... eltörölte, hogy ama kettőt új emberré teremtsen ő magában. ... Általa van mindkettőnknek (azoknak akik távol állnak, meg azoknak, akik közel) ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Azért immár (mivel szabad utunk van őbenne az Atyához ezért) immár nem vagyunk jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek”*.¹¹³

Mózes harmadik könyvére utal ez, ahol, a veletek élő idegenekről és jövevényekről szól. Krisztusban tehát nem vagyunk már többé idegenek és jövevények, még csak vendégek sem, hanem még ennél is közelebb állunk.

Ismét Efézus 2,19: *„Nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és Istennek családtagjai”*.¹¹⁴ A vendég nem tartozik a háznéphez. Szívesen látják bár, de mégis a vendég jön és megy csupán. Hanem aki a háznéphez tartozik, az megérkezik és ott is marad. Ott étkezik, ott lakik. Ott az otthona, ott van otthon, amikor megjön, nem vendégként jön meg, hanem mert ide tartozik, ide való. Szövegünk idáig csupán az ellentétet szemlélteti aközött amik voltunk, és amik most vagyunk.

Vannak azonban más szövegek, amelyek még közelebb hoznak bennünket. Olvassuk el a Galáciai levél 4. fejezet első néhány versét: *„Mondom pedig: ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek. Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Azonképpen mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaként. Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az ő Fiának Lelkét a ti szívetekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy szolga többé”*.

Tehát nem szolgaként élünk a házban, nem vagyunk többé szolgák. Igaz, hogy az Úr szolgálói vagyunk, és szolgálatunk az Urat illeti meg. Most azonban azt tanulmányozzuk, hogy milyen kapcsolatban állunk az Úrral, hogy milyen helyet juttat nekünk a mennyei családban.

¹¹³ Efézus 2,13-19

¹¹⁴ A görög szövegben nem a *cseléd* szó szerepel, mint a mi Károlyi fordításunkban, hanem az *oikeios* = család, az egy háztartásban élők közössége.

Szövegünk azt bizonyítja, hogy az Úr közelebbi kapcsolatot juttat nekünk, mint amilyen a szolgáké volt a házban. A mennyei családban nem szolgaként szerepelünk, hanem mint gyerekek. *„Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú. Ha pedig fiú, akkor Istennek örököse is Krisztus által”*. Ez a szöveg gyermekekről szól, talán egy gyermekről. Szüleinek minden vagyona órá fog szállni az örökösödés rendje és módja szerint. Mégis gyermek még, gyámok és gondviselők alatt áll, úgy tanítják, nevelik, ahogyan azt az atya kívánja, míg csak nagykorúvá nem cseperedik, és az atya közelebbi kapcsolatra szólíthatja maga mellé. Ha már átesett azon a nevelésen, amelyet atyja tűzött ki elé és elérte a megfelelő kort, akkor az atya bevonja ügyeibe, szorosabb kapcsolatra vonja magához. Társul veheti be a családi cégbe, magával egyenrangú felügyelővé nevezheti ki.

Lapozzuk most fel János 15,13-15-öt. Krisztus szól itt. *„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgáknak”*. *„A szolga nem marad mindörökké a házban, a fiú ott marad mindörökké”*.¹¹⁵ Komoly oka van annak, hogy Jézus nem nevez minket többé szolgáknak. Hiszen mi a házban lakunk majd örökké, hiszen oda tartozunk, ott az otthonunk. *„Már nem mondalak titeket szolgáknak. Fiaknak mondalak, mert a fiú örökre a házban marad.”* Azelőtt jövevények, zarándokok voltunk, ő azonban közelebb vont magához minket, mint a vendéget szokás – hát még az idegennél! Még a szolgánál is közelebb, aki pedig méltán gondolhatja: egész életében a házban maradhat. Annál is közelebb hozott, mint az a gyermek, aki még nem érte el a férfikort. Mindezeket túl von minket, a barátok helyzetébe, a birtokon belüli fiak helyzetébe, akiket annak tanácsiba is bevonnak, aki minden birtoknak feje és tulajdonosa.

Olvassuk el a hátralevő részt is: *„Nem mondalak titeket többé szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura. Titeket barátainak mondtalak”*. Nem nevez szolgáknak, mert a szolga nem tudja mit cselekszik az ura. Azért hív bennünket barátainak, mert semmit sem fog visszatartani tőlünk. Jézus mondja: *„Nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja mit tesz az ura. Közelebb fogadlak titeket: barátainak mondalak. Miért? „Mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek”*.

Látjátok tehát szándékában van bennünket befogadni a családi tanácsba. Nem akar eltitkolni előlünk semmit. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy egyetlen nap alatt mindent közölni fog majd velünk. Nem teheti meg velünk, mert nem vagyunk elég nagyok hozzá, hogy mindent felfogjunk, még ha meg is próbálná. A tény mégis az, azt mondja nekünk, hogy mindent tudtul ad, amit az Atyától hallott. Szívesen megosztja velünk tudását. Időt ad rá, hogy megértsük igazságát. Mennyi időt? Örök életet, az örökkévalóságot. Mi meg azt feleljük: Uram tedd amit akarsz, ne siesd el! Mond el nekünk, közöld velünk akaratodat, várni fogunk rá, hogy megtudjuk.

Most lapozzuk fel újra az efézusi levelet: Ez a szöveg még teljesebben megmagyarázza. Efézus 1,3-9: *„Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. A szerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek őelőtte szeretet által. Miután előre elhatározta, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által, akaratának jókedve szerint. Kegyelme dicsőségének magasztalására, mellyel megajándékozott minket ama szerelmesben. Akiben van a mi váltságunk, vére által, a bűnök bocsánata, kegyelmének gazdagsága szerint, melyet nagy bőséggel közlött velünk, minden bölcsességgel és értelemmel, miután megismertette velünk akaratának titkát az ő jó kedve szerint”*.

Megismertette velünk jókedve akaratának titkát. A német Biblia itt a *geheimnis* szót használja itt a titokra, ami ugyanazt jelenti, mint nálunk a titok: rejtett valami, valami

¹¹⁵

János 8,35

titokzatos. A szó gyökerére szeretnék visszatalálni, akkor közelebb jutunk szövegünk megértéséhez. Arimátiai József a zsidóktól való féltében titokban – heimlich – jött Jézushoz. Mit jelent a heimlich? A heim otthont jelent, a geheimnis pedig a titkos, bizalmas titkokat, házi ügyeket.

Minden családban vannak családi titkok. A vendégek jöhetnek és mehetnek, még sincs soha joguk, hogy a családi titkok beavatottjai legyenek. Ezeket nem mondják meg nekik. Tehát a német fordítás arra utal, hogy a családnak szent belső titkai vannak, amelyek erre a családra jellemzők, amelyek a család érdekeit védik: a családi tanács titkaira. Jézus tehát most magával vitt minket otthonába, és beavat minket akaratának geheimnis-ébe, családi titkaiba, a mennyei család belső ügyeibe. Az Úr olyan meghitt kapcsolatra von minket, hogy nem tartja vissza tőlünk a családi titkokat. Ő maga biztosít erről bennünket.

Más verset is olvashatunk erről. Jegyezzük most meg, hogy olyan ügyei, olyan titkai vannak ennek az isteni családnak, amelyek kimondhatatlan idők óta léteznek, azokról szólnak, sokkal előbből, mint ahogyan mi beléptünk a családba. Hiszen azelőtt idegenek voltunk. Semmi kapcsolatunk sem volt vele. Ám az Úr elhívott bennünket, és mi eljöttünk. Ő pedig befogadott minket a családba, és olyan kapcsolatba von bennünket magához, amelyben közölni szándékozik velünk mind a családi titkokat. Ehhez, mint már láttuk, hosszú idő kell, de neki is hosszú időre van szüksége, hiszen igen elenyésző a befogadóképességünk a titkok tengernyi gazdagságához képest, hogy soká fog tartani, amíg közölni tudja velünk e titkokat.

Még ennél is többre van szükség. Olyan valakire, aki a kezdet kezdetétől ismeri ezeket a titkokat. Van-e valaki, aki kezdetől fogva jártas ezekben a családi titkokban, aki vállalná is, hogy mindent megmutat nekünk és közli velünk, amit tudnunk kell? Lapozzuk fel Példabeszédek 8,22-t. Innen olvassuk: „Az Úr az ő útjának kezdetétől szerzett engem az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdetől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, akkor születtem, amikor semmi források, vízzel teljesek még nem voltak. Mielőtt a hegyek leülepedtek volna, a halmok előtt születtem. Amikor még nem készítette a földet és mezőket, a világ porának kezdetét. Amikor készítette az eget, ott voltam, amikor felvetette a mélységek színén a kerekseget, amikor megerősítette ott fenn a felhőket, amikor erősekké lettek a mélység forrásai, amikor felvetette a tenger határait, hogy a vizek át ne hágják parancsát, amikor megállapította e föld fundamentumait: mellette voltam, mint kézműves. Gyönyörűsége voltam minden nap, játszva öleltem minden időben”.¹¹⁶

Mármost ő az, aki mondja nektek és nekem: „Nem mondalak titeket szolgálknak, hanem barátainnak, mert a szolga nem tudja mit cselekszik az ura, de én mindent kijelentettem néktek, amit az Atya tudtomra adott. Úgy áll ő ott, mint akit együtt neveltek Istennel az örökkévalóság ideje óta, ő már akkor ott volt. És most ő mondja: Barátainnak hívlak titeket, mert mindent közöltem veletek, amit Atyám velem közölt. Nem csak időt ad rá nekünk, amikor közölni tudja majd, nem csak veszi a fáradságot, hogy közölje velünk, hanem ő az, aki minősített is arra, hogy tanítson minket. Hiszen ő ott volt a kezdet kezdete előtt! Ismeri mindezeket a dolgokat, és azt mondja, hogy semmit sem akar visszatartani tőlünk, vagy eltitkolni előlünk.

Nos testvéreim, ez is azt bizonyítja, hogy mennyire megbízik bennünk. Felolvasok néhány szót, amely a legutóbbi postával érkezett Ausztráliából. Megismeritek a hangot ugye? „Nemcsak hogy megbocsátanak az embernek az elfedező áldozat által, hanem a szeretett Fiún keresztül hit által el is fogadják őt. Amikor visszatér az Isten iránti hűséghez – akinek törvényét megrontotta – nem megtűrt lesz csupán, hanem mint Isten fiát, a mennyei család tagját tartják tiszteletben. Isten örököse ő, Jézus Krisztusnak pedig örökostársa”.

Mégis mennyire természetes, ha azt gondoljuk, hogy Isten éppen csak elszenved bennünket amikor hiszünk Jézusban. Azt gondoljuk, hogy csak ha megerőlteti magát, akkor

¹¹⁶ Példabeszédek 8,22-30 A 30. vers az angol Bibliában: „mint akik együtt növekedtek fel”

bírja ideig-óráig elviselni viselkedésünket. Ha valami módon elég jóvá tudjuk tenni magunkat, hogy tűrhetőnek találjon minket, hogy megbízzon bennünk. Én pedig azt mondom: mennyire természetes is hogy ilyen megvilágításban lássuk magunkat! De az ördög is kész örömmel beszéli be ezeket nekünk, ő is mennyire örül, hogy így látjuk magunkat!

Az Úr azonban nem akarja, hogy habozva, kételkedve torpanjunk meg a felől, hogy ő hogyan vélekedik felőlünk. De még mennyire nem! Hanem így szól: „Amikor hiszel bennem, amikor elfogadsz engem, téged is elfogad Isten énbennem. Nem azt akarom, hogy éppen csak megtűrt légy, hogy meglegyünk egymással. Hanem meg szándékozom bízni benned, mint a barátomban. Be akarlak venni szándékaim megvitatásába, azt akarom, hogy részt vegyél az örökség minden ügyeiben. Semmit nem szándékozok visszatartani tőled”. Ez aztán a határtalan bizalom!

Hallottam egyesektől, hogy hálások voltak a bizalomért, amelyet az Úr iránt éreznek. Semmi kifogásom ez ellen. Mégsem tartom kiemelkedő teljesítménynek, sem különösebben dicséretre méltónak, ha én tudok megbízni olyan lényben, mint az Úr, főleg ha meggondoljuk, ki vagyok én és kicsoda ő. Nem képelem, hogy milyen szép és nagyszerű tőlem, hogy bízom az Úrban. Az viszont egyszerűen elképesztő, meglepő, hogy ő megbízik bennünk. Ez már igazán csodálatos. Látva, hogy ki ő, és mi voltam én, hogy ennek dacára is felemeljen, világosan kifejtse előttem amit velem szándékozik tenni – hogy ilyen közel akar vonni magához, hogy mekkora bizalmat akar belém vetni – ez igazán csodálatos!

Bármilyen oldalról nézzük is ezt, szerintem mindenképpen nagyon meglepő mindig. Szüntelenül hálaadást vált ki belőlem, hogy az Úr így bizalmasává tett. Nagyszerű valami az, hogy egyáltalán bizalmasává fogad, de az az igazság, hogy nincs határa az irántunk táplált bizalmának. A felolvasott szövegekből láthatjátok, hogy határtalan a bizalma. Van-e határa az ember bizalmának, ha a barátját fogadja be a családjába, ha a családi kör tagjává teszi, ha a családi titkokba és ügyekbe beavatja? Tudjátok, hogy ez a legmagasabb pont amit az ember elérhet a másik ember iránti bizalom és barátság területén, ha a családi titkokba bevonják, ha még ezeket is kitergetik előtte. Ha valaki ezt is megteszi barátjának, azzal bebizonyította, hogy nem szab határt a barátjába vetett bizalmának. Lám, pontosan így bízik az Úr a Jézusban hívó emberben!

A másik ember visszaélhet ugyan a szent bizalommal, amelyet ez az ember belé helyezett, ez mégsem változtat azon a tényen, hogy a másik megbízott benne. Ugyanígy mi is visszaélhetünk Isten belénk vetett bizalmával. Az ember valóban elárulhatja a szent bizalmat, a lényeg mégis az, hogy Isten nem kérdi meg, hogy el fogjuk-e követni ezt vagy sem. Nem fogad minket gyanakodva. Az sem állja meg a helyét, hogy éppen csak hogy megtűr minket. Hanem így szól: „Jöjjetek hozzám! Isten – szeretett Fia által – elfogad titeket! Megbízom bennetek! Gyertek barátaim, lépjete be házamba, foglaljatok helyet az asztalnál, étkezzetek velem! Mától fogva családtagok vagytok, egyenlők azokkal, akik mindig is itt ültek”. Nem bánik veletek úgy, mintha szolgák lennétek, hanem mint királyokkal. Közölni fog veletek mindent, amit csak közölni lehet.

Testvéreim, legyünk ezért hálások az Úrnak! Mi is viselkedjünk vele szemben egyre inkább úgy, ahogyan ő bánik velünk! Hadd vonjon hozzá minket ez a bizalom, hadd késztesen arra, hogy átadjuk magunkat neki, bizonyítsuk be, hogy méltók vagyunk a bizalmára. Való tény, hogy semmi sem vált ki több emberséget az emberből, mintha valaki megbízik benne. A gyanakvás soha sem segít. „*Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura. Titeket barátaimnak mondtalak, mert mindent, amit az én Atyámtól hallottam tudtul adtam néktek*”.

És most nézzük a 16. fejezet 12. versétől: „*Még sok mondanivalóm van hozzátok*”. Ki számára? Ne tulajdonítsuk mindezt a régi tanítványoknak! Neked és nekem van az Úrnak mondanivalója, itt és most. Hát nem feltámasztott minket halottainkból? Hát nem adott életet

nekünk Jézus Krisztussal? Vele együtt nem támasztott-e fel, vele együtt nem ültetett-e jobbára a mennyben? „Még sok mondanivalóm volna”. Kinek? Jézusnak. „*De most el nem hordozhatjátok*”. Nem vagytok elég erősek hozzá. Ez érthető. Az örökkévalóság elég teret nyújt majd, hogy növekedjem az ismeretekben, az értelmességben, hogy ezzel elég erőssé váljak hozzá. Nem kell kapkodnunk.

„*De amikor eljön amaz, az Igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra, mert nem magától fog szólni*”. Ez nem jelenti, hogy nem szól majd magáról, nem azt akarja a szöveg mondani. Igaz, hogy nem fog magáról beszélni, nem magát tolja az előtérbe. Nem a maga akaratából, a maga belátása szerint fog szólni, ahogyan Krisztus sem a maga akaratából szólt, amikor a földre jött. „*Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem hogy mit mondjak, és mit beszéljek*”.¹¹⁷ Amint Jézus sem magát állította az előtérbe, hanem azt beszélte el, amit az Atyától hallott, a Szentlélek sem magától szól, hanem azt adja tovább, amit hall. „*Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek*”. Mi tehát a Szentlélek hivatása? Az, hogy a mennyei családtól átvegye, és kitárja előttünk a dolgokat. És most a következő vers: „*Mindaz ami az Atyáé, az enyém. Azért mondtam, hogy az enyéméből vesz, és megjelenti néktek*”.

Mármost miért mondta Jézus, hogy a Szentlélek az övéből kapja, amit kijelent? Mert „minden, ami az Atyáé, az enyém, azért mondtam, hogy az enyéméből vesz, és megjelenti néktek”. Mennyit jelent ki majd nekünk? „Mindent”. Kinek a mindenét? Mindent, ami az Atyáé, semmit sem tart majd vissza.

És most lapozzuk fel Kor. I. 2,9-12-t. „*Hanem amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg se gondolt, ezeket készítette Isten az őt szeretőknél.*” Istennek vagyunk örökösai, Jézus Krisztusnak pedig örökösársai. Isten őt jelölte ki mindenek örökösévé. Tehát mindent, amit a mindenség tartalmaz, azok számára készítette, akik szeretik őt. De ha szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta ezeket a csodás dolgokat, akkor hogyan ismerhetjük meg mégis? Jaj hát „*nekünk az Isten kijelentette az ő Lelke által, mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is*”.

Miért kutatja az Isten mélységeit? Hogy majd közölje velünk. Nagyon is mélyek a számunkra. Ám az Úr nem hagyja ennyiben. Hanem ki akarja nyilatkoztatni nekünk. Ezért mindent a Jézus kezébe helyez, aki egyrészt vele volt, de aki közülünk való is, Jézus Krisztus pedig Lelke által kijelenti nekünk.

„*Mert kicsoda tudja az emberek közül az emberek dolgait, hanem ha az ember lelke, amely benne van. Akképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanem csak az Isten Lelke. Mi pedig nem e világ lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket*”. Mit is mond ez a szöveg? Kaptuk. Köszönjük meg neki, hogy már megkaptuk. Pár nappal ezelőtt néhány sor került a kezembe Jézus bizonyágtételéből¹¹⁸: „*Némelyek azt várják, hogy majd eljön az az idő, amikor Isten kitölti majd a Szentlelket*”. Ez a szövegünk azt mondja, hogy ez az idő most van, hogy most kell őt kérnünk és befogadnunk. „*Általában úgy várnak a Szentléleknek a gyülekezetre való kitöltésére, mint ami a jövőben következik majd be. Pedig a gyülekezetnek most is előjoga, hogy részesüljön benne. Keressétek, imádkozzatok érte, higgyetek benne*”.

Ő mondja: „Vegyétek a Szentlelket!” „Amint Atyám küldött engem, úgy küldelek én is titeket!” „Kaptuk ... az Istentől eredő Lelket”. Áadtuk-e magunkat neki? Megnyitottuk-e szívünket, hogy befogadjuk a Jézus Krisztus értelmét, hogy megismerjük őt az igazat, hogy benne éljünk, aki igaz: Az Isten Fiában, a Jézus Krisztusban? Ez az igaz Isten, és az örök élet. Mivel ez így igaz, „mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét szívünkbe”.

¹¹⁷ János 12,49

¹¹⁸ Elterjedt szóhasználat volt abban az időben E. G. White írásait így nevezni.

Elküldte, nem pedig „el fogja küldeni”. Az Úr állítja ezt. Köszönjük hát meg amit tett, és „vegyük a Szentlelket”!

Fogadjuk őt hálaadással, és engedjük, hogy a Lélek felhasználjon bennünket ahelyett, hogy várnánk és vágyakoznánk, hogy elnyerjünk valami csodás külső megnyilvánulást, mely olyan érzést támaszt majd bennünk, amelyet elképzeltünk: „Most nyertük el az Isten Lelkét. Igen, most már nagy dolgokra vagyok képes”. Így soha nem érkezik el hozzánk. Ha az Úr ma este kitöltené ránk a Szentlelket, mint pünkösdkor kitöltötte, az az ember, akinek ilyen az elképzelése róla, semmit nem nyerne belőle.

Hanem azt mondom: változtassuk meg efelől nézeteinket! Tereljük el bárminemű külső, szemmel látható megnyilvánulásról, vagy valamilyen kézzel fogható érzésről, melyről tudhatnánk, hogy elnyertük Isten Lelkét, hogy most már képesek leszünk nagyszerű dolgok véghezvitelére.

Isten ejtette ki az ígét. Ő tette az ígéretet. Ő támaszt fel minket és ő ültetett minket Jézus Krisztusban a maga jobbára. Most pedig azt mondja: „Minden nyitva áll előttetek, rendelkezésekre áll a Lélek, hogy megmutasson nektek mindent, hogy közöljön veletek minden közölni valót. Mi mást kérhetnénk hát? Mi mást kérhetnénk tőle, mint hogy mutassa meg értelmét, készségét, hogy befogadjuk most az Isten Lelkét.

A menny várva várja, hogy ránk áraszthassa a Szentlelket. Mire van szükség, hogy elfogadjuk, elnyerjük? Keressük, imádkozzunk érte, hogy higgyünk benne. Amikor mindezt megtettük, nincs semmi, ami visszatartaná őt. Mikor ezt megtettük, csak annyit kér, hogy „vegyétek a Szentlelket!” Azt is közli, hogyan nyerjük el: keressük Őt, imádkozzunk érte, és higgyük is, hogy elnyerjük. És aki hitt benne, el is nyerte azt. Ha az ő akarata szerint kérjük, akkor meghallgat minket. Ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akkor azt is tudjuk, hogy megadja kérésünket.

Az Isten Lelke vezet minket. Így vezetett el igazságába is. Igazsága által olyan magaslatokra emel bennünket, melyeket soha addig nem ismertünk. Milyen célból emelt fel minket? Megmutatta nekünk, ami elengedhetetlen: Mondjunk le a világról és minden másról az egész örökkévalóságra, az Istent kivéve. Mondjunk le minden tervről, minden kilátásról, mindenről, amit valaha is szerettünk volna. Ejtsük el énünket, ejtsük el a világot, ejtsük el mindent és fogadjuk be Istent, Istent kivéve ne kössön minket semmi semmihez. Akkor Jézus Krisztusban leszünk az Isten jobbán és az egész világmindenség nyitva áll előttünk az egész örökkévalóság tartamára. Aki elnyeri Isten Lelkét, hogy mindezekre megtanítsa, mindannak tudtára adja Isten titkait, aki hisz benne.

„Mi pedig nem a világ lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk”. Vegyük most át a szöveget, mint hálaadó szövegünket, imánkat, amelyre áment mondunk! Efézus 3,14-21.

Ezokáért meghajtom térdeimet a mi urunk Jézus Krisztus Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az ő lelke által a belső emberben, hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben. A szeretetben meggyökerezve, alapot véve, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük, vagy elgondoljuk a mibennünk munkálkodó erő szerint: annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Amen”. S mondja az egész nép: Amen!

•13. Sátán lefegyverzése

(A 22. előadás)

Beszélgésünket az Efézus 1,19-21-ig terjedő versekkel kezdjük. A tárgyunk még mindig az, hogy mivel rendelkezünk Krisztusban ott, ahol most tartózkodik. Ez része annak az imának, hogy megértsük: **„mi az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amit megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta őt a halálból, és a maga jobbjára ültette a mennyekben”**. Ugyanezt a gondolatot fejezi ki Filippi 3,8-10 is: **„Most is kárnak ítélek mindent az én Uram Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt. Akiért mindent kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. És találtassam őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján. Hogy megismerjem őt, és az ő feltámasztásának erejét”**.

Ez ugyanaz, amit az Úr szeretne, hogy megismerjünk, amint azt a szöveg is feljegyzi: „milyen az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk. Hatalma erejének munkáját Krisztusban mutatta meg, amikor feltámasztotta őt a halálból”. És most azt mondja Pál: „Hogy megismerjem őt, és az ő feltámasztásának erejét”. De nem azt az erejét csupán, amellyel Pált feltámasztja majd miután meghalt és sírba szállt. Nem erről van itt szó! Hanem hogy addig ismerjük meg a feltámasztásának erejét, amíg élünk. Azt a hatalmat, amelyet általa nyerünk el, amely által vele együtt megfeszítettünk, vele együtt halottak vagyunk. Vele temetnek is el, majd vele együtt támasztanak életre, és ültetnek az Isten jobbjára a mennyben. Ez az a hatalom, amelyről a szövegünk beszél.

Olvassuk tovább, és majd meglátjuk, hogy így van: **„hogy megismerjem őt és az ő feltámasztásának erejét, és az ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálhoz. Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámasztására.”** Pál ismerni akarja Krisztus feltámasztásának hatalmát, hogy eljusson a halálból való feltámasztásra. Aki földi életében nem ismeri meg Krisztus feltámasztásának hatalmát, az a következő életben sem fogja megismerni. Igaz, hogy Isten fel fogja támasztani őt a halálból, de nem fogja megismerni azt a hatalmat, amely feltámasztotta őt. Tehát ha valaki nem ismeri meg Krisztus feltámasztásának hatalmát mielőtt meghalna, az sohasem fogja megismerni Krisztusnak azt a hatalmát, amely feltámaszt abból a halálból.

Ott az Úr imája, hogy megismerjem, milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma felettünk, akik hívőkké lettünk, annak a hatalmas erőnek megfelelően, amelyet akkor működtetett Krisztusban, amikor feltámasztotta őt halottaiból, majd maga mellé ültette. Őbenne ismerjük meg a hatalmat, mely vele együtt feltámaszt minket a törvényszegések és vétkek hatalmából. És vele együtt ültet Isten jobbjára a mennyben.

Nézzük most meg Efézus 1,20-21-et: **„A maga jobbjára ültette őt a mennyben, felül minden fejedelemségen és hatalmasságon, erón és uraságon, és minden néven, amely neveztetik nem csak a világon, hanem az eljövendőben is”**. Istennek ez a hatalma, amely Krisztusban minden fejedelemség, hatalom, erő és uralom fölé emelt a világon, ez az, amit ma este vizsgálunk. Ezért először is közelebbről meg kell vizsgálnunk, hogy milyen jellegűek ezek a fejedelemségek és hatalmak, amelyek a világon vannak.

Hanem előbb figyeljünk fel még egyszer arra: ott áll a tény, hogy krisztusban elnyerjük- meg is kell ezt ismernünk – mi is ez a hatalom, amely őbenne és vele együtt minket is felemel minden hatalom, fejedelemség, erő és uralom fölé, amelyek a világon vannak. Ott az állam és az egyház különválása. Ott a világtól való elkülönülés. Ez juttat minket olyan

helyre, ahol kiválóbb védelem vesz körül, mint amit e világ hatalmasságai nyújtanak. Ott a hitnek ez a ténye.

És most a hatalmak természetét érintjük. Az összefüggés kedvéért olvassunk bele a második fejezetbe. „*Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt. Amelyekben jártatok egykor e világ folyása szerint. A levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik.*”¹¹⁹ Ez az a lélek, amely a világban, az engedetlenség fiaiban működik. Ez a lélek a levegőbeli hatalmasságok fejedelmének lelkülete. Egykor a bűneinkben halottak voltunk, mi is a világ útja szerint jártunk, a világi hatalom fejedelme szerint.

A fejedelem szóból származik a fejedelemség. Az uralkodó államformák között vannak fejedelemségek, nagyhercegségek, királyságok és birodalmak. A fejedelemség a fejedelem birtoka, hatásköre, területe. A nagyhercegség a nagyhercegé, a királyság a király területe, a birodalom pedig a császár országaiból áll. A szövegünkben Krisztus felülemelt minket minden fejedelemségen, hatalmon és a többin, amely a világon van, amely a világból való. Felül emelt bennünket annak a lelkületnek az uralmán, amely a hitetlenség gyermekeit kormányozza.

Örvendezhetünk tehát és hálákat adhatunk az Úrnak, hogy Krisztusban felülemel bennünket ezen a fejedelmen, hatáskörén és minden hatalmán. Ez a gondolatunk. Hiszen Krisztusban az Úr messze felülemelt minden fejedelemség, hatalom és uralom fölé amely a világon van.

Olvassuk most Efézus 6,10-től: „*Végezetre atyámfiainak legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében! Öltözzétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben!*” Kinek kell hát a kereszténynek ellenállnia a világon, a világ fejedelemségeiről, hatalmairól és birodalmairól szólva? Az ördögnek. „Hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben?”

Amikor tehát bármilyen kormányzat a keresztény ellen támad és beleavatkozik az életébe, zaklatja, üldözi őt, akkor a kereszténynek ezzel a kormánnyal gyűlt meg talán a baja? Ez ellen küzd? Dehogyan ez ellen! Hanem még mindig az ördög ellen. Ez az, amit soha sem szabad elfelejtenünk. Értsük meg, hogy amikor kormányok, királyságok, császárok és államférfiak üldözik a keresztényeket, zaklatnak minket, akkor valójában semmi közünk hozzájuk. Nem ellenük harcolunk, hanem az ördög ellen, vele viaskodunk.

Erről az egyik tavaly tavasszal kapott bizonyoságtétel jut az eszembe, amely kijelenti, hogy az ígértetők mindig emlékeztessék népünket a világi viszályokra, felfordulásokra, összecsapásokra és a többire, amelyek külsőleg megjelennek a világunkban, nem ebből erednek csupán, nem a látható dolgokból, hanem kizárólag a láthatatlan szellemi hatalom következményei. Külső megnyilvánulásai annak a hatalomnak, annak a szellemnek, amely ezek mögött húzódik meg. Az eszközök, amelyeket ezen az oldalon látunk, amelyek az Úr üzenetét terjesztik és előreviszik a munkáját, ezek bizonyítják a mi oldalunkon, hogy ezek az Isten Lelkének és hatalmának külső megnyilvánulásai csupán, hiszen minden mögött az Úr áll. Azt az utasítást kaptuk, hogy mi ígértetők gondoskodjunk róla, hassunk oda, hogy felhívjuk népünk figyelmét: ez a Krisztus és Sátán között folyó nagy küzdelem, világméretű küzdelem.¹²⁰

Milyen könnyű is, ha emberekre, kormányokra, hatalmakra rögzítjük gondolatainkat, azt képzeljük, hogy azokkal állunk vitában, azokkal küzdünk. Pedig dehogyan! Semmi vitánk a kormánnyal. Semmit sem akarunk tenni a kormány ellen, hiszen írva van: „*Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak!*” Nem szabad kormányokkal viaskodnunk. A keresztény mindig is összhangban lesz minden helyes törvénnyel, amit bármilyen kormány

¹¹⁹ Efézus 2,1-2

¹²⁰ A bizonyoságtételt a következő előadás elején idézi szó szerint A. T. Jones testvér.

hozhat. Sohasem köt bele abba, hogy milyen törvényt hoznak és milyen nem, amíg a kormány a maga hatáskörén belül marad. Nem érdekli őt különösképpen milyen törvényt hoznak, hiszen az ő keresztény élete, amelyet istenfélelemben él, soha semmilyen helyénvaló törvénnyel nem kerül összeütközésbe, semmiféle törvénnyel, amelyet a Cézár meghozhat a maga hatáskörén belül. Ezt a hatáskört Isten szabta ki számára.

Amikor a Cézár túllépi a hatáskörét, ha Isten hatáskörébe tolakszik, akkor természetesen minden törvénnyel, amelyet hoz, a keresztény összeütközésben fog állni, mert ő igaz, a másik meg hamis. A keresztény nem változtat a maga álláspontján, a másik hatalom az igen. Ezért ne képzeljük, hogy mi a kormánnyal viaskodunk. Nekünk ehhez semmi közünk. Tartsuk szem előtt a tényt: ha a kormány összeütközésbe került azzal ami helyes, és olyan ösvényre lép, amely összeütközésbe hozza őt velünk, akkor sem a kormánnyal viaskodunk, hanem mindig az ördöggel. Nem test és vér ellen kell viaskodnunk. A kormányok: test és vér. Emberek, bíróságok, törvényhozók csakis test és vér. *„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”*¹²¹

A világ istene: Sátán ellen viaskodunk tehát. Nem test és vér ellen, hanem a világ ura ellen, „ez élet sötétségének világbírói ellen, amelyek a magasságban vannak”. Erőtlen, markáns nyelvezet. Nem lehet félreérteni, látjuk kiről van szó: a világ uralkodójáról, ő ellene viaskodunk, ellene, aki a világ sötétségében uralkodik, a világ fejedelme ellen. Most már tudjuk, vagy tudnunk kellene, hogy nem tart már soká amikorra minden uralom ezen a földön e föld uralkodójának uralma alá hajlik, aki a sötétségen uralkodik. Mindent egybe fog kötni, hogy mindent Isten igazsága ellen, s azok ellen irányítson, akikben az képviselve van a világon. Szeretném, ha mindenki tudná, hogy hamarosan elérünk oda. Bárcsak minden szombatünneplő adventista tisztában lenne vele, hogy most ahhoz a ponthoz érkeztünk, amikor a földön minden hatalom és uralom Isten igazsága ellen foglal állást. De ha lennének olyan adventisták, akik ezt nem tudják, akkor is rövid időn belül, ha minden így fejlődik tovább, kénytelenek lesznek tudomásul venni.

Mint már egyszer említettem az Egyesült Államokat mindig a szabadság és a lelkiismereti szabadság fellegrárának tartották a világon. Európában pedig Svájcot tartották olyan kis köztársaságnak, ahol a legteltesebb volt a szabadság. Mégis pillanatnyilag az Egyesült Államok és Svájc követnek el legtöbbet annak az egyháznak maradéka és magva ellen, amelyik megtartja Isten parancsolatait, és akiknél ott a Jézus bizonyágtétele. És most Anglia is ténylegesen csatlakozott hozzájuk. Mármost ha ezek az országok amelyek a világon az emberi jogok és a lelkiismereti szabadság példaképei voltak, Isten igazsága ellen támadnak, akkor eljött az idő, hogy rádöbbenjünk: az egész világ Sátán uralma alatt áll, készen arra, hogy Isten igazsága és Jézus Krisztus hatalma ellen támadjon.

Mégis ennek ellenére azt mondom, hogy Krisztusban nincs mitől tartanunk, mert őbenne munkálkodik az az erő, amely vele együtt feltámaszt minket a halálból, amely Isten jobbjára emel minket mennyei életre, messze mindennemű erő, hatalom, uralom, fejedelemség fölé, amelyek a földön léteznek, és Sátán kezében nyugszanak. Most, amikor már-már viaskodásra kényszerítenek bennünket, ugye milyen jó, hogy az Úr Jézus eljön áldott igazságával, hogy élénk ragyogjon, és felemeljen oda, ahol ő trónol, hogy tudjuk: mi mindig is ezek fölött vagyunk és diadalmaskodunk rajtuk.

Most egy kissé tovább megyünk a tanulmányunkkal, ennyi elég lesz a fejedelemségekről. Azt olvastuk, hogy felül emelt bennünket minden fejedelemségen és hatalmasságon. Ha megnézzük az eredeti görögben, azt találjuk, hogy a szó teljes értelme az olyan hatalomgyakorlás, amely a jogosság ellen is érvényesíti erejét. Tekintély, hatalom. Igaz,

¹²¹ Efézus 6,12

hogyan vannak enyhébb használatai is ennek a szónak a teljes alkalmazásán kívül. Ilyen esetekben az összefüggés adja meg a szó jelentését. Például, ha ezt a szót Krisztus hatalmára, az Úr tekintélyére alkalmazva használják, akkor az természetesen helyénvaló, törvényes hatalmat jelent, hiszen az Úr hatalmáról van szó. De ha a világ hatalmaira alkalmazzák, akkor minden esetben a világ természetéből veszi a jellegét az itt uralkodó szellemtől. Akkor ez teljesen visszanyúlik az eredeti jelentéshez, amely olyan hatalmat jelöl meg, amelyik eltiporja a jogot.

Hol is kezdődött a világmindenségben a hatalomnak olyan bitorlása, amely eltiporja a méltányosságot? Lucifer lázadásával kezdődött akkor régen: az ennek érvényre juttatásával. Ő hozta létre az ilyen hatalmat, ő kötötte azt a világ nyakába ármánykodással, amikor birtokába vette a világot. Ezért helyesen alkalmazták itt a szót, amikor azt mutatja szövegünk, hogy amikor Krisztusban felülemel minket a világi fejedelemség és hatalmasság fölé, akkor a jogtipró hatalom fölé emel, ami Sátán hatalma, amint azt ő hozta, vezette be a világba, és amint ő gyakorolja azt a világon.

Ez egyszerűen hangsúlyozza a gondolatot, amit az imént említettünk, hogy a mi viaskodásunk annak a folytatása, amely kezdettől fogva folyik a két lelki hatalom: a törvényes és a törvénytelen között. Az egyik hatalom eltiporja a jogot, a másik mindenek fölött méltányos. A küzdelem, a vita e között a két hatalom között folyik. Mi a jogtipró hatalom uralma alatt állunk, az erőszak hatalma alatt. Jézus Krisztus megismertette velünk az igazságos hatalmat, a szeretet hatalmát. Mi tehát elhagytuk a jogtipró hatalmat, és csatlakoztunk a méltányosság hatalmához, a szeretet hatalmához. A viadal most e két hatalom között folyik, mégpedig értünk is. Mindig is közöttük dúlt. Bármilyen eszközt használnak is a világban, az mind ennek a hatalomnak a külső megnyilvánulása. A viadal tehát mindig is e két hatalom között folyik: Jézus Krisztus és a bukott fejedelem között. Kövessük nyomon hát kissé tovább ezt, lássuk mennyiben miénk a győzelem, mennyiben vívta ki értünk Krisztus a győzelmet, e törvénytelen hatalmak, jogtipró hatalmak fölött. Olvassuk Kolossé 2,9-től:

„Benne lakozik az Istenség egész teljessége testileg. Őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. Akiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkőzvé az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében. Eltemetettvé vele együtt a keresztségben, akivel egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból. Titeket, akik holtak voltatok bűnökben, testetek körülmetéletlenségében ő vele együtt megelevenített, megbocsátván minden bűnököt.”

Vele együtt életre keltett titeket. Ugyanaz a történet ez, mint amit Efézus 2-ben olvastunk nemrég, hogy életre keltett minket, feltámasztott halottainkból és maga mellé ültetett. Most annak a kulcsa következik, hogy hogyan ért hozzánk benne ez a győzelem: *„Lefegyverezvé a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban”*.¹²² Vagy ahogyan a szó másodjelentése adja: *„diadalmaskodott rajtuk magában, magán belül”*. A hatalmasság szó a görögben itt is ugyanaz, mint amelyik az előbb a jogtipró hatalmakat jelezte.

Nem kell a Jézus által elmondott példázathoz fordulnunk. *„Mikor az erős fegyveres őrzí az ő palotáját, amije van, békességben van. De amikor a nála erősebb reá jövőn legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, amelyekben bízott, és amit tőle zsákmányolt, elosztja”*.¹²³ A jogtipró hatalom birtoklása Sátántól ered. Félrevezetéssel e világ feje lett, azáltal, hogy ő vált az ellenőrző hatalommá a fölött, aki eddig a világ feje volt. A maga uralma alá hajtotta Ádámot és birodalmát, ő lett a birodalom feje, e világ feje, minden fejedelemség és hatalmasság feje e világban.

¹²² Kol 2,15-öt szó szerint így idézi A.T. Jones: *„Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérré állította őket, és Krisztus által diadalmaskodott rajtuk.*

¹²³ Luk.11,21-22

Hanem őnála erősebb jött a világba. Tudjuk, hogy Krisztus erősebb, mert megharcolta a harcot, és győzött. Második Ádám-ként jött, nem úgy, mint az első Ádám volt, hanem amilyenné az első Ádám silányította leszármazottait arra az időre, amikor Krisztus eljött. A második Ádám azon a leromlott színvonalon született, ahova az első Ádám óta süllyedt a faj. Ilyen állapotban szállt síkra annak uralma ellen, aki a földet bitorolta. A viaskodás e kettő között folyt. Az volt a kérdés, hogy megosszák-e a zsákmányt, vagy annak a kezében maradjon, aki jogtalanul, jogtiporva bitorolta. Az bizonyult erősebbnek, aki birtokon belül volt, aki eljött ebbe a lázadó birodalomba, és amíg itt élt, minden lépésnél legyőzte a bitorlót.

Akkor, hogy bebizonyítsa a mindenség előtt, hogy mennyivel hatalmasabb ő a bitorlónál, Jézus nem csak hogy – míg a földön élt – minden lépésnél legyőzte a Sátánt, hanem Sátán, amikor halálra adta őt, akkor ezzel annak a kezébe helyezte magát, aki a birtokon belül volt. Azt, aki a birtokon belül volt, holtan bebörtönözte az erődjébe (Jézust), de Jézus még itt is megtörte a bitorló hatalmát. Nem csak azt bizonyította, hogy akkor erősebb, mint Sátán, amikor életben van, hanem akkor is erősebb nála, amikor halott. Holtan is erősebb volt Sátánnál, azért kijött a sírjából és kijelentette a mindenség előtt: „*Én vagyok az élő, aki halott voltam, és íme élek örökkön örökké. Nálam vannak a pokolnak, és a halálnak kulcsai*”.¹²⁴ Nagyon jó. Hála legyen érte az Úrnak!

Tehát, mivel a halott Krisztus erősebb, mint az ördög minden hatalma, mit ne tudna megtenni az élő Krisztus, aki az Isten jobbján ül? Van-e bármi alapja a csüggedésünknek? Van-e tere a félelemnek, akár az összes fejedelemségek, hatalmasságok, uralmak és birodalmak jelenléte ellenére is, amit az ördög össze tud hozni a földön? Dehogyan is van! Hiszen, aki most élve a mi oldalunkon van, még holtan is hatalmasabb volt, mint a Sátán összes ereje! Most Jézus örökkön örökké él, és mi is élünk őbenne, a hatalma a mi oldalunkon áll, az ő élő hatalma. Pedig hiszen a halott-kori hatalma is elég lenne. De most nem halott, hanem nagyon is élő hatalom ő! Örülj, örvendezzél, és győzedelmeskedj benne te is!

Jézus eljött ennek a bitorló hatalomnak a birodalmába, még az erőd legbelsőbb fellegvárába is belépett, annak fellegvárába, aki jogtalanul bitorolta e világ hatalmát. Ez a valaki, aki hatalmasabb nála, belépett, átvette a hatalmat és két kulccsal a kezében lépett előtérbe. Ma is kezében a két kulcs. Hála legyen érte az Úrnak! Még ha ez a jogbitorló hatalom némelyikünket ugyanarra a helyre zárna is a börtönbe, akkor sem kell nyugtalanzkodnunk. Hiszen nem tud ott tartani minket, mert barátunk kezében a kulcs. Amikor azt akarja, hogy előjövünk, fordít a kulcson, szélesre tárja az ajtót, mi pedig előjövünk onnan. És hogy megmutassa, milyen teljesen hatalmában van a két kulcs, amikor feltámadt, magával hozta azokat, és ma is kezében tartja mindörökké. Ezért van írva: „*Mindegyikünknek a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint adatott a kegyelem. Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba, foglyokat vitt fogva és adott ajándékokat az embereknek*”.¹²⁵

Fejedelemségeket és hatalmasságokat fegyverzett le. Amikor feltámadt, foglyok sokaságát vitte magával Sátán és a halál birodalmából. Máté 27,51-53-ban olvassuk Krisztus keresztre feszítésének idejéről: „*A föld megindult, a kősziklák megrepedeztek, a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Kijöttek a sírokból Jézus feltámadása után, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.*” Tehát a keresztre feszítéskor sírok nyíltak meg. Feltámadása után pedig előjöttek a feltámadtak. Ezért is van írva: „*megosztotta a zsákmányt*”.

Amikor feltámadt, foglyok sokaságát vezette magával, amikor a mennybe ment, magával vitte őket, az ellenség földjéről visszaszerzett foglyokat. Erre a képre hivatkozik itt, amikor fejedelemségek és hatalmasságok lefegyverzéséről beszél. Nyilvánosan pellengérré állította őket, ezzel diadalmaskodott rajtuk. Az itt használt diadal szó a római diadalmenetre

¹²⁴ Jelenések 1,18

¹²⁵ Ef.4,7-8

utal. Ilyen diadalmenetet engedélyeztek annak a római hadvezérnek, aki behatolt az ellenség területére, zsákmányt és foglyokat hozott onnan, és hazahozta ezeket a szülővárosába. Amikor hazaérkezett, a szenátus diadalmenetet engedélyezett neki. Feldíszített harci szekéren ült, hat egyforma lóval. Menetben hozta a zsákmányt és a foglyokat, így vonult végig Róma utcáin. A lakosság ilyenkor mind kitódult az utcákra a nevezetes ünnepségre, tiszteletét fejezte ki a győzőnek.

Jézus Krisztus a mi hódítónk, aki értünk hódított, eljött az ellenségnek erre a földjére, megharcolta harcainkat. Mi foglyok voltunk a bitorló hatalma alatt. Ő eljött, mint barátunk, mint hadvezérünk végig harcolta harcainkat, behatolt az ellenség erődjébe, széttépte bilincseit, és megnyitotta a felleget. Elhozta a kulcsokat, birtokba vette a zsákmányt, elővezette a foglyokat, és diadalmasan magával vitte őket a mennybe, az ő dicső városába. Most *„hála legyen az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban”*.¹²⁶ Őbenne diadalmaskodunk azon a bitorló hatalmon, azon, aki jogtalanul gyakorolja a hatalmat. A Sátán fölötti diadalban nyilvánvalóvá válik az összegyűlt világmindenség előtt az igazság ereje az erőszak fölött.

Jegyezzük meg: Az igazság soha se használhat erőszakot. Ugye ez érthető? Ugye felismeritek, hogy pontosan ebben rejlik az a lelkület, ami a keresztények szembenemszegülése? Ez maga a Jézus Krisztus lelke, amely nem ellenszegülő. Használhatott volna-e Krisztus erőszakot, amikor az igazság erejét mutatta meg az erőszakkal szemben? Már hogyan használhatott volna?

Ahhoz, hogy valamely jogtipró hatalom fenntarthassa magát, úton-útfélen erőszakot kell alkalmaznia. Mert ez az egyetlen, amit igénybe vehet, ha győzni akar. Ebben az ügyben, ami helyes az csak másodlagos szempont lehet, ha egyáltalán szempontnak tekintik.

Hanem másfelől az igazságnak az erőszakkal szembeni hatalma helyénvaló, nem pedig erőszakos. A hatalom, az erő, magában az igaz ügyben rejlik. Aki az igaz ügy elkötelezettje az erőszak ellen, akinél az igaz ügynek kell megnyilvánulnia, az sohasem vehet igénybe semmiféle erőszakot. Hanem magának a helyesnek az erejére támaszkodik a győzelemért, azért, hogy meghódítsa az erősnek minden erejét, amelyet ellene sorakoztat fel. Ez a titka az egésznek.

Ugye belátjátok, hogy ez magyarázza meg egyetlen szóval, miért viselkedett úgy Krisztus, mint bárány ezeknek a hatalmaknak a jelenlétében azzal az erőszakkal szemben, amelyet ellene alkalmaztak? Még csak nem is gondolt rá, hogy erőszakkal szegüljön szembe velük. Amikor Péter kardot rántott, rászólt: „Tedd el a kardot, aki fegyvert fog, fegyver által hal meg.”

Amikor ezt megértjük, megragadjuk, akkor mindenre magyarázatot kapunk azzal kapcsolatban, hogy mit tegyünk itt, amott, vagy máshol. Azzal a hatalommal kötöttünk szövetséget, amely az igazsággal szegül az erőszak ellen: a szeretet hatalmával. Jézus Krisztus gonosztevéként halt meg. Borzasztóan bántak vele. Lökdösték, összeverték, kicsúfolták, leköpdösték, tövissel koszorúzták, minden elképzelhető megaláztatásban részesítették. Ezek alatt halt meg, ezekbe halt bele, amikor az erőszakkal szemben az igazság hatalmára hivatkozott.

Az igazság hatalma, amelyhez ragaszkodva meghalt, ez mozgatja azóta a világot, ennek kell mozgatnia azt napjainkban is, úgy ahogy még soha nem mozdították. Amikor Isten rá tudja vezetni népét – akik ennek az elvnek ígértek hűséget – hogy szívükben is hűséget ígérjenek az elvnek, ne gondoljanak a világon semmi másra, eszükbe se jusson semmi más, soha ne is gondoljanak arra, hogy másra hivatkozzanak, mint az igazság teljes és tökéletes elvére, annak hatalmára amivel szövetséget kötöttek, amelyre szavukat adták – akkor azonnal látni fogjuk, és a világ is látni fogja e hatalom működését.

¹²⁶

Kor.II.2,14

•14. Mennyei bíróság előtt

(A 23. előadás)

Az utolsó alkalommal arra a bizonyágtételre hivatkoztam, hogy küzdelem folyik a két lelki hatalom között. Most fogom csak felolvasni, mert nem csak a küzdelmet érinti, hanem azt a témát is, amit most tanulmányozunk. Azt, hogy teljesen és tökéletesen arra támaszkodunk, hogy az igazság hatalma magában győzedelmeskedik.

„Ezekben a rendkívül komoly időkben Isten nyája őrzőinek kötelessége, hogy arra tanítsák népünket: a lelki hatalmasságok harcban, vitában állnak egymással, de nem emberek szítják ezeket a felkorbácsolt érzelmeket, amelyek a vallásos világon most uralkodnak. A Sátán lelki zsinagógájától eredő hatalom kavargatja fel a világ elemeit embereket támasztva. Ezek határozott lépésekkel – azzal használják ki a Sátán nyerte előnyöket, hogy a vallásos világot harcra buzdítják azok ellen, akik Isten szavát teszik meg vezetőjüknek és a tanítás kizárólagos alapjának. Sátán mesterei erőfeszítéseket tesz most, hogy összekovácsoljon minden elvet, minden hatalmat, amit csak össze tud szedni, hogy kétségbe vonja az Úr törvényének követelményeit, különösen a negyedik parancsát, amely megmondja, hogy ki az ég és föld teremtője.

A bűn embere azt tervezi, hogy megváltoztatja az időket, és a törvényeket, de elérte-e a célját? Ez itt a fontos és súlyos kérdés! Róma és a többi olyan egyház, amely ivott a gonoszság poharából, amikor azon erőlködtek, hogy megváltoztassák az időket és a törvényeket, ezzel az Isten fölé emelték magukat, és lerombolták Isten fontos emlékművét, a hetedik napi szombatot. A szombatnak az volt a hivatása, hogy Isten teremtő hatalmára emlékeztessen, amikor hat nap alatt megteremtette a világot és a hetediken megnyugodott. Ezért megáldotta a szombatnapot, és megszentelte azt. Ezen nyugodott meg minden munkájától, melyet teremtett és készített. A minden hájjal megkent főcsaló ördögi ügyességű ügködésének célja, hogy túlszárnyalja Istent. Abbéli erőlködésével, hogy megváltoztassa az időket és a törvényt, azon fáradozott, hogy fenntartsa Istennel szembeszegülő hatalmát, sőt Isten fölé helyezkedjék. Ez a súlyos kérdés. Itt, ezen a ponton áll szemben egymással a két nagyhatalom: Isten fejedelme, Jézus Krisztus, és a sötétség fejedelme, Sátán. Ezen a ponton dúl a nyílt harc. Két csoport létezik csupán a világon, s minden ember egyik, vagy másik lobogó alá sorakozik fel: a sötétség fejedelmének zászlója, vagy Jézus Krisztus lobogója alá”.

De ha valaki bármilyen erőszakhoz folyamodik az igazság érdekében, az melyik oldal felé viszi a küzdelemben? Ezzel azon nyomban a jogtíró oldalra helyezkedünk. Ez a rossz oldal, és az ilyesmi a rossz oldalra állít bennünket, bármi legyen is a hitvallásunk. De ha az erőszakkal szemben következetesen kitartunk a helyes elv mellett, amellyel, ami helyes, amiben magában rejlik a hatalom, hogy győzedelmeskedjünk – akkor az istenség oldalán állunk ki.

„Isten Lelkével fogja ihletni hűséges és igaz gyermekeit. A Szentlélek Isten képviselője, és ő lesz a nagyhatalmú munkálkodó erő, mely kévébe köti a hűségeseket és igazakat az Úr magtára számára. Sátán is lázas igyekezettel gyűjti kévébe konkolyait a búza közül.

A legkomolyabb, legsúlyosabb ügy most az, hogy Krisztus igaz követői mit tanítanak. Olyan küzdelemben veszünk részt, amely mindaddig alább nem hagy, míg csak az örökkévalóságra szóló végső döntés meg nem történik. Emlékeztessük Jézus minden tanítványát, hogy »nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.«¹²⁷ Örök érdekek forognak kockán ebben a küzdelemben,

¹²⁷

Efézus 6,12

ezért semmi esetre sem szabad felületes munkát végeznünk, sem talmi lelki étellel és élménnyel megelégednünk, hogy eleget tegyünk a kérdésnek. »Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani... az angyalok, akik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet.«¹²⁸

Itt az elv. Látjátok, nem kárhoztatunk, nem vádolunk senkit semmivel, nem ítéljük meg a szembeszegülést, bárki szembeszegülhet. Hanem abban az igazságban bizakodunk, amelyet hirdetünk. A hatalom az igazságban, nem pedig bennünk rejlik. Nem csak hogy megvédi magát, hanem ez a mi védelmezőnk is. Nem úgy kell védenünk, hogy közben másokat elítélünk.

„Az Úr azt akarja, hogy a szolgálatában levő minden értékes ember türtőztesse magát a súlyos kárhoztatástól és vádaskodástól. Az az utasításunk, hogy bölcsen járjunk el azokkal szemben, akikből hiányzik a bölcsesség. Bízunk az Úrra a kárhoztatást és ítélkezést”.

Mindig ugyanaz az elv: maga az igazság legyen az igazság védelmezője. Ami helyes, az legyen tulajdon támogatója, és a mienk is.

„Krisztus hív bennünket: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek: én megnyugosztalak titeket! Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek«. Aki csak eleget tesz a meghívásnak, mind Krisztussal visel egy igát majd. Nekünk minden időben és mindenhol a Krisztus szelidségét és alázatos szívűségét kell tanúsítanunk. Akkor az Úr hírnökei mellé áll, és szószólójává teszi őket. Aki pedig az Isten szószólója, az soha sem vesz az ajkára olyan szót, amelyet a menny fensége nem venne ajkára, amikor az ördöggel vitázik. Egyedüli biztonságunk, ha a mennyből nyerünk ihletést. Csakis ez minősíti az embert arra, hogy Krisztus munkatársa legyen.”

És most kissé tovább tanulmányozzuk az elv kérdését. Előző leckénkben láttuk, hogy a jogtíró hatalom azzal vette birtokába a földet, hogy félrevezette, és hatalma alá hajtotta azt, akinek a teremtő uralma alá adta az egész világot. Mármost az Úr, a menny istene nem szándékozott erőszakot használni, hogy kivegye ezt a birtokot Sátán kezéből, annak ellenére sem, hogy jogtalanul bitorolta. Pedig nem követett volna el igazságtalanságot, ha erővel vette volna is vissza. Csakhogy ez nem az Isten módszere.

Megállapítom ezt most itt, de az egész örökkévalóságon át elmélkedhetünk felőle: Isten világegyeteme az önfeláldozás elvén alapul. A világegyetem oszlopa, alapja az az elv, hogy a maga feláldozásával nyerjen meg. Úgy nyerni meg, hogy nem áll ellen erőszakkal, úgy, annak a magában rejlő erőnek a pusztá elvével nyerni, ami helyes. Ez tartja fenn a világmindenséget. Ebben létezik. Ez az örömhír, ez az evangélium is. Elég világos lenne, ha azt mondanánk: az evangélium tartja fenn a világmindenséget, de az evangélium elve a Jézus Krisztus önfeláldozásának az elve, annak elve, hogy Isten megtagadja magát, és Krisztusban odaadja magát.

Tehát akkor, amikor az Úr visszaszerzi ezt az elvesztett birodalmat, nem hajlandó semmi olyan erőt felhasználni, amely magában véve nem helyénvaló. Ezért, amikor vissza akarta szerezni ezt az egész birodalmat – magát az emberiséget is – úgy fogott a dologhoz, hogy maga Sátán és hívei ne állíthassák, hogy bármiben igazságtalanul járt volna el. A világot ember vesztette el, és ember nyerte vissza. Tanulmányoztuk az elején, erről olvastunk a Zsidókhoz írt levél második fejezetében: *„Nem angyaloknak vetette alá az eljövendő világot, amelyről szólunk. Sőt bizonyosságot tett valahol valaki mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad őt, úrrá tetted kezeid munkáin. Mindent lábai alá vetettél. Azzal, hogy néki minden alávetted, semmit sem hagyott*

alávetetlenül. De most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett, azonban látjuk Jézust".¹²⁹

Jézust látjuk az ember helyén, mint embert. Isten nem angyalok alá rendelte az eljövendő világot, amelyről beszélünk. Hanem az ember uralma alá. Ez az ember: Jézus Krisztus. Ő a második Ádám. Úgyhogy azt mondom: ember vesztette el, és ember nyerte vissza. Ádám veszítette el, és Ádám szerezte vissza. Az az Ádám, aki visszaszerzi, nem arról a helyről szerzi vissza, amelyről az első Ádám eljátszotta, hanem onnan, ahova az első Ádám leszármazottai kerültek lezülésük során addigra, ahol akkor állt, amikor ő lépett színre, hogy kétségbe vonja Sátán jogát. Amikor a nyílt testi tusában színre lépett.

Tulajdonképpen már azelőtt színre lépett, mielőtt a mindenség létrejött volna. Az ember bűnbe esése óta is beavatkozott a harcba, de amíg emberi testben földre nem jött, addig nem lett testté és nem lépett be a tényleges küzdelembe. Jézus Krisztus azon a ponton lépett emberi testben a Sátánnal vívott nyílt küzdelem színterére, amelyre az emberi test akkorra süllyedt, amikor ő a világra született. Ott, az emberi természet gyengeségében, amilyen gyenge akkor volt a világon – amikor ő testté lett – vívta meg a harcot.

Az emberi természet soha gyengébb nem lesz, a világ soha gonoszabb nem lesz, az emberi természet soha mélyebb pontot nem ér el, mint amilyen mélyet akkor ért el, amikor Jézus a földre jött. Az egyetlen lehetőség, mellyel az emberi természet gonoszabb lesz, ha a gonoszságnak ugyanaz a mélysége kereszténynek vallja magát. Az ember csupa gonoszság lehet csupán, mint amilyen akkor volt a világ, amikor Krisztus a világra született, de ha nem vallja magát kereszténynek, ha nem vallja az evangélium elveit, akkor Isten el tudja érni őt az evangéliummal elvesztett állapotában, és az evangélium által meg tudja menteni.

De ha az ember a gonoszságában vallja az evangéliumot, ha az evangélium hitvallását csupán külsőségnek használja, palástnak, amellyel elfedi a gonoszságát, akkor ezzel kiveszi az Isten kezéből az egyedüli eszközt, amellyel az Úr rendelkezik az elvesztett megmentésére, és a gonoszságának támogatására züllesztí az. Ez gonoszabbá teszi őt abból a szempontból, hogy az Isten megmentő eszközét a gonoszság palástjává, bűnösségének támogatójává teszi, és ezzel a mentéstől vágja el magát.

Magában véve testi, gyakorlati gonoszságában nem növekszik meg, csakhogy így álszent is, nem csak gonosz. A világ az utolsó napokban magában véve nem lesz gonoszabb, mint akkor volt, amikor Krisztus a világra született. Csakis annyiban lesz rosszabb, hogy az istenfélelem látszatát fogja kelteni, de megtagadja annak erejét. Arra használja a kereszténység hitvallását, hogy elrejtse istentelenségét, így annyira megrontja Isten egyedüli mentő eszközét, hogy elszigeteli magát minden gyógyomódtól.

Jézus Krisztus az emberi test leggyöngébb állapotában jött a világba. Ilyen testben, emberként vívta meg a harcát Sátánnal. Így Sátán soha nem köthet bele abba, hogy a megváltás bármilyen szemszögből igazságtalan lenne. Az ördög akkor vezette félre, akkor győzte le az embert, amikor az Isten dicsőségében és képmásában élt Isten összes áldásával, erejével és jóságával az oldalán. Hanem amikor a második Ádám jön el emberi testben azon a ponton, amelybe Sátán döntötte a bűn által az embert, és mindazzal a gyengeséggel terhelt lép a harcmezőre, akkor Sátán sohasem mondhatja rá, hogy ez igazságtalan lenne. Sohasem mondhatja: „igazságtalan előnnyel jöttél!” Nem mondhatja, hogy „nagyon is erős vértezettél léptél a síkra, túlságosan is sok biztosítékkal ahhoz, hogy egyenlőküzdelemnek lehessen tekinteni.” Nem mondhatja ezt, mert Krisztus abban a gyengeségben állt ki, amelybe maga Sátán taszította az embert, ebben a gyengeségben mondja: „Itt vagyok, küzdj meg velem!” Testvérünk így nyerte meg a küzdelmet. Győzött. Hála legyen érte az Úrnak, és dicsőség nevének!

¹²⁹

Zsid.2,5-9

És most más szempont. Emlékeztek az imaheti felolvasásra, amelyik az Isten iránti hűségről szólt? A Jób könyvéből idézett szöveget olvastuk Isten fiairól, amikor Isten elé gyülekeztek és Sátán is velük jött. Az volt a gondolat, hogy ezek az Isten fiai más világból mentek – a mindenség más-más részéből – ahhoz hasonlóan, ami Ádám volt, amikor fajunk feje volt, miután Isten megteremtette a világot és Ádám hatalma alá helyezte, és őrá bízta az uralkodást. A Szentírás azt mondja, hogy Ádám az Isten fia volt. Mármost, amikor Sátán eljött a világba, átvette a hatalmat, amikor uralma alá hajtotta a birodalom fejét, akkor azt a helyet foglalta el, amelyet Ádámnak kellett volna betöltenie. Ezért amikor Isten fiai eljöttek más-más világokból, hogy megjelenjenek az Úr előtt, Sátán is eljött, ő is megjelent az Úr előtt az uralma alatt álló világunk képviselőjeként. Csak azért említem ezt, hogy felhívjam a figyelmeteket további tanulmányunk egyik gondolatára.

Mármost Sátán itteni birodalmából – amióta csak az ördög szert tett erre a hatalomra – Isten mindig is hívta magához az embereket. Attól a naptól kezdve, hogy Sátán magához ragadta a világ feletti hatalmat, mióta Isten így szólt: „ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te magod és az ő magva között” – Isten egyre hívja magához az embereket Sátán soraiból az ő birodalmába. Sokan el is jöttek minden időben. Hanem Sátán egyre azzal vádaskodott, hogy ez nem igazságos. Így érvelt: „Ez az én jogos hódításom, te mégis magadhoz vezeted őket? Mit tettél, amire hivatkozhatnál, ami alapján méltányosan megtehetnéd, amikor én hódítottam őket magamhoz?”

Így vitatta mindig Isten jogát, hogy magához hívjon el embereket, de azokat is csak egyre vádolta, akiket Isten magához hívott ki a világból. Isten előtt vádolta őket éjjel és nappal. Így erősködött: „Ezek az én tulajdonaim, az én jogos alattvalóim, bűn terheli őket, és mindenestől fogva gonoszak. Te mégis kihívod, megigazulttá teszed, a mindenség előtt tartod őket, úgy akarod a mindenség elé állítani őket, mint akik minden időben jók voltak. Nem méltányos az eljárásod, hiszen bűnösök, gonoszok, éppen olyanok, mint a többiek ideleinn”. Tehát ő az atyafiak vádolója, éjjel és nappal vádol mindenkit, aki az ő fennhatósága alól Istenhez fordult.

Jézus azért jött a földre, hogy bebizonyítsa, joga van mindezt megtenni, és igazságosan cselekszi ezeket. Mégpedig a gyengeség olyan színvonalán jött el, amint azt az imént kifejtettük, így bocsátkozott a harcba Sátánnal, hogy igazságos módon visszazerezhesse az uralmat elveszett birtoka fölött. És most jegyezzük meg: Sátán nem igazságosan, hanem erőszakkal kaparintotta meg a fejedelemséget e birodalom felett az első Ádámtól, akinek jog szerint adták. Jött a második Ádám – ő nem erőszakkal az igazság ellen – és ő visszazserzi a birtoka feletti fejedelemséget és uralmat. Ezért amikor feltámadt a halálból, fejedelemségre emelték őt minden fejedelemség, hatalom, erő és uralom fölé, nem csak ezen a világon, hanem az eljövendőn is.

Lapozzuk most fel Jelenések 12. fejezetét. Innen vettem mindazt, amit most fejtegetek. Amikor Krisztus a világra született, akkor kezdődik a látomás. Ott áll Sátán, hogy amint megszületett, felfalja Krisztust. A hetedik verstől olvassuk: „*És lőn az égben viaskodás. Mihály és az ő angyalai küzdöttek a sárkánnyal, a sárkány is küzdött, és az ő angyalai is.*” A kilencedik verstől: „*Vettetett a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak – aki mind az egész föld kerekességét elhitei – vetteték a földre, és az ő angyalai is vele együtt levettetének. És nagy szózatot hallottam az égben, amely ezt mondta: Most lett meg az üdvösség és az erő, a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiaiink vádolója levettetett, aki éjjel és nappal vádolja őket a mi Istenünk előtt*”.

A vádló a görög eredetiben olyan valakit jelez, aki a törvényszéken vádol, közzvádló, ügyész. Olyan valaki, aki közzvádlóként jön el a bíróságra. Érthető ez a helyzet: Itt áll Sátán, akié az uralom volt. Isten pedig kihívott és befogadott mindenkit, aki Sátán uralma alól hozzá folyamodik, ám Sátán a maga alattvalóiként tart igényt rájuk. Belép az Isten ítélőszéke elé, és ott vádlóként bepereli mindezeket, az ő alattvalóit, amint a rabszolgatartók szokták a szökött

rabszolga-törvény szerint. Mindezeket bevádolja tehát a bíróságon. Követeli, hogy szolgáltatassák vissza őket a kezébe, nem igazságos, nem méltányos hogy így megfosszák őt tőlük. Mégpedig a jogosság látszatával tudta előadni esetét, mert még nem folyt a tusa, még nem harcolták meg a harcot? Krisztus még nem vívta ki olyan teljesen a győzelmet úgy, hogy az ördög érvelése, mit vádlóé teljesen meg legyen semmisítve.

Igaz ugyan, hogy az ígélet bizonyos volt, ugyanúgy a győzelem is, hiszen Isten ígéretei kétségbevonhatatlanok. Mégsem bizonyították be a próbán, nyílt harcban, emberi testben. Így tehát amikor Krisztus eljött a testben, őt is ugyanannyi kísértés érte Sátán hatalmán keresztül, mintha sohasem hangzott volna el a megváltás ígérete. A kísértés teljes erővel támadt ellene, mintha a megváltás ígérete nem is létezett volna. Ha nem így lenne, akkor mentve lett volna a kísértéstől, akkor a küzdelem nem lett volna valóságos, csak képzeletbeli.

Krisztus azért jött a földre, hogy kézzelfoghatóan bebizonyítsa annak az érvelésnek az igazságtalanságát, amelyet Sátán terjesztett a törvényszék elé, mint ennek a világnak a megbízott vádlója. Ez a gondolat vonul itt végig a bíróságok eljárása szerint. Jézus eljött Sátán területére, és azon a ponton vette magára az emberi természetet, amelyre Sátán züllesztette azt. Ilyen emberi természetben szállt szembe Sátánnal, Sátán tulajdon területén, Sátán összes hatalma ellen és ellenére, legyőzte őt egyedül az igazság hatalmával. Magában az igazságban bízott az erőszakkal szemben. Nem gyakorolja a jog árnyékát sem, hogy bármit tegyen magáért, a maga javára, vagy védelmére. Teljesen, tökéletesen arra az isteni erőre bízta magát, a méltányosság hatalmára az erőszakkal szemben, mindennel szemben, amit az erőszak ellene sorakoztathat. Így győzedelmeskedett, ezzel igazság szerint újra a birodalom feje lett. Mindazok feje, akiket végül megvált a birodalomból.

És most az a görög szó, amelyik azt mondja, hogy letaszították testvéreink vádolóját azt a gondolatot fejezi ki, hogy a vádlónak, aki eljön a bíróságra, nincs többé perelnivalója. Elküldik, elutasítják, mert érvei érvénytelenné váltak. Miért, azért mert most már van védőügyvédünk a bíróságon: az igaz Jézus Krisztus. Igen, hála legyen érte az Úrnak!

A bíróságon – mielőtt Jézus Krisztus testben megjelent volna – ott volt testvéreink vádolója, a közvádló, hangoztatva birodalmának alattvalóihoz való törvényes jogát. Azokhoz való jogát, akik elhagyták uralmát, és másik birodalom jogára alá helyezkedtek. A méltányosság bizonyos látszatával tudta előadni érveit, mert még nem tették ténylegesen kérdésessé csalárd hatalmát. De Krisztus eljött, igazságosan és méltányosan vitatta az ellenfél hatalmát minden egyes lépésnél, annyira méltányosan, hogy maga Sátán sem tud ellen felhozni semmi néven nevezendő kifogást. Miután Krisztus győzött a vitán, most már ő foglalja el a helyet a törvényszéken, de nem mint vádló, hanem mint védőügyvéd. Amikor mint védőügyvéd foglalja el helyét a törvényszéken, a vádlót, a közvádlót elutasítják, kirekesztik: Nincs érvényes esete azokkal szemben, akiket vádolni jött. Így van ez jól. Nagyon jól van.

„Ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik...” még mindig él a vádló, még mindig ellene támadhat a törvényszéken, de most már *„van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”*. Mivel ő is itt van a törvényszéken, a vádlót elutasítják, elküldik, kivetik. Ez most a helyzet, és én örülök neki. Ez az értéke a szószólónknak a bíróságon. Kirekeszti a vádlót, elveszi vádjait, érveit, perét. Úgy hogy semmi keresnivalója többé a bíróságon. Hála legyen érte az Úrnak.

És most más ponthoz értünk. Arra a kérdésre szeretnénk megfelelni, amelyet néhány nappal ezelőtt vetett fel valaki, hogy az Úr Jézus a mennyben sohasem lesz minden tekintetben olyan, mint azelőtt. A kérdés ez, ott áll a szöveg, fel is olvastuk akkor: *„És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a mellyel bírtam te nálad a*

*világ létele előtt.*¹³⁰ Ez be is fog következni. Az a dicsőség, amelyben része volt mielőtt a világ lett volna, övé lesz az örökkévalóságon át. Nézzétek meg a jegyzetekben, és ott találjátok a bizonyágtételt, amelyet felolvastam Krisztus megaláztatásáról. Aki Istennek született, ember alakját vette magára.

„*Testben is mindig olyan volt, mint Isten, mégsem jelent meg istenként. Isten mivoltát levetette, helyette az ember alakját és formáját öltötte magára*”. Egy időre elhagyta isteni mivoltának dicsőségét. De magát az isteni formát örökre hagyta el. Ez az ellentét, amit a Szentírásban találunk, és itt is csak ezt látjuk. Aki azelőtt Isten alakjában létezett, az ember alakját vette magára. A közlöny 382. oldalán újra ezeket a szavakat olvassuk a Bizonyágtételekből: „*Emberi alakzatunkat viseli az Atya trónja előtt, és az örök korszakokon át*”. Értitek? A különbség nem a dicsőségben rejlik, hanem a formán, amelyen a dicsőség nyugszik, amelyen át megnyilvánul, amelyen keresztül tükröződik.

És még valami szorosan e gondolat mellé illik. Isteni alakban, isteni mivoltában élt. Ezt azonban elhagyta, megüresítette magát. A francia bibliafordítás így fejezi ki: „megsemmisítette magát”, ami egyáltalán nem túl erős kifejezés. Most, ami alakját, mivoltát illeti, valóban megüresítette magát, soha olyannak nem fog megjelenni többé. „*Emberi formánkat viseli az Atya trónja előtt, és az egész örökkévaló korokon át*”. Az isteni mivoltának dicsőségét, melyben akkor volt része, amikor Isten alakjában, isteni mivoltában élt, ezt hozza el a mi emberi formánkba, emberi mivoltunkba, emberi testünkbe.

Ahelyett, hogy Krisztus lesüllyedt volna, minket emelt fel. Ahelyett, hogy az isteni lesüllyedt és csökkent volna, az emberit emelte fel. Ahelyett, hogy örökre oda húzta volna le őt ahol mi vagyunk, minket emel örökre oda, ahol ő van. Ahelyett, hogy megfosztotta volna őt dicsőségétől – oda helyezve őt, ahol mi vagyunk, akiknek semmi dicsősége nincs – a maga dicsőségét tette félre egy időre, minké vált. Örökre magára öltötte mivoltunkat ahhoz, hogy ő ebben a formában felemeltessen, és mi is felemeltessünk őbenne arra a dicsőségre, amelyben neki volt része, mielőtt a világ lett.

De még ezzel sincs egészen kifejtve a kérdés. Milyen mivoltában küzdött meg Sátánnal? Emberi alakjában, az én mivoltomban, az én természetemben, és a tiedben. Isten világmindenségének melyik részét érinthette volna ez a küzdelem? Az egész mindenséget. Tehát a mi világunkban, a mi testünkben, a mi mivoltunkban folyt ez a küzdelem, ment végbe ez a viaskodás, ebben vívta ki a győzelmeket, amely az egész világegyetemet érinti. Ez a vita az egész mindenséget érintett, vagy így, vagy másképp, amerre fordult.

Ezért ahhoz, hogy Isten megvalósítsa örök szándékát, erre a világra kellett eljőnie, a mi mivoltunkat, természetünket kellett magára öltenie, mert a mi világunkban, mivoltunkban és természetünkben támadták meg ezt a szándékot, ide összpontosult minden. Aki Istennel volt egy, megüresítette magát, a mi formánkban és természetünkben vívta ki a győzelmet. Melyik formához és melyik természethez tartozik tehát a győzelem? A mi mivoltunkhoz, a mi természetünkhöz. A dolgok meneténél fogva a mi Jézus Krisztusban levő, Jézus Krisztussal összekapcsolódott mivoltunké, a mi természetünké a győzelem. Látjátok tehát, hogy ez a győzelem nem csak odahat, ahova ő jutott el a mindenségben, hanem oda, ahol Jézus Krisztus van isteni jogánál fogva. Jaj, milyen csodálatos is ez! És az a legjobb benne, hogy így igaz.

Gyakran szem elől veszítjük ennek dicsőségét, mert csak annak szerencsétlen voltát tartjuk szemünk előtt, hogy a bűn ránk tört. Szerencsétlenség az, semmi kétség, hogy a bűn egyáltalán betette a lábát a mindenségbe. Ebben az értelemben szerencsétlenség volt, hogy bűn tört be világunkba, úgy, hogy a világegyetemért folyó harcnak itt kellett lefolynia. De miután betört világunkba, miután magával sodorta földünket, te és én is része vagyunk úgy, hogy itt a mi természetünkben kellett megharcolni a világegyetemért folyó tusát.

¹³⁰

János 17,5

Hálát adhatunk Istennek, hogy kivívta a győzelmet, és hogy nekünk is részünk van a világegyetem számára kivívott győzelemben. Ezért nem teljesen szerencsétlenség csupán, hiszen Isten a legsúlyosabb szerencsétlenséget is a legnagyobb győzelmekre tudja változtatni. Akkor lett volna a legborzalmasabb szerencsétlenség számunkra, ha nem lenne megváltás. Hanem, ha Isten fog valamibe, akkor ő a legsúlyosabb szerencsétlenségeket is a legnagyobb győzelmekre változtatja. Így a mindenséget ért eme legsúlyosabb szerencsétlenséget Isten a legdicsőbb győzelemre változtatja a világmindenség számára. Igen, a mindenség végleges, örök diadalává teszi.

Igen, Krisztus megüresítette magát isteni mivoltától, és emberi mivoltunkat öltötte magára. Megüresítette magát Isten természetétől, és a mi emberi természetünket vette fel. Ezzel elhozta az istenséget az emberiséghez. Ezzel oda juttatta az emberiséget, hogy legyőzze Sátánt, és a bűnt. Sátán mindennemű hatalmával szemben, Krisztus emberi természetünkben vívta ki a győzelmet. Ezért nem csak azt mondja: „*dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam te nálad a világ létele előtt*”, hanem így folytatja: „*én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nekik adtam*”.¹³¹ Tehát ahelyett, hogy oda hozta volna el őt örök időkre, ahol mi voltunk, minket visz el ez oda, ahol ő van. „*Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!*”¹³² Védőügyvédünk van a mennyei törvényszéken, aki minden elképzelhető joggal áll ott védőnként, kirekeszti a vádlót, aki éjjel és nappal vádolna bennünket. Védőnk megnyeri pereinket, hiszen már előbb megnyerte ezeket, és most isteni mivoltában megüresítette magát, szolgai alakot vett magára. Emberi mivoltában „*megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Ezért az Isten is felmagasztalta őt (vele együtt minket is), és oly nevet ajándékozott neki, amely minden név felett való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon: mennyeieké, földieké, és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus úr, az Atya Isten dicsőségére.*”¹³³

Boldog örömmel hajtunk térdet most előtte, és azon a napon is örvendezve tesszük majd az ő dicsőségében. De akár térdet hajt ma valaki, akár nem, azon a napon, amikor a mindenség előtt és a mindenség javára koronázzák meg Jézust győzelmi koronával, akkor majd minden térd – Lucifertől az utolsó emberig, aki azelőtt sohasem volt hajlandó – mind térdet hajt, és elismeri az Atya Isten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr. Azon a napon az egész világmindenségben minden nyelv hirdetni fogja az igazság istenségét, az igazság elvének az erőszakkal szembeni örök igazát.

¹³¹ János 17,5.22

¹³² Kor. II.9,15

¹³³ Filippi 2,8-11

•15. Értelmetlen szabályok

(A 24. előadás)

Mai Szentírás-szövegünk: Apostolok cselekedete 10,28: „**Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzá menni**”. Tilos volt ez valóban? Tilos volt-e a zsidónak, hogy idegenhez csatlakozzék, és vele érintkezzék? A zsidók ugyan tilosnak tartották, de tényleg a törvény ellen való volt-e az idegenekkel való érintkezés? A zsidók Isten népe voltak. Hosszú időn át vallották, hogy ők lennének az Isten népe. Ez időre már igazán megtanulhatták volna, hogy csakis az a tilos, amit az Isten tilt meg. Semminek sem kellett volna különösebben figyelmet szentelniük, amit más mondott, nem is kellett volna ezeket úgy említeni, mint tilosat. Így az emberi tilalmak megszegését sem lehet törvényszegésnek bélyegezni.

Már igazán megtanulhatták volna ezt. De ahelyett, hogy megtanulták volna, az ellenkezőjét tanulták meg. Még pedig annyira az ellenkezőjét, hogy amit az emberek írtak elő, azt tartották kötelezőbbnek annál, amit Isten maga rendelt el. Emberek rendelkezései, emberek szokásai, emberek útjai-módjai tették hatástalanná magát az Isten igéjét is, amint Jézus kijelentette: „*erőtlenné tettétek az Isten parancsolatát a ti rendelkezéseitek által*”.¹³⁴

Krisztus munkásságában, amelyet e világban végzett – amelyet magában végzett mindazokért akik benne vannak – pontosan ez előbbieknél az ellenkezője érvényesült. Ő úgy világította meg a dolgokat, hogy az emberek belássák: amit ember, vagy bárminemű embercsoport állít, azt nem tarthatjuk törvénynek, nincs helye a keresztény rendben, mint törvénynek, és a semmibe vételét sem tarthatjuk tilosnak, törvényellenesnek. Hanem, amikor Isten maga mond valamit, az egyedül törvényes, amit pedig eltilt, az egyedül törvénytelen.

Ez az elv, amelyet most fogunk megvizsgálni, amelyet most szemügyre kell vennünk, mert elérkeztünk az idők végéhez. Sőt, nemsoká megérkezünk abba az időbe, amikor a világ annyira gúzsba lesz kötözve emberek parancsai, emberek hagyományai és előítéletei által – melyek kijátsszák, érvénytelenítik Isten törvényét – mint azok voltak, akik Krisztus idején éltek. Ez bizonyosan olyan közel von minket ahhoz, amit Isten mond, hogy ez lesz egyedüli szabályunk, viselkedésünk egyedüli mértéke. Ez lesz egyedüli vezetőnk – az is Krisztusban, amint azt Krisztusban lehet élni, őbenne megteremni.

Amikor ez így lesz, amikor a világ azokhoz a külsőségekhez, szertartásokhoz és hagyományokhoz fog ragaszkodni, amelyekkel kijátsszák, hatástalanná teszik Isten törvényét, akkor el fognak bánni azokkal, akik úgy tesznek hagyományaikkal, mint Krisztus tett, ahogyan övele bántak el. Soha nem volt az Isten szándéka, hogy tiltsa a más nemzetekkel való érintkezést. Ha a zsidók hűségesek maradtak volna Istenhez, akkor soha nem tekintették volna tilosnak, hogy más nemzet fiaival érintkezzenek. Úgy jutottak el erre a pontra, hogy teljesen behunyták szemüket azelőtt: hogyan bánt Isten az emberekkel, és hogy őket is kezdettől fogva mire tanította.

Vegyük szemügyre röviden a zsidók álláspontját, amint azt Péter a szövegben kifejezte. Ez az egész zsidó nemzet elképzelése volt. Szerintük a többi nemzetek el voltak zárva Isten elől, és semmi keresnivalójuk nem volt nála. Pedig végig a történelemben azt bizonyította nekik az Úr, hogy egyáltalán nincs igazuk.

Már régen, Jónás és az asszír királyság dicsőségének napjaiban Isten szólított valakit népe közül – Jónást – hogy menjen el a pogány nemzetekhez, hirdesse nekik, hogy veszély fenyegeti őket. Hacsak az intő szóra hallgatva meg nem térnek, nem menekülhetnek el a

¹³⁴

Máté 15,6

romlás elől. Jónás azonban így szólt az Úrhoz: „Semmi értelme, hogy ilyet tegyünk, hiszen kegyelmes Isten vagy, és megbánod a rosszat, amit gondoltál ellenük. Ha elmegyek, ha megmondom nekik, és ők megtérnek, és elfordulnak a gonoszságuktól, akkor úgy sem pusztítod el a várost. Mi értelme hát, hogy elmenjek és hirdessem nekik, hogy elpusztul a város, hiszen nem teszed meg, ha megtérnek gonosz útjukról!

De az Úr nem hagyta annyiban. Ninivébe küldte Jónást. Jónás azonban kitarított vélekedése mellett. Joppéba futott, hogy onnan Társisba vitorlázzék. De az Úr visszahozta őt. Így aztán belátta, hogy mégis jobb lesz, ha elmegy Ninivébe. El is ment, és hirdetni kezdte: „Negyven nap, és elpusztul a város. Amikor a szózat eljutott Ninive királyához, a király elrendelte, hogy alattvalói hagyják abba gonoszkodásaikat, öltsenek zsákruhát, hintsenek hamut a fejükre, még az állatokat is szorítsák böjtire, és kiáltsanak Istenhez. Az Úr meghallotta kiáltásukat, elfogadta bűnbánatukat, és megkímélte a várost. Jónás a városon kívülre vonult, magas helyre telepedett, hogy lássa, vajon elpusztítja-e Isten a várost. De az Úr megkímélte Ninivét. Jónásnak csöppet sem volt ínyére a dolog. Így szólt: Hát nem megmondtam, mielőtt még idejöttem volna! Megmondtam, hogyha hirdetem nekik, amit a számba rágtál, akkor megbánják gonoszkodásukat, te megbocsátasz nekik, és nem pusztítod el a várost! Lám, pontosan be is teljesedett! Jobb lett volna, ha otthon maradtam volna.

„És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról, és megbánta azt a gonoszt, amelyről megmondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre. Igen rossznak látszott ez Jónás előtt, és megharagudott. Könnyörgött azért az Úrhoz, és mondta: Kérlek Uram! Avagy nem ez volt az én mondásom, amikor még a hazámban voltam? Azért siettem, hogy Társisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű, nagy irgalmasságú, de a gonosz miatt bánkódó. Most azért vedd el kérlek az én életemet tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem. Az Úr pedig ezt kérdezte: Avagy máltán haragszol?”¹³⁵

Aztán elmondja, hogyan telepedett le Jónás a várostól keletre, hogyan vert sátrat, hogyan figyelte annak árnyékából a fejleményeket. Az Úr árnyékot növesztett, majd szárasztott ki Jónás feje fölé. Jónás nagyon megharagudott azért, és újra imádkozott: hadd haljon meg. *„És mondta az Isten Jónásnak: Méltán haragszol-e a tök miatt? Ő így felelt: méltán haragszom mindhalálig. Ekkor az Úr mondta: Te szánod a tököt, amelyért nem fáradtál, amelyet nem neveltél, amely egyik éjjel támadt, a másik éjjel elveszett. Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és balkezük között, és barom is sok van?”¹³⁶*

Nos, tételezzük fel, hogy Jónás végül megtanulta a leckét. Továbbá lejegyezték a történetét, és mint a szent könyvek egyikét tartották meg a zsidó nép körében: ezekből tanították őket. Le kellett volna vonni nekik hát a tanulságot, hogy az Úr más nemzetekért is aggódik, ezért azt akarja, hogy népe is szíven viselje más nemzetek sorsát.

Jónás tudta, ki is fejezte, hogy „te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű, nagy irgalmasságú, de a gonosz miatt bánkódó”. Mivel tudta, még készségesebben kellett volna mennie ehhez a néphez és hirdetni nekik az Úr üzenetét, hogy megtérjenek, és megmenekülhessenek. De a könyv ellenére, amely a kezükben volt, a tanulság ellenére, amelyet nyilván tanított, homlokegyenest az ellenkező irányban haladtak vele. Azt tanították, hogy az Úr csakis akkor törődik a pogányokkal, ha olyanokká lesznek, mint a zsidók. Ekkor az Üdvözítő megmondta nekik, akik ezt tanították, akik megkerülték a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyenek: hogyha azzá lett, a gyehenna fiaivá teszik, kétszerte inkább mint ők maguk.¹³⁷ Mert így is állt a helyzet.

¹³⁵ Jónás 3,10 – 4,4

¹³⁶ Jónás 4,9-11

¹³⁷ Máté 23,15

Ezután a maguk görbe útját járták, messze távol a valóságtól, attól, hogy az Isten szívében viseli őket, és a környező nemzeteket. Kizárólagossá, zártkörűvé váltak. Annyira magukba gombolkoztak, hogy rosszabbak voltak, mint a környező pogányok. Akkor az Úr szétszórta őket a körülöttük élő nemzetek közt, úgy hogy kénytelenek voltak érintkezni a többi nemzettel. Péter mégis azt mondja: „Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzá menni”- akik körülmetéletlenek. Apostolok cselekedete tizenegyedik fejezetében olvassuk, azt vetették szemére a testvérek, hogy „körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük!”¹³⁸

Dániel és három társa a pogány király asztalánál, pogányokkal étkeztek éveken át, Isten mégis velük volt mindenkor, Dánielt az egyik legjelentősebb prófétájává tette, három társát pedig kimentette a tüzes kemencéből. Mármost minek jegyezték le ezeket, minek helyezte Isten a történetet a zsidók kezébe, mint olyan könyvet, amelyet folyton kutatniuk kell? Nyilvánvalóan azért, hogy pontosan az ellenkezőjére oktassa őket annak, mint amit mondtak és tettek.

Lapozzuk fel Dániel harmadik fejezetét! *„Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelveknek, akik az egész földön lakoznak! Békességetek bőséges legyen! A jeleket és csodákat, amelyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. Mily nagyok az ő jelei, mily hatalmasak az ő csodái! Az ő országa örökkévaló ország, az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre áll.”*¹³⁹ Nem más ez, mint Nabukodonozor, aki minden nemzetnek, népnek és nyelvnek hirdeti az ígét, az igaz Istenről szóló igazságot, hogy milyen jóságos ő, hogy milyen hatalmasak a csodái.

Ez a feljegyzés is a zsidók kezében volt Ott állt a feljegyzésekben, hogy Isten álmot adott Nabukodonozornak, Dánielnek pedig megadta a magyarázatát. Így Isten olyan helyre vezette el a pogány királyt, ahonnan az elküldte kiáltványát minden nemzetnek és nyelvnek, hirdelve, milyen jóságos az Isten, milyen hatalmas, és milyen jó megbízni benne. Nézzük meg a negyedik fejezet utolsó verseit, ahol Nabukodonozor elmondja élményeit: hogyan bántotta meg Istent, hogyan üzték ki őt az emberek közül, hogyan hozta őt vissza az Úr a maga idejében. *„Abban az időben visszatért hozzám az én értelmem, országom dicsőségére az én ékességem, méltóságom is visszatért hozzám. Tanácsosaim, főembereim felkerestek engem, visszahelyeztettem országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. Most én, Nabukodonozor magasztalom, és dicsőítem a mennyei királyt, mert minden cselekedete igazság, az ő utai ítélet, azokat pedig akik kevélységben járnak, megalázza.”*

Ott volt tehát a tanulság szüntelenül a zsidók előtt, amelyekkel az Úr arra akarta őket tanítani, hogy minden elképzelésük homlokegyenest ellenkezik az igazsággal. Arra tanította őket, hogy ő szívesen befogadja a pogányt, be akarja fogadni a pogányt. Azért különítette el Izraelt a nemzetek között, hogy jobban megismerjék őt, és elmondhassák azt amit tudnak a többi nemzeteknek. Ha kezdettől fogva arra a pontra helyezkedtek volna, ahol Isten szerette volna látni őket, akkor soha ilyen kötelesség pogány királyra nem hárul, hiszen az Isten népe maga hirdette volna Isten dicsőségét a többi nemzetnek. De mikor elzárták magukat Istentől – ezzel a pogány nemzetektől is – akkor Isten a pogány nemzetek fejeit volt kénytelen felhasználni, hogy eljuttassa istenségének ismeretét a többi nemzethez.

Nézzük meg a hatodik fejezetet is! Dáriusról, Dániel üldözéséről és megmeneküléséről olvashatunk benne. Olvassuk fel Dárius rendeletét: *„Dárius király minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, akik az egész földön lakoznak! Békességetek bőséges legyen! Éntőlem adatott ez a végzés, hogy birodalmam minden országában féljék és rettegjék Dániel Istenét, mert ő az élő Isten, ő örökre megmarad, országa meg nem romlik, uralkodása*

¹³⁸ Acs. 11,3

¹³⁹ Dániel 3,31-33

*mindvégig áll. Ő megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön, ő, aki megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából”.*¹⁴⁰

Itt ismét olyan valaki hirdeti minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, aki a zsidók szemében kivetett volt, Istentől teljesen elhagyott, elutasított ember. De ott állt megírottan tulajdon nyelvükön, tulajdon kezükkel évről évre, mindenkor annak ellenkezőjére tanítva őket, amit ők tanítottak és műveltek.

Még egyet elolvassunk Ezsdrással kapcsolatban. A Krónikák második könyve utolsó fejezetének utolsó két versétől: *„Hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindította Círus perzsa király lelkét, ő pedig kihirdette egész birodalmában szóban és írásban is: »Így szól Círus, Perzsia királya! Az Úr, az egek Istene e föld országait nekem adta. Ő parancsolta meg nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, amely Júdában van. Valaki azért tikóztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, és menjen fel!»* Olvassuk tovább Ezsdrás első fejezet harmadik versétől: *„Menjen Jeruzsálembe, amely Júdában van, és építse az Úrnak, Izrael Istenének házat. Ő az Isten, aki Jeruzsálemben lakozik!”*

Elég is lesz ennyi. Sok helyet találhatnánk még a Szentírásban, amelyekből félreérthetetlenül kiviláglik, hogy a zsidók mennyire behunyták szemüket, mennyire hátat fordítottak az Úrnak, hogy eljussanak arra a pontra, amelyet akkor értek el, amikor Krisztus a világra jött, ahol Krisztus találta őket.

Bár az is igaz, hogy Mózes könyveiben – amikor az Úr kihozta Egyiptomból Izrael gyermekeit, és más szentírási szövegekben is – megmondta nekik, hogy különüljenek el a többi nemzetektől. Ez igaz. Azt is előírta nekik, hogy hogyan érik el ezt az elkülönülést. Mózes II. 33,14-16 verseiben olvassuk: *„Az én orcám menjen veletek, hogy megnyugtassalak? Mondta Mózes: Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen! Miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk teelőtted? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve én és a te néped, minden néptől, amely a föld színén van”.* Hogyan különülnek el? „Te magad velünk jössz”. Így az Úr megtanította őket arra az útra, módra, ahogyan el kellett különülniük minden néptől.

Mármost, ha törekedtek volna az Úr jelenlétére, ha velük lett volna az Úr, akkor valóban szívükkel és életükkel különültek volna el minden néptől. Ám akkor is érintkeztek volna minden néppel. Elmentek volna minden ágazathoz, nyelvhez és néphez, úgy hirdették volna nekik Isten dicsőségét, jóságát és hatalmát, mint Nabukodonozor, Dárius és Círus hirdette. Ám a zsidók nem törekedtek az Úr jelenlétére, sem arra, hogy mindenkor velük járjon, hogy megszentelné őket. Hiszen a világtól az Úrhoz való elkülönülés a megszentelődést jelenti. Ha velük lett volna az Úr hogy megszentelje őket, akkor elmehettek volna bárhová, akkor is elkülönült nép lettek volna!

De mivel nem rendelkeztek azzal, ami elkülönítette volna őket, akkor hogyan érik el az elkülönülést? Mi is volt ennek az egyedüli módja? Tudjuk, hogy nem volt velük az, akinek a jelenléte elválaszthatta őket. Az egyedüli út, amelyen elérhették ezt, ha ők maguk válnak el a világtól. Törekedtek is elválni, arról alkotott elképzeléseik szerint, hogy mit jelent elkülönülni lenni. Hanem tudjuk, hogy mit gondol Isten az ember elképzeléseiről. Ezt mondja: *„Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utatok az én utam – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabbak az egek a földnél, annyival magasabb az én utam a ti utatoknál, gondolatom a ti gondolataitoknál.”*¹⁴¹ Tehát olyan messze estek az igazságtól, amilyen messze ember csak kerülhet.

Nem örvendeztek az Isten jelenlétének, hogy elérje ezt értük és bennük, ezért maguk vállalkoztak hát, maguk voltak kénytelenek vállalkozni, hogy elérjék – ha valaha el is akarták

¹⁴⁰ Dániel 6,25-27
¹⁴¹ Ésa 55,8-9

érni – az elkülönülést. Hanem amikor nem volt velük az Isten, aki egyedül elérhette volna ezt, akkor az ő erőlködésük – ezt elérendő – mit sem érhet. Gondolkozzatok rajta! Semmi másban nem végződhetett ez, mint az énjük fokozatos felépítésben, növelésében, fokozódó terjeszkedésében. Magabizás, büszkeség magukra, maguk felemelése, öngazultság, az önzés megannyi válfaja egyre inkább növekedett és szaporodott. Mindez abban a hiábavaló erőlködésben, hogy maguk töltsék be a Szentírást, amelyben az Úr lelkükre kötötte, hogy különüljenek el a többi nemzettől.

Amikor ezen az úton eljutottak addig a pontig, ahol rosszabbak voltak, mint a körülöttük élő pogányok, az Úr kénytelen volt kiűzni őket a földről, és szétszórni őket a többi nemzetek közt. Amikor szétszórta őket, sokkal elkülönültebbek voltak a nemzetektől, mint bármikor azóta, hogy bevonultak az ígéret földjére. Mivel szétszóródtak a nemzetek közt, úgy keresték az Urat, ahogyan nem keresték akkor, amikor a hazájukban voltak. Úgy bíztak benne, ahogyan nem bíztak hazájukban. És az Úr jelenléte elkülönítette őket a pogányoktól, amikor pedig szétszórta őket a pogányok közt. Ezzel az Úr arra akarta tanítani őket, hogy nem a helyes úton jártak. Meg akarta tanítani őket a helyes útra, amelyen el lehet érni a célt. Mégis mindezek ellenére a helytelen utat választották, hogy majd ők azon érik el céljukat.

Sőt ezen felül is: nem rendelkezve az Úr jelenlétével, ami egyedül adna értelmet annak, amit lelkükre kötött, amit elrendelt nekik istentiszteleteiken, ez az önző út arra vitte őket, hogy megrontsák, eltorzítsák az istentisztelet Úrtól rendelt forrásait. Arra vezette őket, hogy ezeket léptessék elő a megváltás eszközeinek. Amikor gyakorolták ezeket, azt tartották, hogy ezek igazzá teszik őket, és mivel más nemzetek nem követték a szertartásaikat, ezért azok nem is lehetnek igazak. Nézetük szerint Isten erre a célra rendelte ezeket a szertartásokat, s a többi nemzeteknek nem írta elő ezeket. Úgy vélték, hogy ezzel Isten többre tartotta őket, mint bárki más. Így nem csak magukat emelték Isten helyébe, de megrontották az istentiszteleteket is, amelyeket pedig más céllal rendelt az Úr. Ezeket teljességgel az öngazultság szolgálatára, maguk magasztalására, kizárólagosságra, zártkörűsége züllesztették.

Ha örvendeztek volna az Úr jelenlétének, amint ezt előírta nekik, akkor a szertartások isteni jelenléttel, tartalommal teltek volna meg, isteni étellel minden egyes mozzanatnál. Akkor megtalálták volna magát Jézus Krisztust, az ő élő jelenlétét, megtérítő hatalmát. Ez életerőt kölcsönzött volna minden előírt szertartásnak, mindazoknak a jelképeknek, amelyek előttük voltak. Akkor mindezek élő, eleven, érdekfeszítő események lettek volna számukra, hiszen Krisztus jelenlétét jelképezték volna. Azt, hogy Krisztus velük van. Krisztus jelenlétének a hiánya a megtért lélekben mindenképpen Isten helyében a maguk megnövekedésére vezetett, arra, hogy az Isten rendelte szertartásokat pusztá külsőségek ké silányították, ezek által reméltek életet nyerni. Arra vezetett, hogy a szertartásokat, mint a megváltás eszközeit emeljék Krisztus helyébe.

Még van annyi időnk, hogy felolvassak egy-két szemelvényt erről a kérdéstről Krisztus idejéből. Kérve kérlek benneteket, gondoljátok át alaposan ezeket a dolgokat. Itt van nálam White testvérnő Jézus élete című új művének néhány még kéziratban levő fejezete. Sok mondanivalója van erről a tárgykörrel, amit ma fejtegettünk. Azt hiszem, hasznára, javára válna igehirdetőinknek, munkásainknak, de népünknek is, ha felolvassánk ezeket a szavakat, hogy belekerüljenek a közlönybe is, hogy áldásul szolgáljanak nekünk az előttünk álló időben. Úgy olvasok fel belőlük, hogy nem fűzök megjegyzéseket hozzájuk, hanem a következő tanulmányunk folytatása lesz. Azért is lesz szükségünk ezekre a pontokra, hogy folytassuk tanulmányunkat. Mivel Jézus életét még nem adták ki, ezért nem is adhatom meg az oldalszámokat.

„A zsidó vezetők csakis tulajdon osztályukkal érintkeztek. Nem csak a pogányoktól tartották távol magukat, hanem saját népük túlnyomó többségétől is. Nem törekedtek sem arra, hogy áldásul legyenek, sem arra, hogy megnyerjék barátságukat. Tanításaik arra vitték

a zsidók összes rétegét, hogy olyan módon különüljenek el a világtól, ami önigazultságra, önzésre és türelmetlenségre tette hajlamosá őket. A farizeusoknak ez a szigorú elzárkózása és elvakultsága csökkentette befolyásukat, és előítéletet váltott ki, amelyet az Üdvözítő el akart távolítani, hogy minden ember érezhesse küldetésének áldott hatását.

Jézus azért vett részt a menyegzőn, hogy elkezdje a zártkörűség lerombolását, amelyet a zsidó vezetők gyakoroltak, és utat nyisson azelőtt, hogy szabadabban elegyüljenek a nép közé. A zsidók olyan messze kerültek az Úr ősi tanításaitól, hogy azt vélték: akkor lennének igazak Isten szemében, akkor nyernék el az ígért beteljesedését, ha szigorúan megtartanák Mózes törvényének a betűit. Az a buzgóság, amellyel a vének tanításait követték, mély vallásosság benyomását keltette. Nem elégedtek meg, hogy azokat a szolgálatokat teljesítsék, amelyeket Isten Mózes által előírt nekik. Egyre csak szigorú és merev kötelességek után nyúltak. Szerartásaik száma és sokasága szerint mérték megszentelődésüket, de szívük telve volt álnoksággal, büszkeséggel és irigységgel. Bár az egyedül igaz nemzetnek vallották magukat a földön, Isten átka nyugodott meg rajtuk gonoszágaikért.

Mózes törvényének megszenvedetlen és zavaros magyarázatait fogadták el, hagyományt hagyomány mellé fűztek, korlátok közé szorították a gondolat és cselekvés szabadságát, mígcsak Isten parancsai, rendelései és szolgálatai értelmüket vesztett szerartások és külsőségek soha véget nem érő sorába fulladtak bele. Vallásuk a szolgaság járma volt. Egyre csak attól rettegetek, hogy tisztátalanná válnak. Mivel egyre ezeken rágódtak, gondolkodásuk eltörpült, életük is szűk keretek közé szorult.” Kérdés, hogy mi volt ennek a gyökere. Az én, az önzés, elejétől a végéig.

„Jézus azzal kezdte a megújulás munkáját, hogy szoros egységre lépett az emberiséggel. Zsidó volt, és az volt a célja, hogy annak tökéletes mintáját hozza létre, ami belsőleg zsidó. Bár a legmélyebb tiszteletet tanúsította Isten törvényei iránt, másokat is az engedelmességre tanította annak elvei iránt, a farizeusokat mégis megróttá tettető jámborságukért és igyekezett megszabadítani a népet az értelmetlen kívánalmaktól, amelyek gúzsba kötötték őket.

Jézus megróttá a mértéktelenséget, a bűnös vágyak kielégítését, a dőre könnyelműséget, mégis barátságos volt a természete. Meghívásokat fogadott el, hogy a tanultakkal és a nemesekkel érintkezzék, de a szegényekkel, lesújtottakkal is találkozott. Ilyen alkalmakkal felemelő és tanító jellegű volt beszélgetése és viselkedése. Nem hagyta jóvá a kicsapongást és féltelenséget, de az ártatlan boldogság kedvére való volt. A zsidó menyegző ünnepélyes és mély benyomást keltő alkalom volt, melynek örömteli volta megörvendeztette az Emberfiát. A menyegzőn tett csoda közvetlenül a zsidók előítéleteinek a letörését célozta. A tanítványok az emberszeretet és alázat leckéjét tanulták meg belőle.”

Egy másik fejezetben Nikodémusról és látogatásáról olvasunk: „Ebben az időben a zsidók úgy tekintették az áldozati istentiszteleteket, mint amelyekben magukban rejlik az erő, hogy elfedezzék a bűnt. Ezzel szem elöl veszítették Krisztust, akire pedig a szerartások mutattak. Isten nyilvánvalóvá tette előttük, hogy az engesztelő áldozatok magukban véve épp oly értéktelenek, mint a rézkígyó volt. Ennek is az volt a célja, hogy gondolataikat Krisztusra, a tökéletes bűnáldozatra terelje.”

A samáriai asszonyról olvassuk: „Ez az asszony, bár bűnben élt, mégis kedvezőbb helyzetben volt, hogy Krisztus országának az örököse legyen, mint azok a zsidók, akik bár fellengzős hitvallásokat tettek az istenfélelemről, mégis külsőséges szerartásokban bíztak üdvösségük biztosítása érdekében. Azt gondolták, hogy nincs szükségük az üdvözítőre és tanítóra, ez a szegény asszony azonban vágyakozott rá, hogy valaki kiszabadítsa a bűn súlya alól...”

Jézus ugyan zsidó volt, mégis szabadon elegyedett a samáriaiak közé, semmibe véve nemzetének szokásait és elvakultságát. Már ekkor megkezdte ledönteni a válaszfalat a zsidók

és a pogányok között, és az egész világnak hirdetni az üdvösséget. ... Szolgálatának legelején nyíltan megrótta a zsidók sekélyes erkölcsiségét, és hivalkodó kegyességét. ...

A jeruzsálemi templomban válaszfal volt, amely elkülönítette a külső udvart magától a szenthelytől. A nem zsidók beléphettek ugyan a külső udvarba, de csak a zsidóknak volt szabad a belső termekbe lépni. Ha valamelyik samáriai a belső területre tette volna a lábát, az a templom megszenteltségének lett volna, az illető életével fizetett volna a szenthely beszennyezéséért. ... Ennek ellentétéként Jézus, aki pedig a templom szezője és alapja volt, az emberszeretet és barátság kötelékével vonzotta magához a pogányokat. Isteni hatalma rájuk árasztotta ki azt az üdvösséget, amelyet a zsidók vonakodtak elfogadni.

Jézus samáriai tartózkodása nem csupán világossággyújtás volt azok számára, akik oly figyelmesen hallgatták szavait. Célja volt ennek a tanítványok nevelése is. Bár őszintén ragaszkodtak krisztushoz, még mindig a régi tanítások hatása alatt álltak, a zsidó elvakultság és szűkkeblűség bővölete alatt. Azt gondolták, hogy nemzetükhöz való hűségük bizonyítása végett kötelességük ellenségeskedést táplálni a samáriaiakkal szemben.”

Észrevették a kapcsolatot a két idézet között? Amikor a samáriai asszonnyal elegyedett szóba, Jézus elkezdte ledönteni a válaszfalat a zsidók, és más nemzetek között. A másik oldalon a tanítványok azt gondolták, hogy kötelességük ellenségeskedést táplálni a samáriaiakkal szemben. Ugye világos, hogy amikor Jézus le akarta dönteni a válaszfalat, azt az ellenségeskedés megszüntetésével érte el?

„Csodálat töltötte el őket Jézus viselkedése miatt, aki így döntögette egyre a válaszfalat a zsidók és a samáriaiak között, és nyíltan elvetette az írástudók és a farizeusok tanításait. A tanítványok nem tagadhatták meg, hogy kövessék mesterük példáját. Érzésük mégis minden egyes lépésnél tiltakozott. A lobbanékony Péter, sőt még a szeretetteljes János is alig bírták alávetni magukat a dolgok új rendjének. Alig bírták elviselni azt a gondolatot, hogy olyanokért kell fáradozniuk, mint ezek a samáriaiak.

A két nap alatt, amíg Samáriában ők is részesei voltak az Úr szolgálatának, a Krisztus iránti hűségük kordában tartotta előítéleteiket. Nem akartak tiszteletlenek lenni vele szemben, szívük mégis sehogy sem törődött bele a helyzetbe. Ennek ellenére igen fontos tanítás volt ez számukra. Mivel Krisztus tanítványai és követői voltak, régi büszkeségüknek, megvetésüknek és gyűlöletüknek át kellett adni a helyet a szeretet, szánakozás és együttérzés számára. Ki kellett tárnai szívüket mindenki előtt, akik mint maguk is szeretetre, nyájas és türelmes tanításra szorultak. ...

Jézus nem azért jött a világba, hogy csökkentse, hanem hogy felmagasztalja a törvény tekintélyét. A zsidók előítéleteikkel és ferde felfogásukkal megrontották a törvényt. Értelmetlen követelményeik és szigorításaik szállóigévé váltak más nemzetek között. Különösen a szombatot kötötték gúzsba minden elképzelhető értelmetlen szigorításokkal. Képtelenség is lett volna akkoriban örömmel, az Úr szent napjának, és tiszteletre méltó napnak nevezni. Hiszen a farizeusok nehéz igává züllesztették a megtartását. A zsidó nem gyújtott tüzet, de még gíertyát sem szombatnapon. Az emberek annyira szűklátókörűek lettek, hogy tulajdon, értelmetlen szabályaik rabszolgáivá váltak. Emiatt sok mindenben a nem zsidók szolgálataira szorultak, mivel szabályaik annyi mindent megtiltottak nekik.

Nem gondoltak arra, hogy ha az élet szükséges kötelességei bűnök lettek volna, akkor azok ugyanolyan bűnösök, akik másokat alkalmazzanak, hogy elvégezzék számukra ezeket a szolgálatokat, mintha maguk tették volna meg. Azt képzelték, hogy az üdvösség a zsidókra korlátozódik, és mivel a többiek helyzete teljesen reménytelen, azért se nem javíthatnak, se rontani nem tudnak rajta. Ám Isten nem adott olyan parancsot, amit ne tudna mindenki következetesen megtartani. Törvényei nem szentesítenek semmilyen igazságtalan gyakorlatot, sem öncélú korlátozásokat. ...

Jézus tanításainak magától értetődő egyszerűsége vonzotta a sokaságot, azokat, akiket hidegen hagytak a rabbik tartalmatlan dörgedelmei. Mivel maguk is kételkedők, világot

szerezők voltak, ezek a tanítók, amikor az Isten szavát próbálták megmagyarázni, bizonytalanul szóltak, mintha csak az ige tanításai ezt is, de épp az ellenkezőjét is jelenthetnék. ... Mind szavaival, mind pedig könyörülő és jótékony tetteivel egyre törte és zúzta a régi hagyományok és emberi rendeletek elnyomó hatalmát. Ezek helyébe Isten szeretetét állította, annak kimeríthetetlen teljességében. ...

A szombat ahelyett, hogy az áldás lett volna – ami a hivatása volt – a zsidók ráhalmozott követelményei következtében átokká vált. Jézus meg akarta szabadítani a szombatiünneplést ezektől a koloncoktól. ... Az ószövetségi Szentírás, amelyről azt vallották, hogy hisznek benne, világosan leírta Krisztus szolgálatának minden részletét. ... De a zsidók gondolkodása, igazságtalan előítéleteik és esztelen elvakultságuk miatt törpévé és szülátókörvé silányodott. A zsidó vezetők tele voltak önhittséggel, lelki kevélységgel. Még a szentély szolgálatán is énjük felmagasztalásának kívánsága uralkodott el. Szerették, ha a nyilvános tereken nagyokat köszöntek nekik, hájjal kenegette őket, ha az emberek fülük hallatára a címeiket, rangjaikat emlegették. Ahogy hanyatlott a tényleges istenfélelem, úgy váltak egyre féltékenyebbé hagyományaikra és szertartásaikra.”

Még egy utolsó idézet: „Ezek az intések megtették hatásukat, és amikor ismételt szerencsétlenségek és üldözések érték őket a pogány ellenségeiktől, a zsidók visszatértek mindannak a szigorú, külsőleges megtartására, amit a szent törvény rájuk parancsolt. Ezzel sem elégedve meg, terhes pótlásokkal toldották meg a szertartásokat. Kevélységük és elvakultságuk arra vezetett, hogy a legszűkkeblűbben értelmezzék Isten kívánalmait. Az idő múltával fokozatosan elődeik hagyományaival és szokásaival falazták körül magukat, míg csak úgy nem tekintették az őseiktől eredő követelményeket, mintha az eredeti törvény szentségével lennének felruházva. Ez a magukkal, és tulajdon szabályaikkal való hivalkodás az összes többi nemzetekkel szembeni, velejáró előítélettel arra vitte őket, hogy ellene álljanak Isten Lelkének, aki helyesbiteni akarta tévedéseiket, így még távolabbra különítette el őket más nemzetektől.

Krisztus napjaira ezek a követelmények és korlátozások annyira nyugösekké váltak, hogy Jézus kijelentette: elviselhetetlen és nehéz terheket raknak az emberek vállára. A kötelességről alkotott hamis felfogásuk, az istenfélelem és kegyesség sekélyes bizonyítékai eltakarták szemük elől Isten tényleges, és építő, épületes követelményeit. A külsőséges szertartások merev megtartása közben elhanyagolták a szívből fakadó szolgálatot és istentiszteletet.”

•16. Szertartásoskodás

(A 25. előadás)

Folytatom előző óránk gondolatmenetét. A Prófétaság Lelkétől vett néhány rövid idézettel kezdem: „Jézus minden tanításában azt hirdette az embereknek, hogy hiábavaló a pusztán formális engedelmesség. ... A zsidók földiessé váltak, nem ismerték fel a lelki dolgokat. Így amikor Jézus azokat az igazságokat tárta eléjük, amelyek pedig szertartásaik lelke és veleje voltak, mivel csak a külsőre tekintettek, azzal vádolták őt, hogy meg akarja dönteni a szertartásokat. ... Tudta, hogy az irgalom cselekedeteit, mint súlyos érveket használják ki, hogy hassanak a tömegek gondolkodására, akiket egész életükön át a zsidó hagyományok és követelmények kötöttek gúzsba. Ez a tudat, azonban mégsem riasztotta vissza őt attól, hogy ledöntse az előítélet értelmetlen falát, amely eltorlaszolta a szombatot.

Az ő könyörületes cselekedete tiszteletnyilvánítás volt a szombat iránt, azok pedig, akik panaszkodtak rá, se szeri, se száma szertartásaikkal gyalázatot hoztak a szombatra. A zsidók azzal vádolták Krisztust, hogy semmibe veszi a szombatot, pedig ő csupán a szombat eredeti jellegét igyekezett helyreállítani. A rabbik törvényt magyarázata, az összes aprólékos és kicsinyes, terhes követelményük elterelte a szombatot eredeti rendeltetésétől, és az isteni törvényt – de az Isten jellemét is – hamis megvilágításba helyezte a világ előtt. Tanításuk lényegében úgy állította be Istent, mint aki olyan törvényt adott, amit még a zsidók sem bírtak megtartani, nemhogy a többi nemzetek. Így világiasságuk által lélekben elkülönültek Istentől, közben azt vallották, hogy őt szolgálják. Ezzel azt művelték, amit Sátán akart elvégeztetni velük, olyan irányban haladtak, ami gáncsolta Isten jellemét, zsarnoknak állította be őt. Arra a vélekedésre vezették így őket, hogy a szombat ünneplés – amint azt Isten megkövetelte – keményszívűvé, rideggé és kegyetlenné teszik az embereket.

Krisztus nem azért jött, hogy félrevesse azt, amit a pátriárkák és próféták szóltak, hiszen ő maga szólt e képviselőin át. Ő maga volt minden igazság szerzője. Krisztustól származott az igazság valamennyi ékköve. Ám a felbecsülhetetlen értékű ékköveket hamis foglalatba tették. Becses fényüket a tévedés alátámasztására kényszerítették. Hagyományok és babonák követésére használták őket. Jézus eljött, hogy kiemelje őket a tévelygés hamis foglalatából, és az igazság foglalatába helyezze el”.

Mi fejezhetné ki teljesebben az istenfélelem látszatának, de ereje megtagadásának gondolatát, mint az akkori időben élő emberek és istentiszteleteik? Ezek a megállapítások csupán mind más szavakkal fejezik ki azt, hogy rendelkeztek ugyan az istenfélelem látszatával, de megtagadták annak erejét. Most a világtörténelemnek arra a pontjára értünk el, amikor ugyanaz lett a világ átka. Ugyanazok az igazságok, amelyeket öellenük írtak a Szentírásban – ezek voltak Jézus Krisztus igazsága és világossága – ami megóvta az embereket a külsőségek és szertartások értelmetlen sokaságától, ugyanennek kell megóvnia bennünket is a mai időkben.

Mi is óvta meg az embereket az akkori időkben? „Ő a mi békességünk, aki egyé tette mindkettőt, és lerontotta a közbevetett választófalat. Azzal szüntette meg az ellenségeskedést, hogy a törvénybe foglalt parancsaival és rendeletével (szertartásokban és erő nélküli külsőségekben) saját testében érvénytelenítette. Mint békeszerző, a kettőt magában eggyé, új emberré teremtette.”¹⁴² Az óvta meg akkoriban az embereket a törvényeskedéstől, és szertartásokodástól, hogy teljesen feladtak mindent Krisztusnak, és így találták meg benne az ellenségeskedés megszüntetését. Ami ennél kevesebb, az ma sem menti meg az embereket semmiképpen sem. Semmi más meg nem óvja a hetedik napi adventistákat a szertartásokodástól, attól, hogy a régi szertartástörvénynek ugyanabba a kátyújába ne essenek.

(Közbeszólás: „Hadd tegyek fel egy kérdést, mert hiszen mintha minden ide összpontosulna. Azt hirdeted, hogy akkoriban tényleg nem csupán a szertartásokat szüntette meg, hanem ennél sokkal többet, azt hogy örök időkre megszüntette a szertartásokat, mint törvényeket, mindenhol, mindenkorra, bármilyen formában is jelenne meg?)

Igen, pontosan úgy van, erről van szó. Világítsuk ezt meg más oldalról is. Mi volt mindennek az oka? Mi volt az oka a zsidók és a pogányok különállásának? Mi volt az oka annak, hogy bár a zsidók rendelkeztek az istenfélelem látszatával, mégis hiányzott belőlük annak ereje? Mi volt a hiba a tanítványokkal Samáriában? Az ellenségeskedés. Az ellenségeskedés, a bűn, az énjük. De az ellenségeskedés, a bűn, az önzés mind az énjükből fakadt. A maguknak Isten helyébe helyezése ez rontotta meg nem csak az Isten által elrendelt szolgálatokat és szolgálati formákat, hanem adott még a rendeletek tetejébe tengernyi szertartást és toldalékot, amint azt olvastuk is.

¹⁴²

Ef. 2,14-15-öt szabadon idézi

Mit akartak elérni ezzel? Milyen céllal végezték mindezt? Azért, hogy üdvözljenek, hogy igazak legyenek. De nincs olyan forma, és nincs olyan szertartás, még az Isten által elrendeltek között sem, amely meg tudná menteni az embert. Itt hibázták el. Itt hibázza el ma is sok ezer ember. Ez nem más, mint az istenfélelem látszata, annak ereje nélkül. Ez nem más, mint szertartásoskodás. Ha elfogadjátok, ez az a szertartástörvény, amely az által született meg, hogy megszüntette saját testében az ellenségeskedést, és ezzel ledöntötte a közbeeső elválasztófalat.

Az készítette őket, hogy üdvösségüket illetően a szertartásokba vessék a bizalmukat, hogy hiányzott a szívükből Jézus Krisztus élő, hit általi jelenléte. Mivel nem rendelkeztek Krisztussal az üdvösségükhöz, azért művelték ezeket a dolgokat, hogy ezek által igazuljanak meg. Így aztán vették azokat az eszközöket, amelyeket Isten más céllal rendelt el, vették a tízparancsolatot, a körümetékedést, az áldozatokat, az égőáldozatot, a bűnért hozott áldozatot, vették ezeket, hogy ezek által nyerjenek megigazolást, hogy ezek végzése által jussanak üdvösséghez.

Mégsem találtak megigazolást ezek végzésével. Nem leltek békét, nem nyerték el a szívbeli meglepedést, hiszen az nem ezekben rejlik, hiszen ez mind tőlük, maguktól származott. Ezért, hogy bizonyosak legyenek benne, tízezernyi szörszálhasogató, álokoskodó árnyalattal nyújtották meg ezeket a dolgokat, hogy bizonyosak legyenek, hogy pontosan a kellő helyre érkezzenek el vele. Azért, hogy bizonyosak legyenek a megigazulás elnyerésében, ezekre törekedtek. Ezek a dolgok mégsem elégítették ki őket, nem hozták meg számukra a szívbeli békességet, ezért tengernyi hozzáadást halmoztak rá, a maguk kitalálásait. Hanem mindez szertartásoskodás volt csupán az elejétől a végéig. Mindezt azért művelték, hogy megigazulttá válhassanak.

Pedig semmi más nem teheti igazzá az embert, kizárólag a Krisztusba vetett hit. Ők azonban nem rendelkeztek ezzel. Nem élt Jézus a szívükben élő hit által, hogy az ő ereje tündöklött volna elő életükben ezeken a dolgokon keresztül, melyeket pedig ezzel a céllal rendelt el az Isten, melyeket maga Krisztus írt elő. Ezért ezeken át törekedtek igazságossá válni, de mivel csupán maguk végezték ezeket a dolgokat, ezért melléfogtak a valódi megigazulásnak. Így az énjük építette fel bennük azt, amit a bizonyágtétel gyakran válaszfalnak nevez, közbeeső falnak, értelmetlen követelményeknek, bekerítettységnek – ugyanazt fejezve ki csaknem minden elképzelhető módon.

Mi okozta ennek a falnak a felépítését? Isten emelte volna? Dehogyan emelte! Ki építette hát fel? Ők maguk. Ez rejlett ezekben, ami az egésznek alapját képezte. Ők maguk, az ő énjük. Ez az énjük, mint már számos alkalommal láttuk: ellenségeskedés az Istennel, nem veti alá magát Isten törvényének, mert valóban nem is teheti. Azt is olvastuk, hogy a tanítványok úgy érezték: ahhoz, hogy hűek maradjanak nemzetükhöz, köteleységüknek tartották ellenséges érzületet tanúsítani a samáriaiakkal szemben. Azért, hogy szert tegyenek az ellenséges érzületre? Jaj, dehogyan! Hanem hogy táplálják, hogy görcsösen ragaszkodjanak hozzá.

Tehát csakis az ellenségeskedés, amely egyszerűen az én kifejeződése, az okozta a válaszfal felépülését. Amikor Jézus le akarta dönteni és megszüntetni ezt a falat, mi volt az egyedüli út, hogy eredményesen elvégezze, megvalósítsa célját? Ugyanaz, mint az épületbontásnál. Fentről kezdte volna rétegenként itt is, ott is egy-egy követ? Vagy a közepén? Dehogyan! Ha az egész meg akarod szüntetni, akkor kiveted a helyéből az alapokat, és ezzel kész is vagy, nincs többé fal, nincs többé épület.

Jézus el akarta pusztítani az egészet, teljesen ledönteni a falat. Ezért az alapokra sújtott. Mivel a forrása, az eredője, az egész értelmetlen fal alapja ez az ellenségeskedés volt, azért Jézus úgy döntötte le azt a falat, hogy saját testében szüntette meg az ellenségeskedést, ezzel együtt a törvény rendeleteit.

(Gilbert testvér közbeszólása: Még az igazságosság szó is romlott lett. Adakozást jelentett, vagyis azt, hogy aki adakozik, az igaz ember.)

Gilbert atyafi, aki hébernek született, és most már valóban zsidó is a lelki Izraelből, azt mondja, hogy ma is tovább él ez a gondolat a zsidók közt. Egyszerűen azt jelenti, amit akkor nyernek el, ha ők tesznek valamit. Ez tehát cselekedetek általi megigazulást jelent, Krisztus nélkül. Nem más ez, mint spiritizta szertartásosság. Ez ugyanannyira értelmetlen az adventisták részére, mint amennyire a farizeusoknál volt ezernyolcszáz évvel ezelőtt. A Krisztus nélküli keresztények ma is azzal rendelkeznek csupán. Azok, akik rendelkeznek ugyan az istenfélelem látszatával, de megtagadják annak erejét. Ez az ellenségeskedés gyümölcse csupán, semmi más.

Bárhol, bármikor, ahol, amikor ez az ellenségeskedés felüti a fejét, ott betör a szertartásoskodás is. Az ellenségeskedéstől való megszabadulás nélkül lehetetlen megszabadulni a szertartásosságtól. Ha jelen van ez az ellenségeskedés, akkor az feltétlenül meg is fog mutatkozni, ez nem rejthető. Némelyik helyen a szegények és a gazdagok ellentétéként üti fel a fejét. Másutt a nemzetek közti válaszvonalban, és így tovább. Úgy, hogy teljesen kifejlődve annyi választóvonalat teremtené a harmadik angyal üzenetében, ahány nemzet, ahány társadalmi osztály él a földön. Hanem Krisztusban ilyesmi soha elő nem fordulhat. És ha nem vagyunk Krisztusban, akkor a harmadik angyal üzenetén is kívül esünk.

Jézus Krisztusban megszűnik az ellenségeskedés, ezért a különböző színűek, a nemzetek közti határvonal is. Hanem csak Jézus Krisztus nyilvánul meg mindenben, mindezek által, és valamennyietekben. De ezt soha meg nem értjük, még a hetedik napi adventisták sem, amíg a Jézus Krisztusba vetett élő hit által meg nem szüntetjük az ellenségeskedést, amely hit átadja, átengedi Krisztusnak az akaratot, hogy befogadja azt az élő, isteni mást, amelyről Prescott atyafitól hallottunk az este. Így állunk tehát, és ez a jelenvaló igazság ma a hetedik napi adventisták, de mindenki más számára is. Jaj, hiszen még mindig ugyanaz a hívás: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból! Mert az ő bűnei az égis hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól”¹⁴³.

További idézet szól itt pontosan erről. Mindkét oldalon megvilágítja a kérdést. *„Ekkoriban az izraeliták úgy kezdték tekinteni az áldozati szolgálatokat, mint amelyekben magukban van az erő, ez erény, hogy elfedezzék a bűnt. Ilyenformán szem elől veszítették Krisztust, akire a szolgálatok mutattak. Isten arra akar minket tanítani, hogy magában véve minden szolgálatunk olyan értéktelen, mint a rézkígyó volt. Hanem arra hívtak hogy – akár a rézkígyó – Krisztusra a mindenható bűnáldozatra terelje a gondolataikat. Akár a harapások gyógyításáról, akár bűnök bocsánatáról volt szó, mit sem tehettek magukért azon kívül, hogy bebizonyították az Istentől rendelt gyógymódba vetett hitüket. Fel kellett tekinteniük, ahhoz, hogy éljenek.”*

És most lássuk a jelenvaló igazságot: *„Ezrek akadnak a keresztény korban, akik a zsidó néphez hasonló tévedésbe estek. Azt gondolják, hogy az Isten törvénye iránti engedelmessegre kell támaszkodniuk, hogy kivívják Isten tetszését.”*

Ki esett a zsidókhöz hasonló tévedésbe? Azok, akik úgy gondolják, hogy Isten törvénye iránti engedelmessegre kell támaszkodniuk, hogy ezek megtartása hízelegje be őket Isten kegyeibe. Rólad lenne itt szó? Vagy láttál már ilyen embert az életben? Hála legyen Istennek, hogy ledöntötte a közbeeső válaszfalat.

„Némelyeknek azért olyan nehéz elhinni, hogy Krisztus személyes üdvözítőjük, mert szem elől tévesztették a hit természetét és fontosságát”. Az ellenségeskedésnek ugyanaz a csökönyös vonása, amely el nem bocsátja az embert, míg csak meg nem feszítik, meg nem halt, el nem temetik Krisztussal. Ez húz és von minket. „Jaj, tennem kell valamit, nem vagyok

¹⁴³

Jelenések 18,4-5

elég jó ahhoz, hogy Isten szeretni tudjon. Isten nem elég jó ahhoz, hogy olyan rossz, gonosz emberrel törődjek, amilyen én vagyok. Tennem kell valamit, hogy ledöntsem a közte és köztem levő korlátokat, jóvá kell tennem magamat, hogy kivívjam a jóindulatát. Ezért meg kell, és meg fogom tartani a tízparancsolatot. Szerződést írok alá, alkudozásba lépek, hogy megtegyem.” Aztán megpróbálok, amennyire csak tőled telik, hogy meg is tedd.

Farrar: Pál élete című könyvéből olvasom: „*A zsidó papok azt képzelték, és úgy is rendelkeztek, hogy ha valakinek nincs hajlama valamihez, akkor közvetlen fogadalomtétellel kötelezze magát*”. Pontosan. Ha tehát nincs kedved szívből megtenni, nos, akkor is meg kell tenned, mert helyes, és te helyesen akarsz cselekedni. Ezért fogadalmat írnok alá, fogadalmat teszünk, és most már tényleg feltétlenül meg kell tennünk amit aláírtunk, mert megígértük. Pedig semmi kedvem hozzá, súlyos iga ez, de mert megígértem, meg kell tartanom a szavamat. Nem más ez, mint szertartásoskodás. Ez pedig az ellenségeskedésből fakad, ami a mi énünk.

Folytatom a bizonyágtétel gondolatait: „*Ezrek akadnak a keresztény korban, akik a zsidó néphez hasonló tévedésbe esnek. Azt gondolják, hogy az Isten törvénye iránti engedelmességre kell támaszkodniuk, hogy kivívják Isten tetszését. Mert némelyeknek azért olyan nehéz elhinni, hogy Krisztus a személyes üdvözítőjük, mert szem elől tévesztették a hit jellegét és fontosságát.*” Amikor hiszel Krisztusban, mint személyes üdvözítőben, amikor igaz hit él és uralkodik a szívedben, akkor nincs szükséged fogadalmakra, hogy megtegyél valamit. Dehogy is kell! Hanem boldogan mondja a szíved: „*Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.*”¹⁴⁴

Ám Jézus Krisztus ledöntötte a közbevetett választófalat. Tulajdon testében szüntette meg az ellenségeskedést, amely a hit ellen tusakodik, és távol tartja az embert Istentől. Krisztus megszüntette tehát az ellenségeskedést, amely távol tartaná az embert tőle, bármi mást helyezve a helyébe. Ez az ellenségeskedés viszi arra az embereket, hogy Krisztust kivéve bármi másban bizzanak a nap alatt az üdvösségükért, csak Krisztusban nem. Pedig semmi más nem tud megmenteni a nap alatt égen-földön, hanem csakis Jézus Krisztus, és a belé vetett hit. Krisztus, és a belé vetett hit, ez tud megmenteni. Ha bárki úgy akar üdvözülni, hogy hisz Jézus Krisztusban, és még valami másban, az nem más, mint a régi szertartásosság. Ez még mindig az ellenségeskedés műve. Az embereket nem a Krisztusba vetett hit és még valami üdvözíti!

Némelyek gondolhatják, hogy ez túl erős megállapítás, ezért hadd olvassam tovább: „*Amikor arra szólítják őket, hogy hittel tekintsenek Jézusra, és higgyék el, hogy tulajdon jócselekedeteik nélkül megmenti őket, kizárólag elfedező áldozatának érdemei által, akkor sokan készek kételkedni ebben. Nikodémussal együtt kiáltanak fel: Mi módon lehetnek ezek? Pedig semmit sem tanít világosabban az írás, mint hogy »nincsen senki másban üdvösség, nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk.« Az ember semmivel sem tud előállni elfedezésül, semmi olyat nem tud nyújtani az isteni igazságszolgáltatásnak, amire a törvény számot tart. Még ha mától kezdve tökéletesen tudnánk is engedelmeskedni a törvénynek, ez sem tudná elfedezni a múlt törvényszegéseit.*

A törvény az ember életének minden idején tökéletes engedelmisséget követel. Ezért lehetetlen, hogy a jövő engedelmisséggel akár egyetlen régi bűnt is jóvátegyen. Krisztus kegyelme nélkül – mely megújítja a szívet – amúgy is képtelenek vagyunk engedelmeskedni a törvénynek. Hiszen természetétől fogva gonosz a szívünk. Hogyan hozhatnánk ki belőle olyat, ami jó? »Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« Bármi, amit az ember Krisztus nélkül tenni tud, mind önzéstől és bűntől szennyezett. Ezért, aki a maga igyekezetéből próbál eljutni a mennybe, aki a maga igyekezetéből próbálja megtartani Isten törvényét, az lehetetlent próbál

¹⁴⁴

Zsolt. 40,9

meg. Igaz, hogy nem lehet megmenteni az embert engedetlenségében, a cselekedeteinknek mégsem magából az emberből kell fakadniuk. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jó kedvéből. Ha az ember tulajdon cselekedeteivel meg tudná menteni magát, akkor olyan valami lenne benne, aminek örvendezhetne. De csakis Krisztus kegyelme által nyerhetjük el az erőt, hogy jót cselekedjünk.

Sokan tévednek, amikor azt képzelik, hogy a megtérés, a bűnbánattartás magában véve annyira értékes, hogy elfedezze a bűnt. Ez képtelenség. Bűnbánatot semmiképpen sem lehet tartani Isten Lelkének közreműködése nélkül. Feltétlenül kegyelemnek kell járulnia hozzá. Szükséges, hogy az elfedező áldozat rendelkezésre álljon, mielőtt bűnbánatot tudna az ember tartani. Péter apostol jelenti ki Krisztusról: »Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy ő adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot«. A megtérés ugyanúgy Krisztustól származik, mint a bűnbocsánat. Krisztus segítsége nélkül a bűnös képtelen megtenni akár az első lépést is a megtérésben. Akinek Isten megbocsát, azokat először is bűnbánókká teszi.»

Semmi, semmi, semmi más nem mentheti meg a lelket, csakis a Krisztusba vetett hit. Semmi más nem tartja magát megmentettnek. A zsidókkal kezdettől végig az volt a súlyos hiba, hogy olyan távol tartották az Urat, hogy még azokat a dolgokat is – amelyeket Isten azért adott, hogy az ő nagyon közeli voltát bizonyítsa – fogták és kiforgatták távoli volta bizonyítékaként. Az áldozatok, a szenthely, az istentiszteletek, a templom és szolgálatai – mindezeket a zsidó tanítók és a nép túlnyomó része arra használta fel, azt jelentették nekik – Krisztusra mutattak ugyan, de valahova a messze távolba. Tudták, hogy ezek a dolgok a Messiást jelentették, de számukra a távoli, a messzi Messiást. Ezért meg kellett javítani, jóvá kellett tenni magukat, hogy közel hozzák őt. Úgy tekintettek ezekre a dolgokra, mint amelyek magukban erővel rendelkeznek, tehát megigazulást tudnak nyújtani.

Nem tudom, hogy az adventisták bele estek-e ugyanabba a tévedésbe, hogy távolinak tüntetik fel Krisztust? Nem állítok ilyet. Attól a gondolattól mégsem szabadultak, mikor a szentély szolgálatát vizsgálják, hogy ennek az volt a célja, hogy a távoli, messze Krisztusról tanítson. Azt mondják, hogy mindezek Krisztusra mutatnak, és ez igaz. De a közeli, és nem a távoli Krisztusra. Isten szándéka az volt, hogy mindezek a szívükben élő Krisztusra mutassanak, ne arra, aki 1800 évnyi távolságra van, hanem olyan Krisztusra, aki élő tapasztalat számukra. Mikor megragadjuk ezt a gondolatot, és tanulmányozzuk a szenthely szolgálatát, az áldozatokat – röviden Mózes harmadik könyvének az evangéliumát – akkor látni fogjuk, hogy az élő, a napról napra jelenlevő Krisztust, megváltót jelentette nekik, de azt is, hogy Krisztus ma is ugyanez a mi számunkra.

Ma is örömhír, evangélium rejlik, keresztény tapasztalat rejlik számunkra Mózes harmadik könyvében, az ötödik könyvben, a második könyvben, és valóban az egész Bibliában. De amikor olvassuk ezeket a részeket, és azt mondjuk, hogy a szertartások és az áldozatok a távoli Krisztusra mutattak, azt várjuk el, hogy a zsidók távoli Krisztust lássanak benne, aki valamikor majd eljön. Ha így olvassuk ezeket az írásokat, ha ilyen szemmel nézzük, akkor pontosan úgy olvassuk, olyan szemmel nézzük, mint a zsidók, és mi is pontosan ott állunk, ahol ők álltak akkor régen az írásokkal.

Ez pedig nem jó. Tekintsük úgy a szenthelyet, annak bútorzatát és berendezését, amint azt Isten elgondolta: az Isten köztünk való jelenlétének! Gondoljuk el, mit jelentett ez nekik. Azt kellett megtanulni belőle, hogy Isten a mennyei szenthelyen tartózkodott csupán? Ha így tekintjük ezeket, akkor készen állunk arra, hogy úgy tartsuk: hozzánk sem áll közelebb, mint hozzájuk állt. Mert ha ma úgy tekintjük őket, a zsidók szemével, akkor hogyan láttuk volna ezeket, ha akkor élünk az ő idejükben? Ugyanúgy, mint ők.

Még ma is meg van bennünk a hajlam arra, hogy olvassunk a szenthely dolgai és szolgálatai felől, az Isten ott lakásáról, és így szóljunk: „igen, ott lakott azon a szenthelyen, amely a mennyei szentélyre mutatott. És eljön majd az az idő, amikor Isten újra népével

lakozik, hiszen azt mondja az új földről: Isten sátora az emberekkel van, velük lakozik, azok az ő népei lesznek, maga az Isten lesz velük, az ő Istenük”. De hol van most? Ezt szeretnénk tudni. Nem az érdekel, hogy 2 – 3 évezreddel ezelőtt a zsidókkal volt Jeruzsálemben. Az sem, hogy majd a jövőben hol lakozik az új földön. Mit számít mindez, ha most nem lakozik a szívemben? Mert ha most nem tud velem lakni, akkor bizonyos, hogy nem fog sem az új földön, sem másutt. Azt szeretném tudni, minden lélek azt szeretné tudni, hogy most velünk van-e, most bennünk él-e? Ha áttesszük őt a régi-régi időkbe a zsidókhoz, vagy pedig az új földre halasztjuk el őt, mit ér az nekünk most? Ezt kell kutatnunk szüntelenül.

Most már látjátok, hogy sokkal több rejlik a szertartásoskodás rendszerében, mint múltó valami, ami régen egy időre megzavarta kissé a zsidókat, majd pedig eltűnt. Hiszen az ember természetét örökké ugyanúgy nyugtalanítja ez, mint ahogy az ördög létezik, ugyanúgy, mint ahogy az ellenségeskedés a szívünkben van. Az a gondolkodás, amely nem veti alá magát az Isten törvényének, és valóban képtelen is erre, Amilyen bizonyosan ez a világon van, ugyanolyan bizonyosan a szertartásoskodás is a világ átka marad. Addig, amíg bármi található ebből a szívemben, addig a szertartásoskodás veszélye fenyeget engem is.

Az a feladatunk, hogy olyan szabadulást találjunk Jézusban, olyan tökéletes győzelmet, Isten jobbán való felmagasztalást, hogy Jézus által teljesen megsemmisüljön bennünk az ellenségeskedés. Akkor majd a szertartásosságtól is szabadok leszünk. Szabadok leszünk a hagyománytól, az emberek parancsaitól, attól, hogy emberek léptessék elő magukat a lelkiismeretünkkel. Egyesek ezt mondják: ezt tegyétek, másképp nem üdvözülhettek! Ne törődjünk velük! Higgyünk Jézus Krisztusban, másképp nem üdvözülhetünk. Legyen igazi hitünk Jézusban, akkor megmenekülünk.

Ugyanaz a küzdelem ez, mint amit Pál napjaiban is harcoltak. Pál kizárólag Krisztus hirdette nekik üdvösségül. Mégis akadtak hívő farizeusok, akik Pál nyomában járva ezt hajtogatták: „Igen, elég, ha hiszünk Jézus Krisztusban, de más is kell még hozzá. Körül kell metélkedned, meg kell tartanod Mózes törvényeit, másképp nem üdvözülhetsz. Ez a vita évekig elhúzódott. Pál mindig harcolt ellene. Nem alkudott meg szemernyit sem, egyetlen ponton sem. *„Ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. ... Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek”*.¹⁴⁵ Semmi más, csakis Krisztus és a belé vetett hit. Végezetül a zsinat elé vitték az ügyet, és ott az Isten Lelke úgy döntötte el a kérdést, hogy Krisztus és nem a szertartásosság az üdvösség útja. Ennyi az egész. Az egyik kísérlet volt, hogy szertartásoskodás varrjanak a kereszténység nyakába, a másik a Krisztusba vetett hit életerős elve volt, amely hit azok életét és szívét mozgatja, akik hisznek benne.

Óriási különbség van a törvényeskedés és az elvhűség között. Jézus azt akarja, hogy teljesen, és személyesen megtaláljuk őt, hogy Isten igazságának élő elvei – amint azok a Krisztusban vannak – legyenek a vezetők. Hogy ezek az élő elvek a Jézus Krisztus dicsósége által előragyogjanak az emberek életéből. Ez legyen a vezetőnk minden lépésnél, és így mindenkor tudni fogjuk, hogy mit tegyünk. Akkor semmi szükségünk elhatározásokra és ígéretekre, hogy így erőltessük magunkat valamire. Ez a különbség a szertartásoskodás és a szívünkben lakozó Krisztus élő jelenlétének elve között. Az egyik csupa külsőség Krisztus nélkül, a másik mindenben Krisztus.

Vegyük szemügyre még egyszer a templom szolgálatát, hogy élesebben lássuk a dolgot. Tudjuk, hogy a földi szenthely a mennyei másolata volt. Az áldozatok Krisztus áldozatát képviselték. A papi szolgálat Krisztus papságát jelképezte. Mindezekkel Isten maga felől akarta tanítani őket, és minket, amint Krisztusban kinyilatkoztatta magát. Először Isten arra tanított, hogy odafenn a mennyben a mennyei Jeruzsálemben áll az igazi templom. Isten a

¹⁴⁵

Gal.5,2.4

templomában lakozott Jeruzsálemben Palesztinában, ezzel arra mutatott rá, hogy fenn lakik a mennyei templomban a mennyei Jeruzsálemben.

De kijelentett mást is, ami mindkét templomra érvényes mindkét részről: „Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét”.¹⁴⁶ Mikor volt ez? A szöveg réges-régi. Mikor lakozott az alázatos szívben, de a magasságban és szentségben is? Hétszáz évvel Krisztus előtt? Amikor Ésaías írta? Igen. De az Úr csak akkor kezdett volna az alázatos szívekben élni? Nem csupán akkor. Ezer esztendővel Krisztus előtt, amikor Dávid szólt, akkor is ott lakott? Hát persze. És csak akkor kezdte volna? Dehogyan akkor. Ezernégyszáz évvel Krisztus előtt, amikor Mózes írt és tanította a népet, már azokkal lakozott volna Isten, akiknek töredelmes és alázatos szívük van? Igen, azokkal. De csak akkor kezdte volna? Nem, hanem mindig, öröktől fogva, mindig két helyen lakozik: a szerény, alázatos emberrel, valamint a magasságban a szent helyen.

Nos, Isten a földi templomban nem csak arra tanította őket, hogy a mennyben lakik, hanem arra is, hogy hogyan lakozik a szív templomában. Ott volt a földi Sion hegye közvetlenül a szemük előtt a mennyei Siont jelképezve, amelyet Isten a hitszemük elé akart hozni. Ott a Sion hegyén, a földi Jeruzsálem magasságos és szent helyén állt a templom. Ezzel Isten nem csak azt mutatta meg, hogy itt lakozik, hanem abban az emberben is, akinek szerény és alázatos a szíve. Azzal, hogy bűnös emberek közé állította templomát, arra utalt, hogy Ő lakik majd Krisztus testének templomában, bűnös emberek között, bűnös testben.

Papok is szolgáltak a Sion hegyén, a földi templomban. Papok szolgáltak a szent sátorban, Silóban a pusztában. Igaz, hogy ez Krisztus papi tisztségét jelképezte. Jelképezte-e Krisztus valamilyen földi születése előtti papi tisztjét? Állíthatjuk-e, hogy ez messi-távoli papságot jelképezett? Nem. A jeruzsálemi papi tisztség, vagy a pusztai papi szolgálat olyan papi tisztséget jelképezett, amelyik már akkor is létezett a Melkisédek rendje szerint. Így mondja talán az írás, hogy „pap leszel te mindörökké Melkisédek rendje szerint”? Dehogyan mondja, dehogyan! Hanem így: „pap vagy te mindörökké Melkisédek rendje szerint.” Hát nem pap volt Melkisédek Ábrahám idején? És nem örökkévaló-e Krisztus papsága Melkisédek rendje szerint?

Látjátok ugye tehát, hogy az Izraelnek adott egész szolgálati rendszer célja az volt, hogy megtanítsa őket arra: Krisztus jelen van ott és akkor, lelkük jelen üdvére, nem pedig a majdan bekövetkező lelki üdvükre ezernyolcszáz, kétezer, vagy éppen négyezer évvel később. Semmi kétség sem férhet ahhoz, hogy ez így van.

Jaj, mindig is ez volt Sátán csalása, mindig is ez volt tekintélye latba vetésének következménye, hogy rávegye az embereket arra, hogy Krisztus olyan távol van, amilyen távolra csak lehetséges őt helyezni. Minél távolabbra helyezték és helyezik Krisztust – még azok is, akik állítják, hogy hisznek benne – annál elégedettebb az ördög. Aztán felkorbácsolja az ellenségeskedést, amely a megtéretlen szívben van, szertartások bevezetésére készíti, és arra, hogy ezt tegyék Krisztus helyébe.

Ott volt továbbá a körülmetélkedés is. Talán valami távolinak, túlon-túlinak a jelképe lett volna ez? Dehogyan annak. Az Isten igazságosságának, üdvösségének, szabadításának, megszentelésének jele azokban, akik, és amikor hittek. Ez igazságosság volt Ábrahám számára, Isten szándéka pedig az volt, hogy az legyen mindenki számára. De ehelyett ők a megigazulás jelévé tették, de úgy, mintha maga a körülmetélkedés lenne a megigazulás. Így csupán az önzés jele lett belőle.

Isten előírta nekik a törvényt, a tízparancsolatot. Azért írta tán elő, hogy a törvény által jussanak el az életszentségre, megigazulásra? Nem, hanem hogy tanúságot tegyen az

¹⁴⁶ Ésa. 57,15

életszentségről, amelyet az által nyertek el, hogy Krisztus élt a szívükben. Ez volt a tízparancsolat célja, mint ahogy ma is ez.

A felajánlott áldozatok nem Krisztust jelképezték volna akkor? De igen. Csakhogy a hit által jelenlevő Krisztus jelképei voltak. Hát nem közvetlen velük volt Krisztus? Nem ő volt talán a világ megalapítása óta megöletett Bárány? Hát nem az Isten ajándéka volt Krisztus, még mielőtt a világ lett volna? Tehát, amikor Ádám óta embereket hívott el – amennyiben így mutatták be az áldozatokat – amikor arra tanította őket, hogy mutassanak neki be áldozatokat, mi más volt ez, mint nagyrabecsülésük jele a kimondhatatlan áldozatért, amelyet Isten már akkor meghozott értük. Hála az áldozatért, amelynek eredményéért örvendeztek, amikor szívükben élt ez az ajándék, aki Jézus Krisztus. Azt hiszem nem kell ezt bővebben fejtegetnünk.

Világos, hogy bármi, amit Isten előírt, azt azzal a céllal rendelte el, hogy tanítsa őket a személyes, élő megváltó felől, aki személyesen velük volt, ha befogadták őt. Csupán annyit kellett tenni nekik, hogy befogadják, hogy higgyenek benne. Vagyis az evangéliumot, az örömhírt hirdette nekik. „*De nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel*”.¹⁴⁷ „*Óvakodjunk tehát – mivel meg van az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete – hogy valaki közületek fogyasztásában levőnek ne láttassék*”.¹⁴⁸ Hogyan számítottak ők későn jötteknek? Hogyan? Úgy, hogy nem látták azt, hogy a megfeszített Jézus jelen van velük abban amit tettek.

Most, amikor átolvassuk ezeket a dolgokat, amikor tanulmányunk tárgyává tesszük például a szenthelyet, és csak megannyi deszkát, megannyi csapolást, megannyi függőnyt látunk csupán, mindezt annak jelképeként, ami valahol messze a ködös távolban van, a mennyben, és hogy ennyi az egész, ha nem látjuk és ismerjük meg ebben személyes lelki éltünkben Krisztust, akkor mennyiben különbözünk a régvolt zsidóktól? Nem állítom, hogy ezt tesszük. Annyit mégis állítok, hogyha valaki így tekinti most a dolgokat, akkor mi a különbség közte és a régi zsidók között? Semmi a világon. Krisztus még mindig távoli lenne? „Nincs messze egyikünkötől sem”. Mit jelent az, hogy nincs messze? Azt, hogy nincs nagyon messze? Dehogyan! Nincs messze, ezt mondja az Ige. És ha nincs messze, akkor közel van. Közel mindenkire, közel hozzánk. Mindig is közel volt. Közel volt hozzájuk is, mindig közel. De a hitelenségük megakadályozta, hogy közelinek lássák. És most mindazokban a szolgálatokban, amelyet nyújtott nekik, valamint amelyeket nekünk mondott, azt akarja, hogy mindenki felismerje bennünk az élő Krisztus jelenlétét, amint a szívünkben lakozik, amint szerte tündöklök mindennapi életünkben. Azt akarja, hogy valamennyien felismerjük ezt. Hogy mindent felismerjünk. Azt akarja, hogy így lássuk a dolgokat.

És most más valamit: Miért cselekedték mindezt? Miért helyezték távolra Krisztust, miért züllesztették szertartásoskodássá Isten szent étellel teli szolgálatát? Az ellenségeskedés követte ezt el. Az én, az önzés, ez volt az oka. Az énjük hitelenségben fejezte ki magát, mert nem veti alá magát Isten törvényének, mivel hogy nem is teheti. Ez vetett fátylat azokra, hogy ne tudják felismerni annak célját, ami pedig a szemük előtt állt. „*Nem látták az elmúlásának végét*”.¹⁴⁹ Nem mintha ez a vég olyan távoli lett volna, hogy világosan meg nem láthatták. Egyáltalán nem erről van itt szó. Azt nem is merték fel, hogy mi végre volt, hogy mi volt a célja övelük, az ő idejükben. Nagyon is készségesen siklunk abba a gondolatba, hogy itt olyan valami volt, ami távolba mutatott, valami másra, és ők nem láthatták valóságosan a dolgok végét. Ez a vélekedés azonban nem állja meg a helyét. Hanem az az igaz, hogy ami a szemük előtt volt, annak az volt a célja, hogy valami igen közelire mutasson, ez pedig maga Krisztus volt, aki minden időben a mulandó szolgálat célja, szándéka, hivatása, célkitűzése.

¹⁴⁷ Zsid.4,2

¹⁴⁸ Zsid.4,1 Az angol fordítás szerint: „nehogy valaki közületek későn jöttek számíton!”

¹⁴⁹ Kor.II.3,13

Ezért az ellenségeskedésen át ez a hitetlenség, amely a formásokat teremtette, megvakította szemüket, fátylat tett arcukra, úgy, hogy nem ismerték fel ezek célját, szándékát, ami magában véve mulandó szolgálat volt. Persze, hogy nem. És amíg az ellenségeskedés akár ma is ott él valaki szívében, ellenségeskedést támaszt, fátylat húz az illető arca elé, hogy ő sem ismeri fel a mulandó szolgálat célját. Nem ismeri fel, hogy ezek célja Krisztusnak a szív templomában való mindennapos jelenléte volt, amint a szolgálat folyt. Mindez Krisztust jelenti, és pedig közel. A szertartások célja, tárgya közvetlen közelükben van, mégsem ismerik fel, nem veszik észre. Miért? Olvassunk el egy részt a Korintus II. 3 fejezetéből:

„Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Talán szükségünk lenne úgy, mint némelyeknek ajánlólevélre hozzátok, vagy tőletek? A mi levelünk ti vagytok beírva a mi szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, nem kőtáblákra, hanem a szív hústábláira. Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. Nem mintha magunktól volnánk képesek valamit gondolni magunkból, ellenkezőleg, a mi képességünk Istentől van. Aki alkalmassá tett minket arra, hogy újszövetség szolgálói legyünk, nem a betűé.”

Minek a betűje? Az újszövetségé. Náluk volt az újszövetség betűje. Az új is, meg az ó is, de amijük csak volt, betű volt csupán, a betűkben rejlett.

„Aki alkalmasakká tett minket arra, hogy újszövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl”. Milyen betű ő? Minek a betűje? Az újszövetség, vagy bármi más betűje. Itt ez a könyv, néhány levél is látszik benne. Ezek csupán a formák, amelyek a gondolatot tartalmazzák, és számunkra is közvetítik. Azok a régi dolgok a betűk voltak, a forma, amely a gondolatot, a lelket, a lényegét: Isten kegyelmét tartalmazta. Ez igaz. De ők mindebben csupán a betűt látták, a formát, amint azt Róma 2,20-ban olvassuk: *„bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját.”* Vagy más fordításban: *„Te a törvény által hozzájutottál a tudás és igazság szabályához”.* Itt van az Isten törvénye. Vedd úgy, ahogy az ember látja a tudás és igazság betűjét, vagyis a formáját: tökéletes formában, valóságban. Vedd ahogy Jézusban van, és akkor magával az egészszel rendelkezünk, a teljes gondolatával, teljes kegyelmével és lelkületével.

Hogy jobban lássuk ezt, felolvasom a legtalálhatóbb kifejezéseket, amelyeket valaha is olvastam e tárgyról: *„Isten Krisztus jellemével tárta a világ elé a törvény igaz voltát.”* A törvény betűjével, a formával rendelkezünk. Amint ezt az ember látja kőtáblákra írva, vagy lapon: az ismeret és igazság formáját. De Krisztusban a tökéletes lényegét, magát a gondolatot látjuk. A betűben ott van a tudás és igazság tökéletes mintája, ám mégis csak a formája csupán. Krisztusban azonban elnyerjük magának a tudásnak és igazságnak a belső lényegét és gondolatát, amelyeket szavak fejeznek ki, és a betű, amely az igazságot tartalmazó forma. Tehát amíg a betű ő, a lélek megelevenít. Hála legyen érte az Úrnak.

„Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt, annyira, hogy Izrael fiai nem is nézhettek arcára, az arcának elmúló dicsősége miatt, hogyne volna még inkább dicsőséges a lélek szolgálata? ... Nem, miként Mózes, aki leplet borított orcájára...” Miért volt rá szükség, hogy fátylat vegyen fel? Hogy ne lássák azt? Hogy ne lássák a célját? Nem azért. Hanem mert *„megtompultak az ő elméik”.* Mózes úgy jött le a hegyről, hogy az arca tündöklött Isten dicsőségétől. De bűnösségük miatt, amely hitetlenségük következménye volt – ami meg az ellenségeskedés következménye – féltek Isten tündöklő, ragyogó dicsőségétől, ezért elszaladtak. Azért volt csupán a fátyol Mózes arcán, mert a többieknek a hitetlenség következtében fátyol volt a szíven. Értitek?

Nem tudták felismerni a dicsőség okát Mózes arcán. Miért? Mert vak volt az elméjük. De hát csak akkor lett volna vak a gondolkodásuk? Nem, *„mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ószövetség olvasásánál”.* A lepel még mindig ott van számukra. De ó, amikor szívükkel *„megtérnek az Úrhoz, lehull a lepel”*, mert Krisztusban megszűnik az

ellenségeskedés, amely hitetlenséget támasztott. Értelmük eltompult, hiszen mindmáig ugyanaz a lepel borítja az ószövetséget, amikor olvassák, és rajta is marad, mivel csak Krisztusban tűnik el. *„Sőt mind máig, amikor csak olvassák Mózes, lepel borul a szívükre. Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel.”*

Hány szíven van hát ott a lepel? Minden bűnös szíven, hiszen a bűnös szív gondolkodása ellenségeskedés Istennel, mert nem veti alá magát Istennek, mivel nem is teheti. *„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság”*. Hol? Jaj, hát őbenne, akiben megtaláljuk az ellenségeskedés megszűnését, akiben megleljük mindannak az alakiságnak megszűnését, a szertartásosság végét, akiben életre lelünk: Jézus Krisztus fényes, ragyogó, tündöklő dicsőségére, benne a szabadság. Most az ószövetségben, a szolgálatban, amelyet ő írt elő, az igazságokban és formákban, amelyeket ő adott, látni fogjuk Krisztust. Annak elvégzésében, amit előírt, csak a Krisztus szeretetének kifejezését látjuk, amely már hit által a szívünkben van. *„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélve ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre az Úr Lelke által”*.

Örülök, hogy Jézus eltörölte a formaságot. Eltakarította, letörte, romba döntötte a közbeeső elválasztó falat, amely az emberek között állt. Félre vetette az útból, felszögezte a keresztre. Amikor mi őbenne, és vele együtt a keresztre vagyunk szegezve, akkor megszüntetve látjuk az ellenségeskedést, ledöntve a falat, akkor Krisztusban vagyunk. Krisztus minden mindenben. És azért minden, hogy így Isten lehessen mindenben minden.

•17. Szabályok, vagy elvek?

(A 26. előadás)

Ott kezdjük el a mai tanulmányunkat, ahol az előzőt zártuk, Kor. II. harmadik fejezetével. Legelőször arra a pontra szeretnék utalni, amelyet az előbb hangoztattam, hogy **„nem látták az elmúlandónak végét.”** Ez nem a végpontot jelenti, hanem a célt, a szándékot. A görög „telosz” szó valami beteljesedését, elvégzését jelenti. A megvalósulást, eredményt, következményt, nem pedig a megszűnést, vagy véget. A „telosz” szó szigorúan vett jelentése nem a múlt állapot befejezését jelenti, hanem annak teljes és tökéletes megérkezését. Látjuk tehát, hogy a szövegünk azt mondja, hogy a jelképek, szertartások, rendelkezések célja – amelyeket Isten írt elő – el volt rejtve a zsidók elől, ezért nem ismerték fel. Az ok pedig, amiért el volt rejtve a cél: a szívük keménysége és hitetlensége volt.

A hitetlenség miatt borult lepel a szívükre, ezért a félelem miatt nem bírtak a dicsőség ragyogásába bele tekinteni. Lapozzuk fel újra Kor. II. 3-at. A harmadik verstől olvasom:

„A mi levelünk ti vagytok beírva a mi szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, nem kőtáblákra, hanem a szív hústábláira. Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. Nem mintha magunktól volnánk képesek valamit gondolni magunkból, ellenkezőleg, a mi képességünk Istentől van. Aki alkalmassá tett minket arra, hogy újszövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű öl, a Lélek pedig megelevenít.”

És most a hetedik vers: *„Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata oly dicsőséges volt, hogy Izrael fiai nem nézhetek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt, hogyan volna még inkább dicsőséges a Léleknek szolgálata?”* Ha már a mulandó dicsőséges volt, mennyivel dicsőségesebb lesz az, ami maradandó! Ha az is dicső volt, ami a

betű által ölt, mennyivel dicsőbb lesz az, amely a Lélek által éltet. *„Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. Mert ha dicsőséges az elmúlандó, sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.”*

Vegyük most röviden szemügyre, mi is volt a halál szolgálata? „Ha pedig a halálnak betűkkel köbe vésett szolgálata oly dicsőséges volt” – mondja szövegünk. Ha megértjük, hogy mi a halál szolgálata, akkor tovább olvashatjuk szövegünket, vagyis az egész történetet. Hogy jobban meg tudjuk érteni, felolvasok Jézus bizonyágtételéből néhány sort: *„A zsidó vezetők telve voltak lelki göggel. Énjük felmagasztalásának a vágya még a szenthely szolgálatában is felszínre tört.”*

Ezek szerint mi volt hát a szenthely szolgálata? Milyen szolgálat volt ez? Énjük szolgálata ugyebár. De mi is az az én? Az én nem más, mint az ellenségeskedés, a bűn. És mi ennek a vége? Halál. Mi volt hát a halál szolgálata? Mi volt a betűnek anélküli szolgálata, hogy felismerték volna a célját? Halál volt csupán, nem rejtett benne üdvösség. Majd még jobban felismerjük ezt, amint tovább megyünk. *„Így a földiességükben léleekben Istentől elkülönültek. Miközben azt állították, hogy neki szolgálnak, pontosan azt művelték, amit Sátán velük akart műveltetni.”*

Kit szolgáltak tehát a szenthelyen és az áldozatokkal? A Sátánt. Mi volt hát ez a szolgálat? Nem lehetett más, mint a halál szolgálata. *„Pontosan azt művelték, amit a Sátán akart velük műveltetni. Olyan irányt követtek, amely hazug fényben tüntette fel Isten jellemét, és odahatott, hogy a nép zsarnok kényúrnak tartsa Őt. ... Istentiszteleteikkel, a szolgálatok végzésével azt a benyomást keltették a népben, hogy Isten kényúr. Az ilyen szolgálat nem lehetett más, mint a halál szolgálata. A kárhoztatásé, a kárhoztatás szolgálata.”*

Ijesztő mondat, ijesztő ítélet következik itt: *„Amikor a templomban bemutatták az áldozatot, úgy viselkedtek, olyanok voltak, mint a színészek a színjátékban.”* Mindez a Prófétaság Lelkétől. Mi volt tehát az istentiszteletük? Mi volt a szolgálatuk? *„A tanítók, a papok, a fejedelmek nem tekintettek a jelképeken túl az igazság felismerése végett, amely igazságokat a külsőséges szertartásuk képviselt”.* Ezek külsőséges szertartások kedvéért szolgáltak, ezt pedig úgy végezték, ahogyan a színészek megjátsszák magukat a színjátékokban. Olyan módon végezték, azt a benyomást keltették a népben, mintha Isten Zsarnok lenne. Szolgálatuk tehát nem volt más, mint a halál kárhozata.

„Az áldozatokban és a lévitai jelképekben Krisztus evangéliumának fénye vetítődött előre”. Ezért ugye jól tudjuk, hogy a szolgálat dicsőséges volt. Magában is dicső volt. Hanem az izraeliták a szívükön levő fátyollal elrejtették maguk elől a dicsőséget. Nem ismerték fel, és megjelenni sem engedték. De még a halálnak ez a szolgálata is dicső volt, mert abban amit végeztek, ott volt jelképekben Krisztus evangéliumának dicsősége. Bárcsak hagyták volna, hogy lehulljon szemükről a fátyol, hogy felismerjék, hogy a Lélek – és így az élet – szolgálata nyilvánuljon meg! A halál szolgálata azért volt dicső, mert igazság rejtett benne, nem pedig mintha ők végezték volna úgy. Mivel kihagyták belőle Krisztust, akit az egész szertartásrend jelképezett, ezért lett ez a halál szolgálata. Mégis, még magában véve is dicső volt, a benne rejlő igazság miatt, melyet ők sajnos nem engedtek napvilágra jönni.

„Az áldozatokban és a lévitai jelképekben Krisztus evangéliumának fénye vetítődött előre. A prófétáknak magasztos és szent fogalmaik voltak ezekről, és remélték, hogy a tanítások lelkisége el fog terjedni napjaikban a nép között. De század század után múlt el, és a próféták nem élték meg reményeik megvalósulását. Az erkölcsi igazságok, amelyeket hirdettek, amelyek annyira jelentőségteljesek voltak a zsidó nemzetnek, nagymértékben elveszítették szent voltukat a szemükben. Amilyen mértékben szem elől vesztették a tanítások lelkiségét, olyan mértékben szaporították a szertartásokat. A lelki istentiszteletet, a léleken való imádást nem vitték át tisztaságba, jóságba, Isten és embertársaik iránti szeretetbe. Nem

tartották meg sem az első négy, sem a másik hat parancsot, mégis egyre növelték a külső követelményeket.”

Amint Gilbert atyafi megjegyezte, csupán a negyedik parancsolathoz 401 követelményt csatoltak. „*Nem vették észre, hogy az jár közöttük, akit a templomi szolgálat előre vetített. Nem bírták felismerni az sem az Utat, sem az Igazságot, sem az Életet.*” Nem tudták megpillantani a célt, annak célját, értelmét, amit azután el is törölt az Úr. „*Bálványimádásba süllyedtek, a külső formákat imádták. Egyre csak szaporították a cselekedetek fárasztó rendszerét, amelyben üdvösségük elnyerése végett bíztak.*”

Örülök, hogy Gilbert atyafi ma szólhatott hozzánk, hiszen az ő beszéde volt a lehető legjobb előkészület a tanulmányunkhoz. Akik hallották őt, jó néhány példát láthattak arra, hogy még ma is milyen mély lelki értelme van azoknak a szertartásoknak, amelyeket a zsidók akkor végeztek. Még most is Jézus Krisztus életének teljes igazsága és szentsége rejlik a formák alatt. Hiszen ők mindezeket teljesen szem elől veszítették, kizárólag a külső formákat látták, ezekben bíztak üdvösségükért.

Az ellenségeskedés, amely a bűnös szívben él, ez vakítja el ma is a gondolkodásukat azok célja elől, amit Krisztus eltörölt. De nekünk, akiknek szíve az Úrhoz fordult, feltétlenül fel kell ismernünk ezeket a dolgokat, máskülönben mi is hasonló külsőségek és szertartások rendszerébe esünk bele még azokban is, amelyeket Krisztus maga rendelt el.

Gilbert testvér prédikációja kitűnő előkészület volt ahhoz, hogy felismerjük annak az igazságnak a kézzelfoghatóságát, amelyet Kor. II. 3-ban olvastunk a halál szolgálata felől. A szolgálat dicső volt azon igazságok következtében, amelyeket tartalmazott, még ha rejtve is voltak azok. Mégsem volt dicső ahhoz a dicsőséghez képest, amely a Krisztusba vetett élő hittől jön meg, aki ledöntötte a válaszfalat, megszüntette az ellenségeskedést, és fedetlen arccal szabadította ki népét. Azért, hogy mintegy tükörben lássák az Úr dicsőségét, és maguk is dicsőségről dicsőségre változzanak el ugyanazon képmásra az Úr Lelke által. Az érzéki szív ellenségeskedése az alapja az egész falnak, a közbevetett válaszfalnak, a szertartásoknak, amit felépítettek, amely valóban a szertartások törvénye volt, amint az Krisztus eljövételének idején létezett. Az ellenségeskedés megszüntetésével ledöntötte, megszüntette, és örökre megszűntnek tartja ezt a falat azok számára, akik őbenne vannak. Mert ez kizárólag őbenne lehetséges.

És most egy lépéssel tovább. Isten törvényétől eltekintve – de eltekintve Izrael elvakult szívű népének szertartásokkodásától – mindig is létezett igaz szertartástörvény. Isten rendelte el ezeket az istentiszteleteket – melyeket ők pusztá formássággá züllesztettek – hogy a nép ezeken át jobban fel tudja ismerni Krisztust. Hogy így értékelni tudják a bűntől – Isten törvénye megszegésétől – való dicső megváltást. De nem csak hogy eltorzították a szertartásnak ezeket a szempontjait, melyeket pedig Isten erre az áldott célra rendelt, hanem magát az Isten egész törvényét is a szertartásokkodás ugyanazon rendszerévé silányították. Úgy, hogy ez mind arra mutatott, hogy mind az üdvösséget, mind a megigazulást a törvény által nyerik el, cselekedetek által, szertartások által. Mégis, mivel ezek így nem tudták kielégíteni szívüket – bár az Úr rendelte el, de ők megrontották azt – ezért a maguk kitalálásának halmazait kellett még azon felül rátetözniük, hogy ha lehetséges, kitöltsék a hiányt, és így bizonyosak legyenek az üdvösségben. Hanem az eredmény halál volt csupán. Így ennyiben is igaz volt, hogy a „*parancsolat, amely életre való, nekik halálukra volt*”.¹⁵⁰

Azt mondom tehát, hogy mindig is volt igaz szertartástörvény, mindig lehetett volna igaz szertartásrendjük, ha hűek maradtak volna Istenhez. Ha hűek maradtak volna, ez az igaz szertartástörvény felismertette volna velük Krisztusnak mindezekben való jelenlétét, mint aki annyira szövetkezett velük, annyira velük élt, hogy amikor eljött, az egész nemzet örömmel

¹⁵⁰

Róma 7,10 szabadon idézése.

fogadta volna, mert magát látta volna visszatükröződni bennük. Feltétlenül így kell látnia akkor, amikor másodszor jön el.

Volt tehát szertartástörvény, amelyet Isten azzal a céllal rendelt el, hogy ezek segítségével felismertesse velük Isten törvényének lelki jellegét, amely törvény Krisztus jellemének és életszentségének visszatükröződése, amely egyedül őbenne lelhető fel. Ezeknek a szertartásoknak segíteni kellett volna megértetni velük Krisztust, hogy úgy ismerjék fel őt, mint magának a tízparancsolatnak a beteljesedését, dicsőségét, és valóságos kifejezését. Hogy valóban úgy lássák őt, mint aki a tízparancsolat, és mind a többi rendelkezés célja, vége, beteljesedése. Hanem amikor a szívük elfordult ezektől, amikor elméjük megvakult ezekre nézve, akkor mindent formasággá változtattak, amint ez mindig is történik, ha ellenségeskedés van jelen. Ugyanez a gonosz valami húzódik végig az egészen. De hála az Úrnak, meg van írva a boldogító ige, hogy amikor a szív Istenhez fordul, akkor az Úr eltávolítja a fátylat (Károlyi: „lehull a lepel”), akkor fedetlen arccal szemlélhetjük az Úr dicsőségét. Hát nem egyenes parancs-e ez az Úrtól számunkra, hogy menjünk el a zsidó néphez áldott igazsággal, és Krisztus hatalmával? Bizonyítsuk be nekik, hogy mindezeknek a dolgoknak a Krisztusban való üdvösség a vége, célja! Ő hirdessük ezt minden népnek, hogy ha valamilyen úton-módon a szívük az Úrhoz fordulna, a fátyol eltűnne, hogy így minden ember fedetlen arccal szemlélhesse az Úr dicsőségét.

Ám mindaddig nem indulhatunk el ezzel a megbízással, amíg a fátyol a mi szívünkről el nem lett távolítva, míg csak a szertartásoskodás a mi életünkből el nem tűnt. Mi haszna lenne, ha szertartásosságba süllyedt ember menne el azokhoz, akik szertartásosságban élnek, hogy megmentse őket? Ezért Isten ezt az ígét tárta elénk most: „azzal szüntette meg az ellenségeskedést, hogy a törvényt parancsaival rendeleteivel (szertartásaival), saját testében érvénytelenítette, hogy a kettőt önmagában eggyé, új emberré teremtse, békét szerezvén ezzel”.¹⁵¹ Tehát mind a zsidóknak, mind nekünk szabad utunk van egy Lélekben az Atyához.

Nem hinném, hogy tovább kellene ezt fejtegetnünk, hiszen a kereszt innenső oldalán is szemléltetni tudjuk. Csaknem a tökélyig fejlesztették ezt a bűn titkában, amellyel a munkásságunknak úgy szembe kell szegülnie, mint még soha.

És most jegyezzük meg: Amikor Krisztus megszüntette mindezeket a formaságokat – még amelyeket mag rendelt is el a régi időkre, amikor magában eleget tett neki, hiszen ő volt ezeknek a végső értelme – akkor a keresztnek ezen az oldalán másokat hagyott. Elrendelte az úrvacsorát, a keresztséget, az Isten törvénye is érvényes, amint őbenne van, nem pedig ahogyan a betűben, hiszen az ember szívében levő ellenségeskedés ezt is, ma is, mint mindig halálunkra váltaná. Az az ember, aki a tízparancsolat megtartásával keresi az életet, és másokat is arra tanít, hogy a tízparancsolat megtartásától várjanak életet, akkor ez még mindig a halál szolgálata. Általános igazság az, amit Pál mondott e felől, amikor még farizeus volt: „a parancsolat, amely életre való, nekem halálomra van”.

A kereszt innenső oldalán az Úr elrendelte az Úrvacsorát, a keresztséget, a lábmosást, a szombatot a nyugalommal, és a többi. Őbenne mindezeknek mély és isteni jelentősége van. De mi is volt ami megakadályozta az embereket akkor régen, hogy Krisztust ismerjék fel ezekben a dolgokban, hogy így a maguk magasztalására, a maguk dicsőségére használják fel? Az ellenségeskedés, amely nem veti alá magát Isten törvényének, mert nem is teheti, a maguk magasztalásának, magas polcra ültetésének a vágya. Meg volt-e jövendő az ének ez a felmagasztalása, az én dicsóítása a kereszt innenső oldalán is? Biztos, hogy meg volt. Nyilvánvalóvá kellett válnia a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki magát emeli az Isten fölé.

Tudjuk, hogy az én – az ellenségeskedés – így nyilvánult meg azokban a kereszt túlsó oldalán, akiknek szíve nem fordult az Úrhoz, akik nem tértek meg. A gondolat ebben az

¹⁵¹ Efézus 2,15-15 szabadon idézése.

igében: „amikor az Úrhoz fordul” – a megtérés gondolata. Nem egyszerűen megfordulás, hanem mind a németben, mind a görögben az Úrhoz fordulás megtéréssel.¹⁵² Akiknek a szíve nem tért meg, de mégis vallják a keresztséget, azokban meg van ugyan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. Meg van a hitvallás, de hiányzik a kereszténység. A kereszt innen eső felén olyan emberek támadtak, akiknél meg volt ugyan a kegyesség látszata, de megtagadták annak erejét, meg volt a hitvallás, a név, de kereszténység nélkül.

És itt voltak a szertartások, amelyeket az Úr elrendelt, amelyeket őbenne kell gyakorolnunk. Ezek külsőségek, mivel nem élt bennük hit által Jézus Krisztus üdvössége. Mivel nem őbenne voltak, üdvösséget várnak el a külsőségektől, amelyeket megtartanak. Mivel Krisztus helyett a keresztségtől várják az újjászületést, a keresztség válik számukra az üdvösség lényegévé. A pápaság azt helyezi Krisztus helyébe, ugyanolyan valóságosan, mint ahogy a zsidók a körümetékedést helyezték. Ezért kell a papnak eljutni a betegágyhoz, ha haldoklik a csecsemő, hogy rávethessék a kereszt jelét, és ráhínhessék a vizet, hogy így a gyermek újjászülethessék, és üdvözüljön.

Ha az újjászületést a keresztelkedés általi üdvösségből vesszük, akkor akár ilyen formában, akár másképp: ez pusztán szertartásosság. Valóban a kereszt innenső felén ez a gonoszság titka. Az úrvacsoráról Krisztus ezt mondta: „Az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend. ... Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”.¹⁵³ A pápaság magává Krisztussá lépteti elő, és amikor magukhoz veszik, Őt gondolják magukhoz venni, nem pedig az emlékezetére teszik meg. Így magukhoz véve elvárják, hogy üdvözüljenek.

Krisztus azt tanította, hogy ő mindig népével lesz. „Mindenkor veletek vagyok a világ végezetéig”.¹⁵⁴ Velünk, a Szentlélek által. És hit által elnyerjük a Szentlelket. Ám a pápaság, mivel nincs hite, tehát a Szentléleknek sem örvendezik, ezért, mivel a Krisztus jelenléte sincs vele, az úrvacsorát az Úrra való emlékezés helyett magára az Úrra változtatja el, amikor veszik az italt, és lenyelik, akkor az Úr bennük van. Ez a pápai rendszer az említett rendelkezéseket illetően. Ami a parancsolatokat illeti, mivel nem rendelkeznek az Úr életével, amely magában véve mind e parancsolatok kifejezése, ezért kénytelenek magukra halmozni a szabályok, szörszálhasogató megkülönböztetések mindennemű kitalált fajtáját. Pontosan úgy, ahogy a farizeusok tették Krisztus előtt. Teljesen ugyanúgy.

Néhány mondatot idézek Farrar: Pál élete című művéből, a 26. oldalról, a farizeusok rendszeréről, amikor Pál ott volt, és amikor Krisztus a világra jött. Ez szóról szóra a pápaság leírása annak valamennyi szakaszában, amint van.

„Amikor farizeusságról beszélünk, akkor ezen külső alakiségbe kövült engedelmisséget értünk, szertartásossággá silányult vallásról, szörszálhasogató álokoskodásokban szenvedő erkölcsökről, a vallásos széthúzás legrosszabb, és leggyengébb elemeinek a megörökítéséről”.

Az „erkölcsök” rendszerében benne van maga a szörszálhasogatás fellegvára. A szörszálhasogató álokoskodás folytán a valódi erkölcsök itt is magának a halálnak elemeivé torzulnak. Idézetünk jól megfogalmazza az ellenfél működését: a külsőségeket, a szertartásokat, a Krisztus keresztjének mindkét oldalán. Miért nem volt akkor pápaság a kereszt előtt? A kereszt másik oldalán Krisztus nem jelentette ki magát teljességében, ahogyan van, és ahogyan a világon is megjelent. Voltak szertartások, melyek célja az volt, hogy Krisztus felől tanítsa az embereket, de az emberek megrontották, kiforgatták ezeket. Majd miután az idők teljességével Krisztus eljött, a pápaság magát Krisztust torzítja külsőséggé.

¹⁵² Kor.II.3,16 a mi Károlyi Bibliánkban „megtér az Úrhoz” szöveggel fordítja.

¹⁵³ Kor.I.11,26 és 24

¹⁵⁴ Máté 28,20

Újra elmondom: Krisztus eljövetele előtt a farizeusság – ez az ellenségeskedés, ez az én magasztalása – megrontotta a szertartásokat, amelyek segítségével isten Krisztus felől nyújtott tanításokat. Míg csak a maga teljességében jött el, őt magát rontja meg, forgatja ki, valamint azokat a szertartásokat is, amelyeket ő rendelt el. Megrontja az igazságot, amely benne nyilvánult meg teljességében, ezeket is szertartásossággá, külsőségekké silányítja.

Hanem Krisztus, amint a világban megjelent, az Isten titka volt. Isten testben jelent meg, és Krisztus volt Isten titkának teljes megtestesülése. Ő az igaz élet megtestesülése, amely lenyűgözően dicsőséges. Mármost, amikor ez a Sátántól eredő ellenségeskedés, amely magában véve ellenségeskedés az Istennel, mely nem veti alá magát az Isten törvényének, mivel nem is teheti, amikor megrontják, akkor ez a megrontás is titok. De milyen titok lehet ez csupán? Csakis a bűn titka. Ezért esik a gonoszság titka a kereszten innenre, és nem annyira a kereszt előttre. Ugyanaz a szellem működik mindvégig, de nem ugyanarra a fokra fejlődött. Ez mindig és örökké csupán a halál szolgálata.

És most töltsük a néhány hátralevő percet a kereszténységgel. A Galáciai levél ötödik fejezete. Az első verstől kezdem, aztán elérek a hatodikhoz: „*A szabadságban, amelyre minket Krisztus megszabadított álljatok meg, és ne kötelezzétek el magatokat ismét szolgaság igájával*”. Olvastuk már, hogy mi volt a szolgaságnak ez az igája, a szolgaság súlyos tömege, melyhez lekötötték magukat. Ezek a külsőségek és szertartások voltak a járom, az iga. Olvastuk Kolossé 2, Efézus 2 és Kor. II, 3 fejezeteiben, hogy megszabadított minket a külsőségektől, a formaságoktól, a szabályok és döntések minden más ilyenek szerint való élésétől, azért, hogy mindig is magának Jézus Krisztus életének élő elve irányítson, serkentsen, ihlessen minket.

Az elv és a szabály között az a különbség, hogy az elvben benne van magának krisztusnak az élete, a szabály pedig a külsőség, amelyet valamilyen ember előír, ami az ő elképzelésének kifejlődése az illető elvről. Ezt nem csak magára kényszeríti, hanem mindenki másra is, arra szorítva őket, hogy ők is ezt tegyék. Ez a különbség az elv, és a szabály között. Az egyik élet és szabadság, a másik szolgaság és halál.

Szemelvényeket olvasok az Evangélium szolgái 319. oldaláról. Krisztus beszél: „*Nincs olyan szerzetesrend a világon, melyből ki ne zárnák őt (Krisztust) az előírt szabályok túllépéséért.*” Ez így igaz. Nem korlátozhatjuk Isten életét szabályokkal, mindenek felett emberek szabályaival. Ő tehát azt akarja, hogy annyira átítasson minket magának Krisztusnak az élete, hogy Krisztus élő élete, Isten igazságának elvei tündököljenek és érvényesüljenek életünkben, hogy a Krisztus élete még mindig megnyilvánuljon emberi testben. Ez az, ahova isten vitt minket őbenne. Azáltal hozott ehhez a helyhez, hogy hit által vele holtak vagyunk, vele temettek is el, vele támasztott fel minket az Isten, vele együtt vitt át minket mennyei helyre, ahol ő ül dicsőségben az Isten jobbján.

A Biblia nem a szabályok, hanem az elvek könyve. A Biblia megállapításai nem szabályok, hanem Jézus Krisztus életének elvei. Nem mások, mint Jézus Krisztus, ebben a megjelenési formában. A kereszténység feladata az, hogy vegye Krisztust ebből a megjelenési formából, ebből az alakból, és az Isten Lelkének beárnyékolása által Jézus Krisztust ebbe a mi emberi formánkba alakítsa át. Amikor Krisztus a világon élt, ő volt a Biblia, ő volt az Isten szava emberi formában.

Az Isten Szava, mielőtt Krisztus visszavezet a mennybe, és ezt mondja: „Krisztus tibennetek a dicsőségnek ama reménye”. Krisztus teljesen kialakulva benned, Krisztus teljesen mindenben minden lesz bennetek, ami csak vagy, Krisztus lesz belül. Mármost, amikor Krisztus teljesen kialakul benned és bennem, akkor az Isten Igéje: Jézus Krisztus a Biblia formájából újra át lesz alakulva emberi formába. Akkor Isten ráüti a pecsétjét, megdicsőíti az emberi formát, amint már meg is dicsőítette azt. Ez az Isten Szavának alakulása, vagyis megdicsőülése volt. Ez az a pont, amelyre Krisztus emelt minket ebben az

előadássorozatban. Jaj, foglaljunk hát helyet vele a mennyei létben, amelyre feltámasztott minket!

„A szabadságban, amelyre minket Krisztus megszabadított álljatok meg, és ne kötelezzétek el magatokat ismét szolgaság igájával. Én Pál mondom néktek, ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. Bizonyosságot teszek pedig ismét minden embernek aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.” Mi végből hirdették az emberek a körülmetélkedést? Üdvösség céljából. Ez esetben az ilyen ember köteles mindazt megtenni az üdvösségéért, amit Isten valaha is kijelentett.

„Elszakadtatok Krisztustól, ha a törvény által akartok megigazulni: a kegyelemből kiestetek.” Ez ma is helytálló igaz? Ugye érthető, hogy pontosan ezek e bibliaversek amelyek akkor a szertartásosság ellen irányultak, ezek az Isten hatékony erejét képezik ma is a szertartásosság ellen, a pápaság ellen, az erő nélküli látszatkegyesség ellen, amelyek a világ átkai ezekben az utolsó időkben egészen Jézus Krisztus eljövételének napjáig?

„Elszakadtatok Krisztustól, ha a törvény által akartok megigazulni: a kegyelemből kiestetek. Mert mi a Lélek által hitből várjuk az igazság reménységét.” És most a következő vers: „Mert Krisztus Jézusban...” Hol? Kívülre tekintve Krisztusra? Úgy fordulva hozzá, mintha tároló, vagy forrás lenne, kivéve belőle valamit, úgy véve el tőle, hogy mi kívül vagyunk? Dehogy úgy! Hanem „Krisztus Jézusban”, benne, őbenne „sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit”.

Ez a kereszténység. Ami ennél kevesebb, az ma is – csakúgy mint régen – szertartásoskodás csupán. Ami ennél kevesebb, az a bűn titka. Ami más, mint ez, az a fenevad bélyege. Akinek nincs meg az életében az élő erő élő elve, az a fenevadat, és annak képét fogja imádni. Így az egész föld őt fogja imádni, azok, „akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett e világ alapítása óta”.¹⁵⁵ „Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!”¹⁵⁶

Mit is jelentett számukra a körülmetélés? Valójában mindent. Hiszen a körülmetélés volt a cselekedetek általi megigazulás tökéletességének a pecsétje. Valójában ez áll Jézus Krisztus helyén. Jaj, de Jézus Krisztusban ez mit sem ér! A körülmetélkedés cselekedetet jelent, a megigazulás és üdvösség céljából mindent magában foglaló cselekedetet.

Pál azelőtt „mondj még bármi más tennivalót, én megteszem” – jellegű farizeus volt. Ilyen fajta farizeus volt, ezt jelentette a körülmetélkedés. A cselekedetek általi megigazulást. Ez volt az egyetlen kifejezés, ami a cselekedetek általi üdvözülést jelentette: körülmetélkedés. Hanem Krisztusban mi jöhet számításba az üdvösségre? A körülmetélkedés mit sem ér, más cselekedetek is mind értéktelenek, nem vezetnek üdvösségre, csak a szeretet által munkálkodó hit. A hit Jézus Krisztus üdvösségét valóságos hatalomnak tapasztalja meg az életben, Isten szeretete által az Isten igazságossága tevékenykedik ott. S az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait. Jaj, hadd győzedelmeskedjék a kereszténység, hadd terjedjen el a kereszténység! „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek!”¹⁵⁷

„Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet bölcselkedés, és üres csalás által, amely emberi rendelkezése, a világ elemi tanításain és nem Krisztuson alapul!”¹⁵⁸ Óvakodjatok ettől! Most kerülünk szemtől szembe a gonoszság titkával! Óvakodjatok a hamis bölcseléstől, tanítástól, emberi hagyományoktól, a világ elemi tanításaitól. Óvakodjatok! Csakis Krisztus, és csakis őbenne. Semmi sem használ, csak az a hit, amely szeretetből fakad, s az a szeretet, az Isten szeretet, amely megtartja Isten parancsait.

¹⁵⁵ Jelenések 13,8

¹⁵⁶ Kor. II.9,15

¹⁵⁷ Márk 16,15

¹⁵⁸ Kol.2,8

„Őbenne lakozik az Istenség egész teljessége testileg, Őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. Akiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levette az érzéki bűnök testét, ami krisztusi körülmetelés.”¹⁵⁹ Krisztus úgy vetette le az érzéki testet, a bűnös testben azzal semmisítette meg az ellenségeskedést, hogy legyőzte a bűnös test valamennyi hajlamát, és az egész embert az Isten törvénye alá vetette. Ez a krisztusi körülmetélkedés, és maga az Isten Lelke végzi el ezt. Ugyanez az áldott átalakulás még mindig végbemegy azokban, akik őbenne vannak.

„A Szentlélek száll tereád, és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged, ezért, ami születik is szentnek hivatik: az Isten Fiának”¹⁶⁰ „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”¹⁶¹ - és azok is vagyunk. „Eltemettétvén övele együtt a keresztségben, akiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által aki feltámasztotta őt a halálból. És titeket, akik holtak vagytok...”¹⁶² Tényleg azok vagytok? Halottak övele? Őbenne? A bűnben való halálból, és testetek körülmeteléséből vele együtt tényleg feltámasztott titeket is? „És titeket, akik holtak vagytok a bűnökben és testetek körülmetéletlenségében megelevenített együtt Ővele, megbocsátván minden bűnötöket”.

Megbocsátotta minden bűnünket. Hála legyen érte az Úrnak! Semmi sincs a rovásunkra írva. Isten eltávolította „a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely elleniükre volt, eltette azt az útból, odaszegezve a keresztfára”¹⁶³, és a maga életszentségét tudja be nekünk. Mi fordította terhünkre az adóslevelet? Az az ellenségeskedés, amely mindent amit az Isten adott, a maga szolgálatára fordít. Eltörölte azt, ami a terhünkre volt, ami ellenünk szegeződött, félretette az útból, és a kereszthez szögezte.

„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket bátran mutogatta”¹⁶⁴, miután diadalt vett rajtuk abban. Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, ivásért, ünnep, újhord, vagy szombatok dolgában, melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, a valóság a Krisztusé.”

Senki se mondjon titeket méltatlannak a jutalomra! Senki se térítsen el titeket a céloktól, amint azt a Közlöny korábbi számaiban fejtegettük.¹⁶⁵ „Senki töletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván az alázatosságban”. Mi más lenne az alázatosságban tetszelgés, mint a maguk által felállított szabály követése? „Ok nélkül felfuvalkodván testi értelmével”. Mi ez az érzékies gondolkodás? Nem más, mint ellenségeskedés Istennel, amely nem veti alá magát Isten törvényének, mivel nem is teheti. De Jézus Krisztus megszüntette testében az ellenségeskedést, őbenne a mi testünkben is megszűnik az ellenségeskedés, és miénk a győzelem.

„Nem ragaszkodván a főhöz, akiből az egész test miután kapcsok és kötelek által segítséget vett, egybeszerkesztett: növekedik Isten szerint való növekedéssel. Ha meghaltatok krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terhelitek magatokat, mintha e világban élők volnátok efféle rendelésekkel: »Ne fogd meg, meg se kóstold, ne is illesd!« Hiszen mindez arra való, hogy használat közben elpusztuljon!”¹⁶⁶ Emberek parancsolatairól, és tanításairól van szó, amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatosságban, a test gyötrésében, de nincs bennük

¹⁵⁹ Kol.2,9-11

¹⁶⁰ Lukács 1,35

¹⁶¹ Ján.1,3,1

¹⁶² Kol.2,12-13

¹⁶³ Kol.2,14 más fordításban: „eltávolította a rovásunkon tartott vétket, a követelményeivel ellenünk szóló adóslevelet pedig eltörölte...”

¹⁶⁴ más fordításban: „őket nyilvánosan pellengérré állította”

¹⁶⁵ A. T. Jones testvér valószínű a G.K. Bulletin (Közlöny) arra a számaira utal, amelyekben a harmadik angyal üzenetéről szóló sorozat előző előadásait már megjelentették.

¹⁶⁶ A mi Károlyi Bibliánk ezt a szöveget másképp adja vissza: „a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve” Ebben a formában a Károlyi-szöveg félreérthető. (mj.)

semmi becsülni való, csak a test kielégítését szolgálják. Azért, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafenn valókat keressétek, ahol a Krisztus van”.

Feltámadtatok-e vele? Feltámasztott-e minket? Ott vagy-e te is vele? Akkor „*az odafenn valókat keressétek, ahol a Krisztus van, miután Isten jobbjára ült.*” Ami odafenn van, arra irányuljon figyelmetek, arra rögzítsétek szereteteket, ne a földiekre! „*Az odafenn valókkal törődjétek, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Amikor Krisztus a mi életünk megjelenik, ti is vele együtt megjelentek dicsőségben*”.¹⁶⁷

„*Lássátok, mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim! Most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, mivé leszünk. De tudjuk, ha nyilvánvaló lesz, hasonlökká leszünk hozzá, mert meg fogjuk látni őt, amint van.*”¹⁶⁸

Ez a nap közel van, és az Úr egyre közelebb hozza. Az Istennek pedig legyen hála a kimondhatatlan ajándékáért, hála legyen Istennek, aki Krisztusban mindenkor győzelemre segít, és ismeretének illatát mindenütt elterjeszti általunk. Ámen.

¹⁶⁷ Töredevezve Kol.3,4-ig magyarázta A. T. Jones testvér a szöveget.

¹⁶⁸ Ján.I.3,1-2